SVERIGES TYNGSTA TIDNING

slavestate magazine

NUMMER 10, MARS 04
"DET VAR KAPTEN SOM GJORDE DET"
45 SEK INKL MOMS

INTERPRESS 0205-01
RETURVECKA 24
7 388020 504504 01>

IN FLAMES

Dismember
Fred Estby om gatuslagsmål, kristna sekter och dödsmetall

Monster Magnet
Dave Wyndorf = rock n´roll = Dave Wyndorf

Cephalic Carnage
Galenskap i direktsändning

www.slavestate.se
Gratis platta till de 2000 första köparna!

J BERGMAN § BOOGIEMANS TURNÉDAGBOK § BURST § CANNIBAL CORPSE § DISIPLIN § GADGET § MIGHTY MUSIC
MONSTROSITY § MY DYING BRIDE § RAGNAROK § RAUNCHY § 36 CRAZYFISTS § VINTERSORG § WITHIN Y

VÅRENS TYNGSTA ROCK KOMMER FRÅN

ROADRUNNER RECORDS

SOULFLY
PROPHECY
Det bästa Max presterat sedan "Roots".
Dynamiskt, tungt och hårt.
Finns även som limiterad Digi med
Hultsfred Live under en kort period.
RR 83042

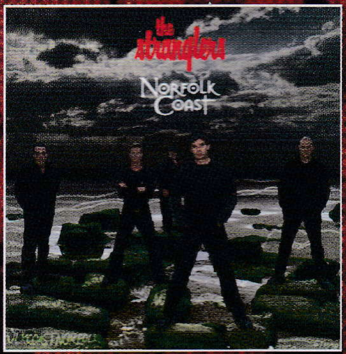
RED TAPE
RADIOACTIVIST
Explosiv metal/punk hybrid
producerad av Amir Derakh
(Coal Chamber, System Of A Down).
RR 83922

DIRTY AMERICANS
STRANGE GENERATION
Dirty Americans från Detroit tar
vid efter giganter som Led Zeppelin.
Inget krångel - bara riktiga låtar och
ett bombastiskt arenarocksound!
RR 84232

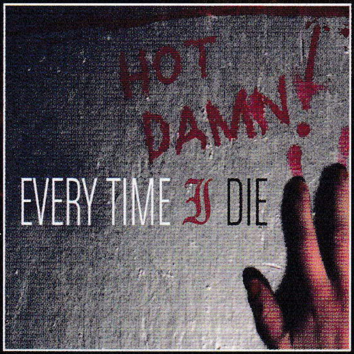
36 CRAZYFISTS
A SNOW-CAPPED ROMANCE
Från Alaska och tyngre än en isbjörn!
Skön "emo/screamo" som hamnar
någonstans mellan Linkin Park
och System of a Down.
RR 83742

THE STRANGLERS
NORFOLK COAST
Första studioalbumet på 5 år.
Ett The Stranglers i toppform!
Q - " Easily their best work"
"Mojo - " A must-have for any Stranglers fan"
RR 83072

SCARLET
CULT CLASSIC
Stenhård teknisk metal. Scarlet drar
fram som ett skenande godståg lastat
med synkoper. En fest för fans av
Meshuggah och Strapping Young Lad.
RR 82882

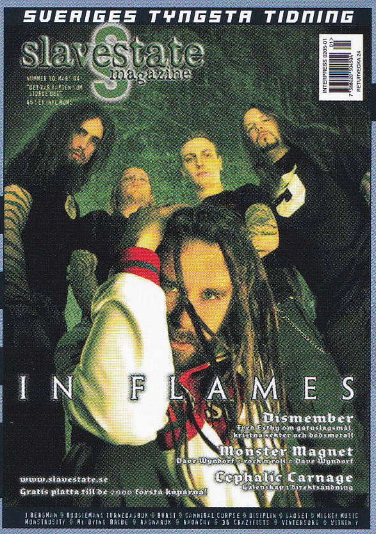

EVERY TIME I DIE
HOT DAMN!
För fans av Dillinger Escape Plan och
Glassjaw. Metalcore från Virginia
med medryckande refränger.
Hot Damn, helt enkelt!
RR 82892

BONNIER AMIGO MUSIC DISTRIBUTION
www.bonnieramigo.com
ROADRUNNER RECORDS
ROADRUNNER RECORDS
www.roadrunnerrecords.com

FROM AUTUMN TO ASHES
TOO BAD YOU'RE BEAUTIFUL
Emo och metal i en hårdkokt
symbios. Stort i staterna, nu är det
dags för Sverige!
RR 82872

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 10

MARS 2004

"DET VAR KAPTENEN SOM GJORDE DET"

INNEHÅLL

"Om hårdrocken fått samma stöd från medierna som popen, så hade den varit större"

(Monster Magnets Dave Wyndorf, Göteborgs-Posten 5 mars 2004)

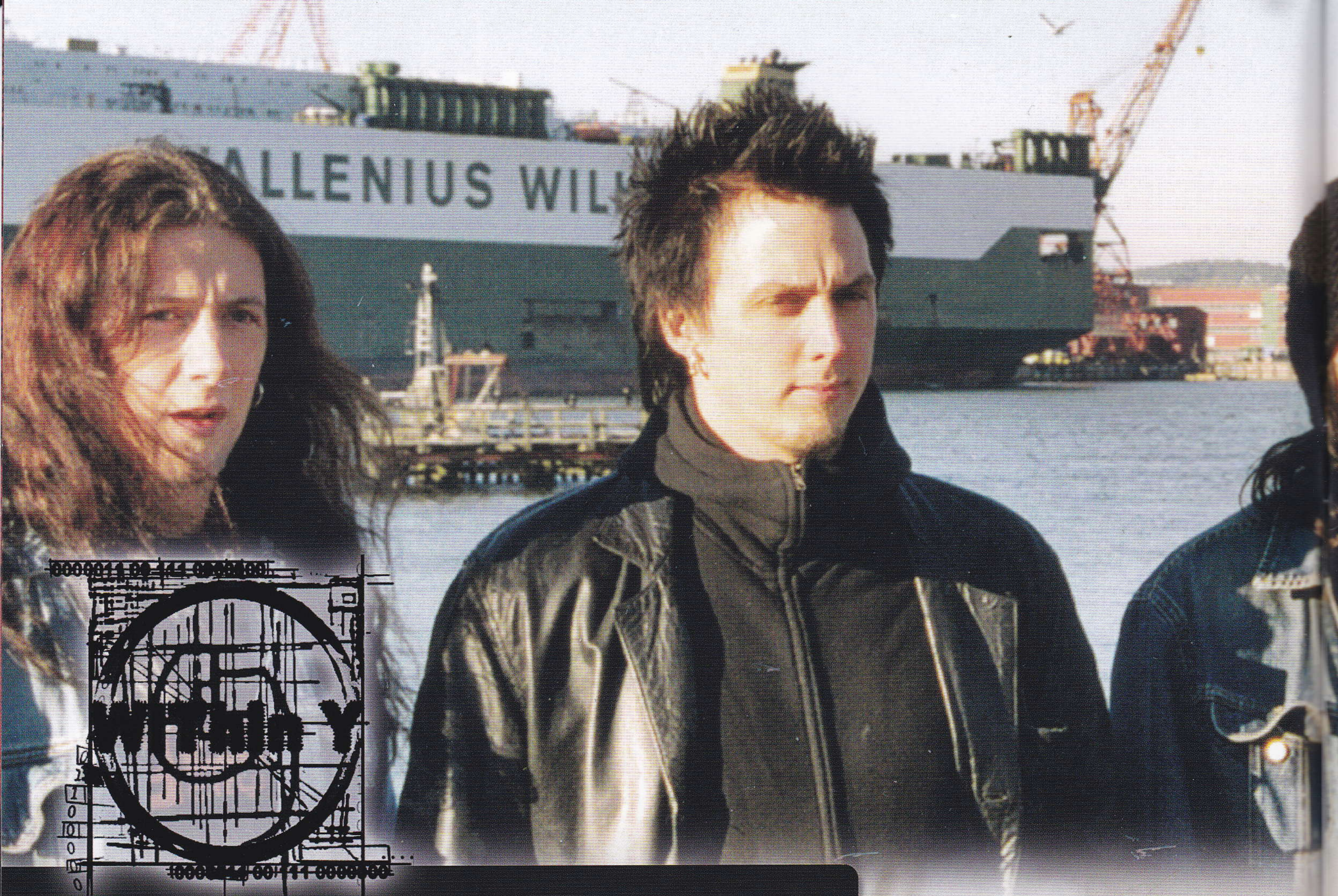

SLAVESTATE MAGAZINE

c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa
c/o Ronnie Schmidt, Björnekärrsgatan 3C, 415 04 Göteborg (Fax.nr: 031-133692)
E-postadress: info@slavestate.se eller fornamn.efternamn@slavestate.se
Hemsida: www.slavestate.se
Slavestate HB: Org.nr: 969679-3307 | **Bankgiro:** 5292-1061

Chefredaktörer och ansvariga utgivare: Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt
Marknadsföring och annonser: Felicia Olsson & Ronnie Schmidt
Layout/Webdesign: Lars Jamne (Oskorei Graphix, Norge) – **Tryck:** Intellecta Docusys, Sverige
Omslagsbild: In Flames (Patric Ullaeus, revolver.se)
Skribenter i detta nummer: Per Bjerke, Larsa Carlsson, Gustav Dahlin, Kristian Forsell, Robert Hakemo, Dennis Larsson, Martin Larsson, Jesper Leidbring, Sophie Linder, Dick Lundin, Mikael Mjörnberg, Ronnie Schmidt, Robert Stotzky, Johanna Strömqvist, Håkan Thorell, Dennis Tencic & Aurora Walderhaug
Fotografer: Larsa Carlsson & Ninni Sjölund
Illustrationer: Aurora Walderhaug
Korrektur: Erik Larsson, Jesper Leidbring & Maria van der Lee
Gästskribent: JJ Scat (Boogieman)

Slavestate Magazine är en politiskt och religiöst obunden tidning. Vi tar inget ansvar för uttalanden av medverkande artister som tänkas vara stötande. Eftertryck tillåten efter redaktionens medgivande. Citera oss gärna men ange källan.

Det har blivit dags för göteborgska death/thrashplutonen Within Y att albumdebutera. Slavestate var första tidning ut att ta pulsen på bandets sångare Andreas Solveström.

Det märks att det är första intervjun inför släppet av "Extended Mental Dimensions" för sångaren Andreas Solveström. Han har inga standardsvar i bakfickan, tvingas ofta stanna upp för att tänka efter och mumlar allt som oftast "jag vet inte", "eh", "öh" och "hmm". Bilden jag får av Within Y är fem vanliga, knegande killar som lever ett ganska vanligt liv. Med ett stort undantag – de ska precis släppa ett kyligt, stenhårt och skoningslöst debutalbum via holländska Karmageddon Media. Från början signade de dock med Hammerheart Records som hastigt och lustigt lades ner och sedan återuppstod som just Karmageddon Media.

– De hörde av sig en månad innan vi skulle spela in plattan och sade att de skulle lägga ner. Vi blev nervösa, vi hade ju bokat studio och allting. Det stod "it's sad but it's true" och att de skulle lägga ner verksamheten, men samtidigt starta upp det nya Karmageddon Media. De började jobba tillsammans med ett större bolag som heter Plastic Head Distribution och kommer från England. Jag vet inte om de skulle ha in mer stålar på det sättet eller vad de håller på med, berättar Solveström.

– Det var nog mest för deras egen skull tror jag. Det är samma personer som jobbar nu som för Hammerheart. Det är en person som har hoppat av och frilansar, han jobbar för dem men inte hos dem om man säger så. Det blev inget strul för oss utan de meddelade att de självklart skulle fullfölja vårt kontrakt, så det är bara att fortsätta att köra vidare.

Ett kontrakt som gäller för en platta, med en påföljande option hos holländarna. Från början löd dock budet tre plattor plus två optioner. Något som de glada göteborgarna aldrig var intresserade av.

– Vi höll på med kontraktet i säkert ett halvår, innan vi var klara med hur det skulle se ut. Vi har skickat det fram och tillbaka många gånger, "det här vill vi inte ha, det här vill vi inte ha och det här vill vi ha istället", man vet ju inte eftersom man är helt "fresh" när det gäller sådant här, men vi får väl se om det var bra eller dåligt.

Hur kom det sig att ni hamnade hos Hammerheart/Karmageddon Media från början?

– Vi hade några bolag som var intresserade, Century Media hörde bland annat av sig. Deras USA-kille mejlade och var intresserad. Men samtidigt kände vi att det var bäst att bara göra en skiva och Karmageddon var hungrigast och mest på. De gick med på mycket grejer som vi ville ha igenom, så vi föll för dem.

De övriga banden i Karmageddon Medias line-up har Andreas dock inte särskilt mycket till övers för...

– Jag gillar vissa låtar med **Soulreaper** och **Impious**, de andra banden vet i fan om jag gillar alltså. **Skyfire** är lite väl smetigt och sedan har de väl Johan Liivas nya band **Hearse**, det är riktigt tråkigt. Nej, det är inte mycket som jag gillar faktiskt.

Försenad platta

Trots det juridiska trixandet med nedläggning och återstart tycker Andreas att det flutit på väldigt bra med Karmageddon Media. Samarbetet har fungerat alldeles utmärkt, det finns dock – som vanligt när det gäller skivbolag – något som inte fungerat helt till belåtenhet. Bolaget har krånglat och flyttat utgivningsdatumet för "Extended Mental Dimensions" fram och tillbaka ett flertal gånger. Senaste gången flyttades utgivningen fram en hel månad, något som vokalisten inte är särskilt nöjd med.

– Det är frustrerande, nu vill man ju verkligen ha ut den. Tidigare har det nästan bara varit bra när de har flyttat datumet, men nu när de flyttade fram det en månad till blev vi lite missnöjda. Innan har vi inte reagerat. Det har rört sig om två veckor så det har inte gjort så mycket, men nu när de flyttar den så pass långt fram när den ändå är klar och de har fått omslag och hela skiten, då tyckte vi att det var dags att höra av oss. Som det är nu är det den 22:a mars som gäller.

Vad bjuder då detta debutalbum på?

– Vi ville ha det ganska rått. Demon var ganska rå även den och vi ville ha något liknande fast lite mer finputsat, i stil med den.

Ovan nämnda demo, den slutsålda "Feeble And Week" var något av en vägvisare för Within Y. Folk har hört av sig från bland annat Peru, USA och Japan med önskan om att komma över ett ex av inspelningen. Samtidigt har den legat ute på mp3.com, för att sprida ryktet om bandet från Göteborg.

– Det har varit skitroligt. Grejen är att vi satte bara ihop bandet och tänkte att vi kör, sedan gjorde vi de här fyra låtarna. Tre av oss jobbar på Musikbörsen i Göteborg, så vi tog en helg när vi hade stängt och riggade upp, spelade in, mixade och mastrade. Det blev så pass bra att vi tänkte att vi skickar runt det och ser vad som händer. Vi fick ju skitbra recensioner så det var skitkul.

Nyinspelade låtar

Samtliga fyra spår från demon, "Lost In Solitude", "Face Down", "Feeble And Weak" och "Things", hamnade på fullängdaren. Dock i nyinspelade versioner.

– Skulle vi haft med demoversionerna utan att göra om dem hade de kommit med på någon extraskiva eller något liknande, men ska de vara med på en skiva som helhet måste man göra om dem.

Var det en självklarhet att alla låtarna från demon skulle komma med?

– Ja det var det väl. Vi funderade på om vi skulle göra nya, men det var lite väl lite tid och så tänkte vi att de funkar. Vi spelade in dem en gång till istället och tog med dem.

– Vi gjorde en liten förproduktion i replokalen för att testa. Allt vi spelade in i studion är med på plattan, men vi valde bort en låt innan. En låt som inte riktigt passade. Det var ingen höjdarlåt, den kommer inte komma vidare. Det finns lite grejer i den låten som vi kan använda, men i ny tappning i så fall.

Vad har ni då för förväntningar på plattan?

– Som debutalbum så hoppas man ju... det är svårt att

säga, man vet ju inte. Vi har fått jättemycket mejl från killar och tjejer angående demon. Så jag hoppas väl att det kommer gå bra, med tanke på hur många demoskivor vi har skickat ut. Det verkar som om det är många som har hört och sett oss redan, vi drog rätt mycket folk senast vi spelade, så det finns ett intresse.

Göteborgssound eller inte?

Andreas Solveströms egen beskrivning av bandets musik lyder "det är väl någon form av melodisk thrash/death någonting". Förvisso en riktig beskrivning, men lite mer preciserat skulle man kunna säga att den hårda musiken balanserar på en tunn linje mellan lite hårdare jaktmarker och det bekanta Göteborgssoundet. När albumet släpps lös lär det finnas stor risk att pöbeln omedelbart börjar gasta om västkustmetal, något som underligt nog ofta görs med negativt tonfall.

– Ja, det är sant. Vissa som har hört det har sagt att det inte låter så mycket Göteborg om det, men vissa säger att det gör det rätt av. Men vi gillar musiken vi spelar, det är därför vi gör den. Säger någon Göteborg så gör inte det oss någonting. Göteborgshårdrock är ju bra, konstaterar vokalisten och skrattar lite.

Tror du att det kan vara en fördel för er som nytt och färskt band att bli stämplade som till exempel Göteborgssound för att nå ut snabbare, eller vill ni stå helt på egna ben?

– Jag tror att det är bra på ett sätt. De som gillar Göteborgssoundet är ju ganska många, på så sätt är det väl säkert bra att bli stämplade som det ifall man nu skulle bli det. Sedan får väl folk skaffa sitt eget tycke. Samtidigt finns det säkert folk som tycker Göteborgsmetall är jävla skit som de inte vill lyssna på, så det finns både bra och dåliga sidor.

Tycker du det är för lätt att bli stämplad som ett band inom en viss genre, att folk dömer för snabbt?

– Det vet jag faktiskt inte om det är. Det är kanske inte för lätt, men det är väldigt lätt.

Hur tänker du själv när du lyssnar in nya band?

– Det är så svårt att säga hur man tänker, är det så att man hör Göteborgsinfluenser så tänker man att det är det, det gör man ju. Men det är säkert omedvetet. Jag tycker att det är svinsvårt att kategorisera hårdrock överlag.

Karmageddon Media har dock inte gett sken av att de vill skylta med Within Y som ännu ett melodiskt metalband från Sveriges hårdrocksmekka. En annan sak de valt att inte pusha fram bandet med är att trumslagaren Thim Blom har ett förflutet i likaledes Göteborgska Gardenian, något Andreas verkar väldigt nöjd med.

– Just med tanke på att det vi spelar inte alls är likt **Gardenian**, gör det absolut ingenting att de skippar det. De har inte ens nämnt att Thim är med oss och de har inte sagt någonting om **Gardenian** innan heller, det är ganska härligt faktiskt.

Skaffa jobb först och starta band sedan

Replokalssituationen i Göteborg är som de flesta har god koll på prekär, band köar i flera år för att få en trång, illaluktande källarlokal att öva sina låtar i. För Within Y har detta dock aldrig varit något problem, det gäller att skaffa sig fördelar med hjälp av sitt arbete.

– Vi jobbar på ett så bra ställe att man får lite fördelar, skrockar Solveström och fortsätter uppspelt.

– Vi kunde smita före, vi hade tur så vi fick en bra lokal. Vi hade i och för sig en lokal innan också, då repade vi i **Gardenians** gamla replokal i och med att Thim spelade med dem förut. Men den ligger ju ute i Frölunda, vi ville ha någon annan lokal och då fick vi en ny lokal här på Musikbörsen. Man kan sammanfatta det som att man får skaffa jobb först och bilda band sedan.

Förutom intervjuoffret och ovan nämnda skinnpiskare består Within Y av gitarristen Mikael Nordin, Niklas Almén som även han bänder sexsträngat och siste mannen in i gänget, basisten Mattias Wänerstam som även agerade ljudtekniker när tidigare behandlade demoskiva spelades in. Trots sin förankring i scenen och arbetet på Musikbörsen umgås de dock inte särskilt flitigt med stadens övriga metallelit.

– Vi känner väl de flesta i stan mer eller mindre, men jag vet inte om vi hänger ihop. Det är väl mer om man går ut och dricker sprit, då träffas man ute och festar ihop.

The Smiths?

Livemässigt finns vid tidpunkten för vårt samtal inte mycket bokat, men förhoppningarna är självfallet att få komma ut och lira så mycket som möjligt. Fler gig på hemmaplan och en resa till Uppsala tycks finnas på någon form av planeringsstadie och bandet har hört av sig till några sommarfestivaler, mest för att göra dem uppmärksamma på att de finns. Utöver detta har skivbolaget förhoppningsvis några ess att plocka fram ur skjortärmen.

Hur är ni live egentligen?

– Snabba, jävligt fort går det. Det är konstigt, men de flesta band spelar mycket snabbare live. Men det är väl hårt och tight! När det gäller mellansnack och sådant kör jag helt spontant, jag kör på vad som faller mig in.

Om du skulle få dra ihop en drömturné med er och tre band till, vilka skulle det bli då?

– Då skulle vi spela med **Strapping Young Lad** och så hade nog **Fear Factory** varit med och så hade... jag vet i fan mer... det finns ju så många. Vad hade man tagit då? Nej, jag vet inte...

Då säger vi The Smiths då...

– Nej det gör vi inte! Det är ett stort hån att slänga in dem i den skaran, jag vet inte riktigt vad man skulle välja mer... **Testament** hade man ju velat vara ute med!

Texterna skrivs med Mikael Nordin och beskrivs som metaforiska, mycket är upp till lyssnaren att tolka.

– Texterna behandlar allt som faller oss in när vi sitter och skriver, det är allt från vanlig vardag till fantasivärldar. Man skriver om någonting fast man berör det inte på det sättet som om man skulle ha sagt det till någon. För mig kanske det betyder något, men den som läser kanske tror att det betyder något helt annat.

Till slut visar det sig återigen att det inte alltid är så lätt att ta ställning till sig själv och sin egen musik. Utan några givna standardsvar i bakfickan kan det vara nog så svårt att tala gott om sig själv. Vad är det som gör Within Y till ett riktigt bra band?

– Oss till ett riktigt bra band... ja vad fan säger jag? Vilka svåra frågor, uh... eh... jag vet faktiskt inte riktigt vad man ska säga. Lyssna och njut, nej jag vet inte, det är skitsvårt.

CANNIBAL CORPSE

Cannibal Corpse reste ner till Sonic Ranch i Texas för att spela in den nya skivan, "The Wretched Spawn". Där ägnade man sig dessutom åt fruktskytte och ridning, medan gitarristen Jack Owen passade på att föreviga en countrycover.

TEXT: DENNIS LARSSON - BILD: METAL BLADE RECORDS

– Jag talar direkt från hjärtat nu. Det är svårt att beskriva vem han låter som, men jag är helt övertygad om att Jack är av det rätta virket. Ge honom några sånglektioner och han kan bli morgondagens nya countrylegend. På bonus-DVD:n som medföljer den första pressningen av "The Wretched Spawn" framför han en hemmasnickrad variant av en **Hank Williams**-låt. Jacks version handlar om att han har tappat bort en påse marijuana.

Basisten Alex Webster är på gott humör. Det ska han vara – inget dödsmetallband säljer så bra som dem.

– Jag bugar mig för gratulationerna. Å ena sidan - det känns bra och det värmer självfallet att få veta att man har många fans som uppskattar det vi gör. Å andra sidan – är man pragmatiker som oss, så har vi gjort fler album än både **Morbid Angel** och **Deicide**, vilket kastar helt nytt ljus över siffrorna.

Höga försäljningssiffror eller hårt kritiserande media – oavsett åt vilket håll vinden blåser står Alex och hans kollegor Jack, Pat O'Brien (gitarr), Paul Mazurkiewicz (trummor) och sångaren George "Corpsegrinder" Fisher oberörda. En miljon sålda album världen över, i Amerika har de med sina 558 929 krängda plattor sparkat både Deicides (481 131) och Morbid Angels (445 147) stjärt. Alex tar det alltså med ro fast, han bekänner att han tillåter sig själv att småle lite åt försäljningsrapporterna. Han förtydligar sitt resonemang.

– Sound Scan – den amerikanska statistikbyrån som tog fram siffrorna visade ju också vilka som har haft störst framgång med enskilda alster. **Morbid Angels** "Covenant" har sålts i 127 154 exemplar mot våran lite blygsammare fjärdeplats med "The Bleeding" – 98 319 stycken.

Det låter snarare som skepticism än realistiskt tänkande.

– Jag kan hålla med om att folk tydligen gillar våra album. Det finns bara olika sätt att se på saken. Mirakelmedicinen, om det nu existerar någon sådan, kan vara att vi hela tiden har funnits med. Under första halvan av nittiotalet var **Morbid Angel** och **Deicide** de centrala banden, medan vi har legat lite i kulissen. Nu visar det sig kanske vara vår tid att kliva fram i rampljuset.

Begränsad PR

Myten kring Cannibal Corpse föregår originalet och

kan ha varit en bidragande faktor, medger Alex. Att länder som Australien, Nya Zeeland och Korea har stängt sina landsgränser för kanniballikens turnéer har blivit en sporre.

– Jag är övertygad om att det har hjälpt – i viss utsträckning – att vara kontroversiell. Allt från de omslag vi använder till album - lättitlarna och texterna och, som du säger, de motstridigheter vi möter när vi vill spela i vissa länder. Folk dras till den sortens publicitet. Men det ger en kortsiktig och väldigt begränsad PR som inte påverkar försäljningen i längden. I det långa loppet måste vi alltid ha bra material och tilltalande låtar för att fansen ska köpa våra album.

– Jag har svårt att se något positivt i de begränsningar och restriktioner vi har stött på hittills. Ta ett land som Tyskland, till exempel. Att förbjuda oss från att spela låtar från våra tre första skivor på grund av texterna - är idiotiskt. Visst, tvåan "Butchered At Birth" och trean "Tomb of the Mutilated" innehåller texter som kan verka stötande och på något förvridet sätt kan jag förstå deras förbud – om man ska försöka se det på deras sätt. Men "The Bleeding", och då speciellt låten "Fucked With A Knife" är inte snällare.

Skulle det kännas bättre om ni förbjöds att spela i Tyskland helt och hållet?

– Självklart inte! Hela idén med att förbjuda **Cannibal Corpse** är tokig. Vem hör förresten vad som sägs under ett av våra gig? Man ska vara duktig om man vill klara av att tyda vad tusan det egentligen är George growlar om. Dessutom kan man ju undra varför just vi är ett sådant tabu – många, mycket brutalare band än oss slipper lätt undan. Tyskland är inte beredd att se över sitt beslut någon gång den närmsta tiden, vad jag förstår. Däremot spelade vi i Korea för några år sedan, vilket tyder på att de har sänkt garden en aning. Jag är inte helt säker, men Australien och Nya Zeeland sägs också börja släppa på sina förbehåll.

Att Korea – eller något av de två andra länderna – numera skulle tillåta Cannibal Corpse dementeras dock av skivbolaget Metal Blade.

De skall spy galla

Under samma period som ni lanserar ert nya album och stöter på ilskna lagar i vissa länder, har "Texas Chainsaw Massacre", en film om Ed Geins galna och makabra upptåg nått ny världspremiär. Hur påverkas ni av den växande skräckkulturen?

– Både vi, **Exhumed** och **Mortician** skulle få fler fans om skräckfilmsfantasterna verkligen läste våra texter. Att filmbranschen lanserar filmer som "Texas Chainsaw Massacre" tyder på en mer öppen syn på skräck, både i film och i musik. Men man kan ju lyssna på riktigt klibbig musik, som **Michael Bolton**, och ändå gilla skräckfilmer.

Alex stönar i luren för att visa hur klibbig Michael Bolton är...

– Majoriteten ska avsky oss, annars blir jag nervös. Politiker ska spy galla över oss annars håller allt på att gå helt galet. Vi måste se bortom våra egna behov i den här frågan. Fundera över vad en ökad acceptans av våld på bio, i tv eller i stereo kan leda till. Vad tyder den här stegrande öppenheten egentligen på? De som alltid har lyssnat på dödsmetall finner ingenting chockerande med våra texter, för den vana lyssnaren vet att det är "normalt". Men om "vanliga" människor började lyssna på vår musik och helt plötsligt förstod att våra texter bara är fiktion – det skulle kännas overkligt.

Gud behöver pengar

Den före detta amerikanska senatorn och republikanen Bob Dole går, tillsammans med primärvalskandidaten, demokraten Joe Lieberman i täten för en pöbel som då och då sticker ut hakan för att kritisera. Doles egna politiska karriär är över, men hans arbete som påhejare och allvetare ger honom visst medialt utrymme än i dag.

– Dole är som en politisk expertkommentator. Men den starkaste faktorn bakom alla hatkampanjer är en stor organisation som heter "The christian coalition of America". Jag vet inte hur de fick reda på att vi existerar. De har bland annat ett tv-program som heter "The 700 club" – som egentligen bara är en liten del av deras kabeltevebolag, "The christian broadcasting network", CBN. Från landets alla håll strömmar donationer till den här organisationen in. Jag vet inte vilka knep de använder för att få folk att ge dem sina pengar, men Gud verkar behöva rejält med pengar för de får in en hel del bagis.

– Stålarna används främst till att serva deras egna intressen. Därför sponsrar de politiker för att ta upp frågor som intresserar dem bäst. Vi är en sådan fråga. Även om vi aldrig har dragits inför rätta, så brukar både Dole och Lieberman ta upp oss som "ett problem i samhället" med jämna mellanrum. Just i valtider, verkar vi vara en extra stor fara för vår omgivning.

– I första hand riktar de sin kritik mot hiphop-artisterna, eftersom de är betydligt mer populära. Att de tar upp band som oss, som tillhör den lägre ligan, tror jag beror på att de inte vill kunna kallas rasistiska. De vill undvika att folk ska tro att man enbart ger sig på svarta rapmusiker – så då slänger man in några kommentarer om **Cannibal Corpse** eller något annat dödsmetallband. Det är en ganska krasslig kampanj egentligen och de verkar inte få något vidare gehör.

Hur allvarligt är detta?

– Det beror på i vilken stat man bor. Problemet med Amerika är att det är ett så stort land, med så många invånare. Det finns för många intressen i alla frågor som politikerna måste besluta om. Vi bor i ett land med 250 miljoner invånare. Det gör att det finns en nästan lika stark grogrund för liberala idéer som det finns för konservativa idéer. Attityden hos de som bor i en sydstat som Alabama skiljer sig väldigt mycket från attityden hos de flesta som bor i Kalifornien, Oregon eller staten Washington.

– Vi har aldrig spelat i vare sig Alabama eller Mississippi. Jag har försonats med vissheten om att det aldrig kommer att ske. Jag har accepterat det.

De staterna tillhör vad vi amerikaner kallar "bibelbältet". Tro mig, där nere regerar den religiösa levnadsstandarden. Vi har varit där. När vi försökte oss på en spelning i en håla i West Virginia för några år sedan, dök det upp en kristen mobb som kastade ut oss från staden. Vi hyrde en lada en bit från stadsgränsen den kvällen, så att spelningen kunde genomföras ändå.

Alex summerar med att säga att problemet inte större än att de får ett visst begränsade popularitet, samtidigt anar man besvikelsen i hans röst.

Följer inte deras väg

Med tanke på att Cannibal Corpse aldrig har vädrat sina åsikter - vare sig för eller emot religion - är det väl lite konstigt att religiösa antagonister ligger bakom kampanjen?

– Egentligen är det inte det. Jag talar om de som tillhör ultra-kristna, konservativa grupperingar som är trångsynta angående det mesta oliktänkande. Enligt dem får det inte förekomma andra politiska ideologier, lika lite som de tillåter andra religiösa uppfattningar. För dem existerar det bara en väg – den rätta vägen, det vill säga deras väg. Många av de här galningarna är rena psykopater som tycker om att spränga abortkliniker och andra onödiga, men ändå småskaliga revolter. Andra är mäktigare och inte lika synliga i medier när attentaten uppdagas i nyheterna. Det är de som står för den viktigaste finansieringen.

– **Cannibal Corpse** följer inte deras väg. Därför tycker de att vi ska utplånas. Jag kan bara tänka mig vilka problem de satanistiska banden har med de här människorna.

"The Wretched Spawn" är bandets nionde album i ordningen sedan debuten "Eaten Back To Life" (1990) – om man inte räknar in livealstret "Live Cannibalism" samt de två EP-skivorna "Hammer Smashed Face" och "Worm Infested". Det är även den andra skivan som har skapats ihop med producenten Neil Kernon.

– Neil är med av två viktiga anledningar. Vi vill gärna använda samma producent till minst två album åt gången. Det var en av orsakerna till att vi ville ha med Colin Richardson när vi bandade "Gore Obsessed" för två år sedan. Han manövrerade "Bloodthirst" som föregick "Gore Obsessed". Av någon anledning blev det inte så, om jag minns rätt hade han helt enkelt inte tid. Neil, med ett förflutet som gjorde honom till något av en joker var den som fick rycka in istället. Neils meriter bestod fram till hans medverkan på "Gore Obsessed" bara av experimentella, progressiva akter som **Queensrÿche**, **Rush**, **Kansas** – och självfallet - **Michael Bolton**.

– Det visade sig emellertid att Neil inte var så dålig på att hitta den äkta essensen av **Cannibal Corpse**. Det han gjorde var bra. Han är en bra producent och en kunnig ljudtekniker med mycket erfarenhet. Men vår främsta anledning var att vi kände att han kunde göra det ännu bättre om han fick en ny chans. Sedan "Gore Obsessed" har han jobbat med flera andra dödsmetallband. Det har gett honom möjlighet att utveckla en särpräglad teknik, ett eget ljud, vilket förstås är positivt.

95 procent ren

Hur skivan ska låta är känsligare för somliga än för andra. Neils ansvar inför rattandet av bandets nionde vax beskrivs av Alex som olika tungt beroende på vem i bandet man frågar. Varje musiker ställer sina egna krav, säger han. Däremot återkommer han ofta till den renhet bandet söker.

– Det viktigaste med vårt ljud är att det ska låta så brutalt som möjligt. Vi efterlyser det riktigt tunga ljudet. Lyssnar man på våra skivor blir det ganska uppenbart och det är inte det konstruktiva svar du söker, resonerar han och suckar medlidsamt. Men om jag ska försöka vara lite mer precis står gitarrerna i centrum för varje **Cannibal Corpse**-produktion.

– Neil är väldigt bra på att hjälpa oss eftersträva vår enda och viktiga riktlinje, om man bortser från brutaliteten - att det alltid ska finnas utrymme för alla instrument. Han framtonar dem på rätt sätt, vilket gör att man kan urskilja varje beståndsdel i musiken. Basen är stundtals lite otydlig på "The Wretched Spawn", men nu är jag bara lite gnällig. Faktum är att jag alltid tycker det. Jag har helt enkelt fått lära mig att leva med det. När jag inte kompar gitarrerna hörs det.

– Ljudet bakom varje instrument är naturligtvis mycket olika, med några få gemensamma nämnare. Basen ska exempelvis till nittiofem procent vara "ren". Inte så mycket dist. Samma renhet vill vi – jag talar för alla i bandet nu - ha i trumljudet. Det ska inte vara mekaniskt eller låta som triggade trummor, det hör inte hemma i **Cannibal Corpse**. Inte heller sången får låta överproducerad, den ska vara ren.

Bestulen på inälvor

I vanliga fall ligger bördan att skapa nya låtar på Alex, men inte denna gång. Basisten hyllar det jämnt fördelade Cannibal Corpse, som inte placerar någon i centrum för skapandet.

– När alla sätter sina tumavtryck på skivan blir albumet oftast mer varierat. Det är att föredra och jag kommer att fortsätta att utveckla det mer på kommande skivor. Fem av spåren har jag gjort musiken till och jag har skrivit texter till sex, vilket fortfarande är lite för mycket, men ändå en förbättring. Pat gjorde musiken till fyra spår och lät Paul skriva de flesta av hans texter, medan Jack skrev både musik och text till fyra låtar.

Berätta om några av de låtar som du har skrivit...

– "Bent Backwards And Broken" är en bra låt, om än något svår att spela. Titeln föreslog jag för det var så det kändes när vi övade på den. Både text och musik står under min regi. Det är ett gorespår som handlar om att dödas genom att lederna i kroppen böjs bakåt. Den skiljer sig lite, för folk kan för en gångs skull ana hur det skulle kunna kännas. Om inte alla, så i alla fall de flesta, har någon gång brutit ett ben någonstans i kroppen. Eller vridit en led eller två ur led. Därför är det inte så svårt att föreställa sig smärtan jag skildrar. Ingen har någonsin blivit bestulen på sina inälvor och överlevt för att berätta om det – men den här smärtan har alla ett visst mått av begrepp om.

– "They Deserve To Die" är inte lika sammanlänkade mellan musik och text, eller hellre musik och titel, som "Bent Backwards And Broken". Det är en låt med stark retroaktiv känsla. Det låter lite som "Butchered At Birth" (1991) eller "Tomb Of The Mutilated"(1992). Det hänger på thrashen. Våra tidigare album var betydligt mer döds och thrash istället för bara döds.

– Galopptakter!, säger Alex och demonstrerar genom att slå händerna i bordet och ge ifrån sig galopperande ljud mellan tänderna. Texten handlar om en man som tröttnar på människorna i sin omgivning och beslutar sig för att döda dem. Jag ville skriva en låt om det, för om man tänker efter är det faktiskt ett intressant ämne. Folk säger hela tiden, "den eller den, förtjänar att dö". "Hur vet du det?" svarar jag då. Vem vet egentligen vem som förtjänar att dö? Alla ska vi ju dö någon dag – innebär det att vi alla förtjänar att dö?

Skulle det kunna uppfattas som ett ställningstagande mot de omdiskuterade amerikanska dödsdomarna?

– Det är inte min tanke. Texten är förvisso lite vag på den punkten, det kan jag hålla med om och jag antar att man kan tolka den på många olika sätt. Jag vill hellre uttrycka det med ett individuellt perspektiv, med fokus på en man som hatar de människor som omger honom. Han betraktar dem som själlösa idioter, zombies, utan mål och syfte.

Stenad med sin familjs huvuden

Alex tar helst avstånd från politik och religion. Han avslöjar inte sin ståndpunkt i några aktuella frågor, eftersom han inte anser att det har med dödsmetall att göra. Samtidigt grubblar han ändå mycket. Det talar han hellre om.

– Min inspiration till låtar som "They Deserve To Die" kommer från de riktiga mördarna. De måste tänka så här, när de tar någons liv. De måste ha varit helt övertygade om att människan som de dödar inte alls förtjänar att leva – han eller hon förtjänade att dö. Det är det jag försöker åskådliggöra med den här låten. Det handlar alltid om den rätta övertygelsen, men jag ifrågasätter om det gör saken rätt. Oavsett om det gäller regeringar som startar krig eller använder sig av dödsstraff så är aktören i centrum oftast uppslukad av tanken på att det är rätt sak att göra. Vem vet om det är rätt?

– "Severed Head Stoning" är en passande låt att berätta lite om, eftersom den inleder skivan. Den är ganska kort, samtidigt som den är både enkel, med bara ett fåtal riff, och väldigt snabb. När vi skriver ett sådant spår vill vi gärna passa in lyriken med framtoningen på låten, därför är det oftast mer splatter i de korta, snabba spåren. Den här handlar om att bli stenad med sin familjs huvuden. Att bli stenad är illa – att se sin familj mördas och sedan bli dödad genom att någon kastar deras huvuden på en är värst. Alex fnittrar, garvar, gapskrattar.

– Ursäkta att jag skrattar. En del av de saker vi skriver är bara så sjuka att jag knappt kan fatta det själv. Om det hände i verkligen skulle vi naturligtvis inte skratta, säger han och harklar sig ursäktande.

Måste ni ofta förklara att det ni skriver bara är fiktion?

– Konstant! Många gånger, som nu till exempel, gör jag det utan anledning. Att inte misstolkas på grund av vår råa humor har blivit viktigare med åren. När man är nitton bryr man sig inte lika mycket. Då är det mesta lugnt. Nu håller vi på att bli gamla och jag antar att det handlar om en viss känsla för ansvarstänkande. Därför poängterar vi alltid att det vi skriver om inte ska prövas hemmavid.

– Jag måste säga att den DVD som medföljer skivan är riktigt cool, utropar Alex exalterat. Den är inspelad på före detta Village Productions, numer kallat Sonic Ranch, i Texas under de veckor då "The Wretched Spawn" sattes. Förutom Jacks fagra countrylåt får man se oss rida runt på ranchen och öva prickskytte - på frukt! Dessutom är det intervjuer med oss om vad vi gillar med dödsmetall och vad som är roligt med att banda nya skivor, vilken utrustning vi använder. Det finns inte så mycket att göra där nere egentligen. Fast det är en kul film.

Vilken låt passar bäst?

På bandets officiella hemsida (cannibalcorpse.net) kan fans kryssa i vilken låt som bäst passar deras egen mentalitet. En lista som "Hammer Smashed Face" och "Stripped, Raped and Strangled" toppar.

– Jag förstår vad du menar, och jag hoppas att fans snarare kryssar i sina favoritlåtar. För mig är det obegripligt hur någon kan identifiera sitt mentala tillstånd med våra texter, på det sättet. "Addicted To Vaginal Skin" beskriver kanske en känsla som många av oss killar har – i alla fall vårt intresse för det kvinnliga könsorganet - jag kan förstå om den kommer högt på listan, säger han och garvar högljutt. "Pit Of Zombies" är svårare att begripa hur man kan identifiera sig med. Idén kommer från en av killarna som håller i hemsidan och det bör inte tas på allt för stort allvar.

– Det finns definitivt de som lever sig in i karaktären till fullo. Jag har själv träffat fans som går in för det ordentligt.

Hur reagerar du själv när någon kommer fram och visar sin privata bildsamling?

– Väldigt olika, faktiskt. En kille kom fram efter en spelning och visade en bild från rotten.com. Den föreställde en kille som hade varit med i motorcykelolycka – hans ansikte är i spillror och han ser ut att vara i ett fruktansvärt tillstånd. Det värsta är att han fortfarande lever när bilden är tagen. Min naturliga reaktion på en sån bild är naturligtvis att jag känner medlidande för mannen. Jag vill inte vara en besvikelse för mina fans, men att vi gillar att hitta på blodiga historier betyder inte på något vis att vi gillar att se människor lida.

– Även om det finns undantagsfall tror jag att de flesta som gillar skräck är helt vanliga människor som kan dra en gräns mellan påhitt och verklighet. Jag är inte ens säker på att våra texter spelar särskilt stor roll. **Cannibal Corpse** betraktas nog först och främst som bra musik – medan texten fungerar som den blodiga glasyren på kakan.

Kommer alltid att vara dödsmetall

På frågan om Alex någonsin känner sig musikaliskt begränsad av att spela i ett så väl genreplacerat band som Cannibal Corpse, drar han en klar skiljelinje mellan bandet och sin egen vilja.

– Jag är öppen för förslag, om vi talar om min egen karriär. **Cannibal Corpse** kommer alltid att vara dödsmetall, vilket inte behöver innebära att vi har försatt oss i en återvändsgränd. Utan att göra dödsmetall till någonting helt annat, tror jag ändå att det går att utveckla genren mer. Vi kan alltid göra snabbare låtar, till exempel. Och så länge det finns utrymme för det känner jag mig – som individ - redo att prova på nya projekt, vid sidan av, och leka med helt nya tongångar.

– Jag är inte ensam, även om ingen av oss är aktiva med någonting vid sidan av **Cannibal Corpse** just nu. Jack har bland annat ett rockband som heter **Adrift**, tillsammans med trummisen Kevin Astl (ex-**Epitaph**/**Resurrection**). Tidigare var han, ihop med Paul, involverad i projektet **Path Of Man**.

– Mina sidosysslor har bland annat varit ett band som jag och Pat hade ihop med Gene Palubicki (gitarr) och Tony Laureano (trummor) från **Angelcorpse**. Det gick i graven när **Angelcorpse** återuppstod. Tidigare jobbade jag också lite tillsammans med Erik Rutan – på en **Hate Eternal**-demo och ett par av **Alas** demos. George har haft ett finger med i det mesta, han satte bland annat sången på en skiva med **Paths Of Possession**. Det här året kommer vi dock uteslutande ägna åt **Cannibal Corpse**. Vi håller på att försöka boka in en spelning i Sverige under hösten – förhoppningsvis ses vi då.

Utmärkt! Men lämna countrygitarren hemma, snälla.

Disciplin

En ny ondska kravlar sig sakta fram ur de norska skogarna. Disciplins självbetitlade debutalbum bjuder på en grymhet som bara arga norrmän kan prestera. General K, gitarrist och frontman, berättar om musiken, stämningar och influenser.

TEXT: GUSTAV DAHLIN - BILD: MOONFOG

Nyligen signade till Moonfog, Satyricon-Satyrs eget bolag, är Disciplin på frammarsch. General K är dock inte precis ny inom blackmetalscenen. Mest känd är han kanske som medlem av Myrkskog, som han lämnade efter "Deathmachine" och den efterföljande Europaturnén. I stället startade han upp ett eget projekt, ett projekt som så småningom kom att imponera Satyricons frontman så till den grad att han inte såg något annat val än att erbjuda ett kontrakt.

Hur kom det sig att Disciplin växte fram?

– Tja, det började egentligen redan med "Deathmachine". Det funkade bra i **Myrkskog** ett tag, men sedan ville de köra ren death vilket inte intresserade mig. Så jag lämnade bandet och började söka nya vägar. Vi gled liksom ifrån varandra musikaliskt. På den vägen är det. Men jag har inget agg mot de andra i bandet, vi ville bara spela olika typer av musik.

Norsk blackmetal är inte precis känd för nyskapande och originalitet. Men Satyr tyckte uppenbarligen att ni hade något eget att komma med. Vad tycker du själv skiljer er musik från annan blackmetal?

– Vi skiljer oss rätt mycket. Vi är väldigt ärliga i våra uttryck – vi lägger mycket energi i låtarna och jag jobbar väldigt mycket med dem. Jag gör det jag gillar och jag har aldrig tänkt på att försöka passa in i något fack. Det har aldrig varit en utgångspunkt att vi skulle skriva just blackmetal eller satsa på att vara hårdast eller så. Vi kör på det som känns naturligt helt enkelt. Det kunde lika gärna ha varit så att vi inte skiljde oss alls från mängden, men nu blev det så.

Ljudmässigt har ni en hel del gemensamt med många andra norska blackmetal-band. Strävar ni efter att uppnå ett visst sound?

– Både ja och nej. Musiken har förändrats mycket sedan jag fick en stabil lineup. Hur det låter på skivan är ju ett resultat av de olika musikerna tillsammans. Frost är djävligt snabb och säker, och har en speciell spelstil. När jag skriver har jag ofta en klar bild av hur jag vill att det ska låta. I och med att jag producerar försöker jag lägga ihop det så att det låter som jag vill ha det. Men musiken lever sitt eget liv också, och alla har ju sin del i det.

Likt men unikt

En del säger att ni låter väldigt likt gamla Satyricon, att ni har ett "true" sound samt en extremt rå och tajt produktion. Vad är din ståndpunkt?

– Jag har hört många säga såna saker. En del säger **Darkthrone**, en del säger **Satyricon**. Jag tycker mycket om **Satyricon**, men jag tycker att det känns som att vår musik skiljer sig ganska mycket från deras. De har en helt annan låtstruktur än oss - vi är mer kompakta. Sedan har de faktiskt mer melodier och slingor än vad vi har också. De som liknar oss vid **Satyricon** kanske känner igen en stämning från när de hörde "Nemesis Divina" till exempel, en stämning som kanske finns i vår musik bitvis, men vad man tycker att musiken låter som är ju rätt individuellt.

Melodisk blackmetal och band av den råare skolan brukar ofta stå i skarp kontrast både musikaliskt och på andra sätt. En smått hatiskt stämning kan ibland märkas. Var ställer du dig i den frågan?

– Jag är ingen jättekännare av den mer melodiska musiken själv, men jag har inget emot den. De håller på med sin grej och har utvecklat det. Jag gillar mest musik utan symfoniska inslag. Blackmetal ska inte vara melodiskt tycker jag. Det är förstås lätt att uppfatta melodin och lite mer lättillgängligt rent musikaliskt, så jag förstår att många gillar det. Själv tycker jag att det är ganska ointressant, men det är bara min mening.

Som influenser listar ni bland annat Darkthrone, Celtic Frost, Metallica och Slayer. Vilka band känns viktigast för dig personligen?

– **Neurosis** är väldigt bra. De är nästan favoriter. **Funeral Mist** är också djävligt bra. **Ondskap** måste också nämnas. Det beror lite på humöret egentligen, men det finns mycket bra utanför de mest kända blackmetalbanden. Det är inte bara de största som har de bästa låtarna, vilket många tror. En hel del bra blackmetal kommer från Sverige. **Dark Funeral** var till exempel riktigt bra när det begav sig. Jag gillade **Dark Funerals** första platta skarpt, "Secrets Of The Black Arts" heter den väl? Den var väldigt annorlunda när den kom och de hade ett unikt sound. Men sedan har det blivit lite uttjatat kanske. De har ju sin grej och är väldigt trofasta mot den - de har hållit stilen kan man säga. Ett par riktigt bra skivor har de definitivt.

Samma dag som Mayhem

Nu har ni just kommit ut med debutskivan, och då brukar det väl vara läge för en turné. Har ni något planerat inom den närmaste framtiden?

– Jag försöker få till stånd en konsert i Sverige. Allt är lite osäkert än så länge. Genom Moonfog försöker vi fixa en europaturné också, med ett annat band, men har inte fått något definitivt besked än. Samtidigt försöker vi få till spelningar genom bekanta i andra band, både i Sverige och Danmark. En kul grej är att vi ska spela på Infernofestivalen i vår, på samma dag som **Mayhem** och de andra. Det blir en tung dag, skrockar Generalen.

Kan vi räkna med mer Disciplinära åtgärder inom snar framtid?

– Ja, jag håller på att skriva för nästa skiva. Vi kommer att börja med den till sommaren. Den kommer nog ut i november eller december i år eller i början av nästa år. Mycket av materialet är färdigt, men det är mycket kvar också. Det ser väldigt bra ut i alla fall.

Det är fyra ganska upprymda unga herrar som slår sig ner på ett folktomt café i ett vinterkallt Gamla Stan för en pratstund. Senare samma kväll ska Burst inta scenen på rockklubben Debaser i samband med Manifestgalan, en musikgala arrangerad av Sveriges Oberoende Musikproducenter. De är också nominerade för pris på galan i kategorin hårdrock/punk, tillsammans med Nasum, Cult Of Luna, Katatonia och Arch Enemy. Sammantaget med den uppmärksamhet som senaste släppet "Prey On Life" genererat är det inte så konstigt att det är idel leenden runt bordet. Från det relativt medelmåttiga metalcore-band som startades i Kristinehamn 1993 har Burst gått igenom vad som kan tyckas vara en fantastisk förvandling, till det mångfacetterade musikaliska monster de är idag. Första släppet i deras nya form var "Forsaken, Not Forgotten", en split med Lash Out som släpptes 1998 på lilla etiketten Impression Records. Hur kom det sig då att man valde en annan inriktning?

– Själva utvecklingen beror på att vi har varit så jävla långsamma, säger Jonas Rydberg, kvintettens ena gitarrist. I och med att vi har släppt så lite under så lång tid så kanske det verkar som en otrolig utveckling, men för oss själva så har det känts naturligt. Vi bytte gitarrist ett par gånger, och innan vi släppte "Forsaken..." hade vi en gitarrist som var väldigt inaktiv. Det berodde väl på brist på musiker i Kristinehamn kan man säga, att vi fick jobba med någon som inte var lika engagerad som vi själva. Alldeles innan vi släppte "Forsaken..." fick vi med Robert (Reinholdz, bandets andra gitarrist, reds anm) som är en lika aktiv medlem som någon annan är. Så det var väl det, helt plötsligt blev vi ett riktigt band kan man säga.

– Det kan låta underligt skiva till skiva, fortsätter vokalisten Linus Jägerskog, men så fruktansvärt lama som vi har varit med att släppa saker så är det inte så konstigt. Vi har legat praktiskt taget latenta under extremt lång tid och bara repat smått, alltså inte gjort ett ljud ifrån oss. Nu när vi gör det här så försöker vi visa att vi existerar igen. Det är bara våra kompisar som har vetat att vi överhuvudtaget funnits under långa perioder. Och de tio personer som aktivt följt bandet, avslutar han skrattande.

Inte utan Fredrik

Strul med utgivning av plattor har varit ett återkommande problem. För efterföljande släppet, fullängdaren "Conquest: Writhe", tog det nästan ett år innan den slutgiltiga produkten såg dagens ljus på hemmaplan. Hur kom det sig?

– Vi har ju aldrig haft någonting stabilt, det har varit småsaker på muntliga avtal och så, säger Linus. Men eftersom vi har haft Fredrik Reinedahl som husproducent har vi ändå haft tillgång till en lokal studio i Kristinehamn. Så vi har spelat in, haft en skiva som färdig produkt, och sedan skickat runt det. Har någon släppt det så släpper de just den produkten och inget mer, och då kan det bli långa väntetider. För oss har materialet ofta varit ganska gammalt när det har kommit ut, och vi har ibland redan haft nästa släpp färdigt.

Samarbetet med Fredrik Reinedahl, som också har skruvat och rattat åt band som Opeth, Dimension Zero och Misconduct, är en viktig del av skapandeprocessen för Burst, menar Robert.

– Det skulle kännas otänkbart att göra något utan Fredrik. Vartefter vi har utvecklats så har han följt med oss på vägen, tillsammans. Han vet hur vi vill jobba och vad vi känner för saker och ting. Även fast han inte gör någonting med själva musiken så är han ändå där liksom. Den här gången var det faktiskt mer tid och pengar involverat också, från Fredriks sida. Han tog en risk, och tog in oss i studion och lät oss spela in. Han räknade kallt med att vi skulle få den såld, så att han skulle kunna få sin lön. Han har valt att jobba så, och det är jävligt strongt gjort.

– Vi fick ju ett helt fantastiskt tillfälle att göra en sån här sak, som egentligen inte ska kunna gå vägen, fortsätter Linus. Vi spelade in tills vi var nöjda, och Fredrik fick gå och vänta på att vi sålde hela paketet för att få sin betalning. Han jobbade totalt gratis, och har gett oss ett sjukt stöd på alla sätt och vis. Utan honom vore vi inte där vi är idag. Det känns tryggt att ha det så. Han är med när vi diskuterar inför nästa produktion, och det är en förbannat skön start på varje projekt.

– Grejen med oss är att han är mer eller mindre som en sjätte medlem, lägger slagverkaren Patrik Hultin till. Han har varit med oss väldigt länge. Sedan "Forsaken..." har han spelat in allting, demos och vad vi än har gjort. Det skulle kännas jävligt skumt att spela in med en annan person.

Jobba som en idiot

Tillbaka till skivsläppen då. Vinylen av "Conquest: Writhe" kom på lilla etiketten PFC, medan amerikanska Prank släppte CD-versionen. Linus tycker att samarbetet med de mindre bolagen har fungerat relativt bra.

– Det har väl fungerat så bra som man kan förvänta sig med sådana här saker. Att ligga på småbolag och sedan

Under 2003 släppte Kristinehamnsbördiga Burst fullängdaren "Prey On Life" på välrenommerade Relapse Records. Men det har varit en lång väg fram till att äntligen uppmärksammas, ända sedan deras blygsamma start 1993. Slavestate talar ut med dem om alla hinder som övervunnits, och om kommande planer.

TEXT: MARTIN LARSSON - BILD : MARCUS WILEN

BURST

förvänta sig att man ska kunna gå in i en skivaffär och köpa plattan, det existerar inte. Och tyvärr beställer ju inte folk direkt från distributörerna, det gör ju bara de som verkligen vill ha skiten. Resten struntar i det. Och sådär har det varit ett par släpp. Skandinavien är tungt för utländska småaktörer. Det har varit mycket kämpa, och till slut blir det bara import som gäller.

– Ska man släppa på sådana bolag så måste man ju jobba som en idiot själv, säger Patrik. Det har vi aldrig gjort på det sättet. Det tog ett år innan "In Coveting Ways" släpptes i Sverige till exempel, på grund av problem med distributionen. Att en sådan skitsak ska göra att man inte får ut plattan är för jävligt.

Ändå syntes "In Coveting Ways" på ett helt annat sätt än tidigare skivor. Det lilla tyska bolaget Chrome Saint Magnus var valet för det släppet, och hade egentligen inte resurserna för att backa upp EP:n ordentligt, men Burst är ändå relativt nöjda med samarbetet.

– De hade licensierat en del grejer med bland andra **Breach** och **Cave In**, och hade ett par egna band, säger Jonas. Det var verkligen schysst för oss att släppa där, för de hade koll på läget, på den scenen liksom. Det var lite snack om det bolaget i branschen då, så det var bra så till vida, fast vi var ute efter något större egentligen.

– De två killarna som drev bolaget jobbade hundra procent utifrån de resurserna de hade, och jag tycker de gjorde en bra grej, konstaterar Linus. Man såg faktiskt annonser för den och man såg recensioner på den överallt, och med tanke på de nivåer vi legat på så blev jag imponerad över att vi kunde läsa om oss själva någonstans. Men man ska absolut inte vänta sig något från

småbolag, man får vara inställd på att det blir ganska låg profil och så.

Slutligen Relapse

Så slutligen signades Burst till amerikanska Relapse Records, namn nummer ett om man snackar ultrahårt rens, med ett avtal på fyra fullängdare. 2003 års "Prey On Life" är inte direkt typisk för bolagets profil, men som så mycket annat som Relapse jobbar med, visar den upp en vilja att vidareutveckla hård musik, så det är inte konstigt att Burst slutligen hamnade där.

– Det har känts som om de skulle passa oss i ett par år nu, konstaterar Jonas. Vi har varit på dem ett tag, skickat grejer och haft återkommande kontakt med dem. Redan på "In Coveting Ways" var de intresserade, och vi fick mycket bra respons från alla på bolaget som inte bestämmer. Vi var riktigt peppade, men så hände ingenting förrän nu. Sedan så har det ju givetvis hjälpt till att Jesper (Liveröd, bandets bassist, reds anm) känner snubbarna där borta genom **Nasum**. Vi hade liksom lite snålskjuts in genom att han redan kände folk, hade kontakterna och visste vem han skulle prata med och kunde ligga på lite mer. Sedan så var det precis som vanligt. Vi spelade in en fullängdare och började skicka runt den.

Just kopplingen till Nasum är något som man förmodligen kommer få dras med, åtminstone en tid framöver. Jesper Liveröd är en av de grundande medlemmarna i Burst, och kom inte med i Nasum förrän 1999, då han ringde upp Mieszko och "snackade grind". Ändå pryds naturligtvis omslaget till "Prey On Life" av en liten sticker med texten "Featuring members of Nasum".

– Ja, det är tydligen flera från **Nasum** med i vårt band, skrattar Patrik. Men det är ändå bättre än vad Chrome Saint Magnus hade skrivit ut på "In Coveting Ways". "Featuring members from **Godsend** and **Static Empire**". Våra gamla band som inte ens hade spelat in en demo. Jävligt underligt.

Jag kan liksom dö nu

Det går väl inte att sticka under stol med att namnet Nasum på omslaget kommer att generera en del uppmärksamhet, liksom det faktum att det också står just Relapse Records. Helt klart är att de värmländska herrarna redan synts mycket mer än på alla tidigare släppen sammantagna. Flera tunga utländska tidningar har haft med dem, bland annat var de med på Metal Hammers stora lista över "50 bands to watch in 2004".

– Det är ju ett plus med att ligga på ett bolag som Relapse, säger Jonas. Nu kommer skivjäveln ut när den ska. Och så står det Relapse på den. Det var riktigt mysigt att läsa det där, i och med att vi varit lite lata och slöa och jävligt non-existenta de senaste åren. Helt plötsligt får man en massa uppmärksamhet och det dyker upp sådana där grejer, och man hör att Kerry King tycker att vi är förbannat bra, man tror inte sina öron. Det är lite svårt att svälja.

Stopp och belägg. Nu drar vi i bromsen och backar lite. Kerry King? Och för er läsare som inte vet vem det är, marsch i skamvrån. Gå och köp Frida istället för den här tidningen.

– Det är inte vi som säger det här, skyndar sig Jonas att påpeka. Först vad det väl Anders (Fridén, reds anm) i **In Flames** som var borta och körde med **Slayer**. Anders har samarbetat lite förr i tiden med vår producent Fredrik, och då tog han med några plattor och delade ut när han var på USA-turné. Kerry King hade fått höra oss, och blivit helt jävla tvärsåld. Han snackade om oss i någon Terrorizer också.

– Det var en liten chock faktiskt, säger Linus. Jag har svårt att greppa sådana där saker själv. Det känns helt bisarrt, och är fullkomligt vansinne först när man hör det. Man tror att ja, kul, visst, på någon fylla så har det blivit till det där, det har växt till något det inte är. Sedan läser man om det och vet inte vad man ska tro.

– Jag kan liksom dö nu, tillägger Jonas. Det känns så. **Slayer** är ju ett av de där banden som man måste respektera, oavsett om man tycker de är bra eller inte.

Merzbow-remix

Ytterligare en artist som man måste respektera oavsett om man tycker det han gör är musik eller bara ostrukturerat oljud, är helgalne japanen Masami Akita, också känd som Merzbow. Karln har spottat ur sig hundratals alster genom åren och samarbetar med artister ur alla upptänkliga genrer. På "Conquest: Writhe" finns en Merzbow-remix med. Hur kom det samarbetet till?

– När jag flyttade ner till Göteborg 1998, började jag hänga med en grabb där nere som hade spelat mycket noise förr i tiden, och höll systematisk brevkontakt med Akita, berättar Patrik. Vi snackade om att det vore kul att göra en splitsjua på den killens eget bolag, med **Merzbow**. Vi hade två låtar över från splitten vi gjorde med **Lash Out**, och de gick iväg till honom. Så efter en jävla tid kom det helt plötsligt tillbaka en remix istället, och inte ens på någon av de låtarna. Han valde en egen. Vi skickade iväg hela skivan, och allt det gamla för han ville höra lite vad det handlade om, så han tog en från "Twofaced" istället. Men sedan så blev det inget släpp på det bolaget, och vi tyckte det vore kul att ha med den på en skiva, så då hamnade den på "Conquest: Writhe".

– Det var ett ballt sätt att få en remix, säger Jonas, och det är framförallt helt jävla otroligt. Man är otroligt ödmjuk och kan knappt tro att det är sant.

Är det någonting som ni skulle vilja dra vidare, inte just med honom, utan överhuvudtaget med remixer och så?

– Vid sidan av de officiella albumsläppen så tycker jag personligen att det vore roligt att släppa någon sidoprodukt, menar Linus. Jag skulle gärna se att vi får det vi gör sönderhackat av DJ's och ljudmänniskor. Det skulle vara roligt att se någon annan bara mosa sönder våra låtar och göra nånting annat. Det finns inga planer men det vore kul om det kunde hända någongång.

– Vi har pratat lite om att göra det själva, fortsätter Robert. Något som är bra och eget men inte som plattan. Ta sig tid och jobba från grunden, så det inte blir så att man tar överblivet **Burst**-material som man inte tycker är bra, för då kommer inte det att bli bra heller. Det får inte bli halvdant.

En kvar i Värmland

Men innan bandet kan dra iväg på något sidospår stundar en tiodagarsturné, med spelningar i Belgien, Tyskland och England. Sedan väntar förmodligen ett antal gig runt om i Sverige, och förhoppningsvis spelningar på europeiska festivaler i sommar. Dessutom har redan nytt material börjat skapas. För närvarande är bandet utspritt med fyra medlemmar i Göteborg och den femte, gitarristen Robert, kvar i Värmland. Detta ser dock bandet nästan som en fördel, trots problematiken med att träffas regelbundet.

– Vi fyra skriver ihop lite idéer och låtstrukturer, förklarar Jonas, sedan kommer Robert ner till Göteborg en helg då och då och så spelar vi. Det är ett väldigt effektivt sätt att arbeta och passar oss bra. Det blir intensivt. Som det låter just nu så kommer folk säkert bli ganska förvånade nästa gång också, för det här låter inte som "Prey On Life". För oss känns det naturligt som vanligt, men det låter inte likadant. Säkerligen kommer det vara en stor skillnad. Vi har ett par låtar klara, och det låter riktigt bra.

– Det är väldigt svårt att uttala sig om någon sorts tidsram för det nya, säger Linus. Nu när vi har kommit över tröskeln med de första låtarna så känns det som att nu är det liksom fullt ös på att göra nytt, och alla är tända på det. Men å andra sidan så måste man luta sig tillbaka lite och jobba med det som redan är släppts. Så det är förbannat svårt att säga någon tid just nu.

Burst känner ingen som helst press på sig för att snabbt få ur sig nytt material. Det är fortfarande mycket jobb kvar för att promota "Prey On Life" ordentligt, och även om materialet som vanligt känns lite gammalt för dem så finns glädjen i att spela materialet fortfarande kvar. Planen är dock att sikta på att gå in i studion till hösten, för ett släpp till våren 2005. För en gångs skull kommer de att kunna få ut plattan när det är tänkt. Och hur gick det på Manifestgalan då? Jo, spelade gjorde de, men vann inget pris. Det gick istället till, just det, Nasum. Men Burst låter sig inte nedslås. Med ett tungt bolag i ryggen och Kerry Kings välsignelse har de framtiden för sig.

Djävulens nya hantlangare del I: J. Bergman

För er som svingade långt hår i takt till akter som Testament och Pantera, och sedan hängde på de svenska band som gav sig in på den scenen, är kanske smeknamnet Berget bekant. J Bergman, som han kallar sig till vardags, spelade trummor med både Rosicrucian och Slapdash på tiden det begav sig. Numera står han på egna ben, som frontfigur och musikmotor i flera olika projekt. Med tanke på att ytterligare ett resultat av hans entreprenörsanda snart ser dagens ljus tog sig Slavestate ett samtal med honom.

TEXT: MARTIN LARSSON - FOTO: BERGMAN

I en liten etta ett par pendelstationer från centrala Stockholm har J Bergman sitt högkvarter. Det enda rummet domineras av en loftsäng med en hemmastudio byggd under. Synth, gitarrer, mixerbord, PC, alla element som krävs för hemmakompositören finns på plats. Skillnaden är att de flesta som lattjar med musik hemma knappast har ett seriöst sångbås. På väggarna trängs affischer, flyers och bilder från olika gig med hyllmeter fulla med CD-skivor och filmer. En kokvrå och ett golvkylskåp tycks ha adderats som en eftertanke, och känslan är att det här är en arbetsplats, en vrå för kreativitet och inspiration, snarare än ett hem. Det märks att Bergman har musiken i blodet. Första seriösa projektet var hans medverkan på Rosicrucians andra platta, "No Cause For Celebration".

– Eftersom det här är en hårdrockstidning så måste jag väl hålla med om det, skrattar han. Den kom 1994. Innan dess spelade jag trummor i diverse demoband i en liten by som heter Gnesta. Så blev jag stand in-trummis på "No Cause For Celebration", och ett halvår efter att den hade släppts ringde de och frågade om jag ville starta ett nytt projekt med dem. Med en ny sångare, Jens Mortensen, startade vi **Slapdash** och släppte plattan "240.25 Actual Reality" 1996.

Under samma period turnerade bandet i Sverige med Lost Souls och Transport League, och hade videon för spåret "Bound" i relativt hård rotation på MTVs Headbanger's Ball. Bergman minns turnén och den tiden med ett leende på läpparna.

– Det var jävligt roligt i början. Ett roligt minne från turnén var när det kom fram en skitstor norrlänning, knackade mig på ryggen där jag stod vid t-shirtståndet och säger på bred norrländska, "Hörru du, du spelar väl så här trummor i **Slapdash**?" Javisst, sade jag, jag trodde ju att han skulle ge beröm. "Men va fan, ni suger ju, jävla Pantera-kopior", säger han då. Vi stod och snackade länge, han var ju trevlig ändå, han ville bara berätta att vi sög.

Trött på att vara en kopia

Sedan gick Slapdash i graven. Gitarristen Lars Lindén återfinns numera i Carnal Forge, samt jobbar som studiotekniker och producent. Magnus Söderman gick vidare och bildade tillsammans med andra medlemmar från Lost Souls nya bandet Inrage, och Jens Mortensen dök för ett par år sedan kort upp i tysksvenska Revolver.

– Det var mitt fel att **Slapdash** lade ner, säger Bergman. Jag har lirat trummor ända sedan jag var barn, men jag ledsnade på hela konceptet. De flesta musikgenrer har en tendens att stanna upp, och alla ska hinna kopiera färdigt varandra först innan de kan gå vidare. Jag tycker man kan gå vidare under tiden. Jag ledsnar också på det gamla och hakar på om det kommer något nytt som är bra, men att alla kopierade **Pantera**, **Machine Head** och **Metallica**, det ledsnade jag helt på. Att vara en **Pantera**-kopia också. Jag gillar dem, men det är inget kul att vara en kopia.

Så egentligen var det norrlänningen som låg bakom att Slapdash lade ner?

– Nej, det var det inte, skrattar han. Då i början hade vi kul och så ändå. Men jag hade mina egna idéer om att skriva musik och de hade sina. Om man ser på Lasse till exempel, han spelar idag i **Carnal Forge** som jag tycker är ett av Sveriges absolut bästa band, men det är ju en helt annan genre än det jag sysslar med.

Det Bergman sysslar med nu är projekt med mer elektroniska inslag, och det första blev H.A.L., eller Hi-Tech Addicted Legion, som enligt de själva spelade "industrial techno groovecore". Blyhårda gitarrer, ondskefullt elektroniskt oljud och vokalisten Magnus Klavborns (Headplate) kapabla röst sammanfogades till riktigt tunggung.

– **H.A.L.** var väl början på det maskinella. Det var lite mer hardcore-betonat, mest genom Magnus röst på andra demon. Det är inte nedlagt, men ligger på is tills det blir rätt tid. Jag har 15-16 låtar liggande, så gott som klara, men jag försökte med den grejen sålänge, och folk har svårt för det när det inte är live-trummor. Det var kanske lite för mycket korsning mellan metal och maskinellt, för den tiden. Men det ska vi ändra på.

Ganska intressant är att H.A.L. bara bestod av gamla trummisar, och ni använde inte en enda riktig trumma någonstans.

– Ja, första sångaren Nalle var gammal trummis, sen tog Magnus över och han är ju också gammal trummis. Micke som skötte maskinerna på scenen är gammal trummis, likaså jag. Det kanske inte är så roligt att lira trummor som alla tror. Alla vill väl stå längst fram...

Det är för deprimerande

Detta leder oss fram till man.machine.industry där Bergman agerar frontfigur. Han startade projektet 2000, och släppte 2001 "Mention", på egna etiketten HTMD, Hi-Tech Music Design.

– **m.m.i.** startades när jag ville komma bort från byn, och mådde väldigt dåligt under nästan ett helt år. Det blev en enormt deprimerande platta, en sorts rening från all skit. Det var en platta för att få ut hela jävla... ja, allt, ända från tonåren. Jag skrev den inte för att anpassa mig, och det skrev jag på omslaget också. Jag skrev den för mig, och för de som tyckte det var bra, varsågod, kul att ni gillar det. Egentligen hade jag inte behövt släppa den, jag kunde ha haft den här hemma och lyssnat på den själv.

Nya släppet kom att heta "Be Like The Dog You Are And Enter The Circle", och är en miniplatta på sex spår. Skillnaderna mot tidigare material är markanta, både i musikalisk inriktning och känsla. Även om det finns adrenalinexplosioner på debuten "Mention" så har den ett långsammare tempo, och mer fokus på de elektroniska inslagen. Bergman håller med om skillnaderna.

– Den stora skillnaden är att det här är metal-inriktat, och den förra plattan var mer synthig. Egentligen tycker jag den förra skivan är hårdare än den här. Den är argare, den är vansinnigare, och mer introvert. Fast samtidigt tycker jag låtarna har mer styrka. Den är som "London Calling" med **The Clash**, medan den förra plattan är som de mest depressiva delarna av **The Doors**, de som folk inte orkar lyssna på. Men båda har sin charm. Förra plattan är industrisynth, det här är industrimetal, om man ska lägga det i en genre. Jag tycker det är okej att lägga musik i genrer, då vet man vad man inte ska köpa. Som new metal till exempel, säger han med glimten i ögat. Nu när jag sitter och lyssnar på den skulle jag nog vilja att den var lite hårdare, ändå. Fast jag tror det är fler som kommer gilla det här. Den här är definitivt lättare att ta till sig. Den förra var det inte många som orkade lyssna på. Lasse, när han fick den, **Carnal**-Lasse, han sa att "Jag kan inte lyssna på hela på en gång, det är för deprimerande". Det blev för mycket. Men det är väl ett bra betyg på sätt och vis.

Får bossa

Förutom några klubbgig både i Stockholm och på några andra platser runt om i landet efter släppet, spelade m.m.i. på Hultsfredsfestivalens motorcykelcamping två år i rad, och även på undergroundfestivalen Dirty Black Summer. Då bestod live-sättningen av sångare, en eller två gitarrister, samt så många som tre programmerare/samplare. På kommande spelningar blir soundet, liksom det på nya plattan, mer organiskt.

– Vi har full sättning nu, konstaterar Bergman. Vi kommer att bestå av trummor, bas, två gitarrer, en eller tre samplingskillar, och jag. Egentligen föredrar jag maskintrummor, för det finns så många coola grejer man kan göra med dem som en riktig trummis inte klarar av att spela. Det blir lite tightare, ingen som spelar fel. Och så slipper man bära de där stora jävla baskaggarna.

Liksom "Mention" skapades "Be Like The Dog You Are And Enter The Circle" helt och hållet i hemmastudion. På förra släppet var programmeraren Micke Olsson inblandad, mest som bollplank och idéspruta, men den här gången styr Bergman skeppet själv.

– Jag gör allting själv, rubbet. Programmerar, lägger gitarrer och sång, allt. Egentligen skulle jag vilja att allt blev klart på en gång, så jag bara kunde sitta och lägga sluttouchen på det. Jag tycker vägen till det färdiga resultatet är jävligt trist, men samtidigt kan jag inte låta bli att göra det. Skulle jag försöka låta bli att spela musik så skulle jag förmodligen bli alkoholist istället.

De som är inblandade i live-setet har ingenting med själva skrivprocessen eller inspelningen att göra alls?

– Nej. Det är jag som får bossa, men det är så jag vill ha det. Jag har jobbat och spelat mycket i band under alla år, och det har aldrig riktigt funkat. Inte bara på grund av mig hoppas jag, utan för att folk ledsnar, folk växer upp, folk skaffar barn, familj, folk flyttar, folk säger "jag kan inte komma på repet idag för jag måste jobba över, jag kan inte komma på repet för att jag har ont i lilltån," bla bla bla. Sådant orkar jag inte med, jag brinner mer för musiken än så. Då är det bättre att göra allt själv och få det som man vill, sen när det är dags för gig så repar vi intensivt två veckor innan, så sitter det som en smäck.

D.I.Y.

Do it yourself-andan genomsyrar alla aspekter av Bergmans skapande. Omslag, promotion, hemsida, allt runt omkring musiken styr han också över, så att det blir precis som han vill ha det. Även den visuella stilen på bandet skapade han själv. På spelningarna som promotade "Mention" var hela bandet skrudade i svarta militärbyxor och svarta skjortor, med gula armbindlar med bandets logotyp på, en stiliserad bild av en korsfäst man. Är det viktigt att få någon sorts enhetlig look på bandet?

– Det beror på vad man spelar för musik, svarar Bergman. Gäller det till exempel hardcore spelar det ingen roll om en kille har synthlugg och är svartklädd, och resten har jeans och tshirt. Jag tycker inte det har någon betydelse. För **m.m.i.** kändes det som att det var coolt med en enhetlig utstyrsel. Den här plattan känns lite mer öppen. Armbindlarna får hänga där de hänger, jag tror inte så många i hårdrocksvärlden skulle förstå det där. Tror man får tona ner det lite. Däremot har jag alltid tyckt att metal-världen är väldigt enkel och lätt att komma in i. "Håller man i en bärs är man kompis", är hårdrockarnas motto. Synthvärlden är väldigt svår och elitistisk. Med förra plattan försökte jag komma in lite, hitta luckor i den världen och sälja plattan till folk. Men de är jävligt instängda, det är skitsvårt. Det kan också vara en del av varför jag gått tillbaka lite till min grund, hårdrockare, och det har nog lite att göra med att jag plockar ihop ett helt band igen. Jag vill ut och spela live, och hittills har det inte funkat så bra. Så länge du inte har livetrummis är du inte accepterad. Och det tycker jag är skittrist.

Finns det några som helst planer på att pusha ut m.m.i. och försöka få ett kontrakt? Eller har du gett upp den tanken och tänkt promota det själv?

– Som det ser ut nu gör jag det själv. Jag kommer att börja med att trycka upp den i trehundra ex, jag hoppas och tror att de kommer att ta slut ganska fort. Då har jag pengar att göra ännu en. Tanken är att det ska bli ett par miniplattor innan jag funderar på en fullängdare till. Fullängdaren måste jag ta över 100 spänn för, och träffar man folk på krogen blir det svårt med växel och stora pengar. Miniplattan kan man ta femtio spänn för rakt av. Dessutom är jag lite allergisk mot skivbolag. Alla vill ju som sagt att man ska göra en kopia idag. Det jag gör är visserligen inte så originellt heller. Förra plattan var en ren kopia på band som **Frontline Assembly**, **Skinny Puppy** och liknande. Yngre folk skulle nog jämföra det nya med **Static-X** eller så. Det som stör mig är att vi som bor här i Sverige ska hålla på att kopiera band som alla kopierar nu-metal och **Linkin Park**, men även **Metallica**, **Pantera** och allt det som har pågått så länge. Om vi ändå ska kopiera amerikanska band, plocka nåt som är lite mer speciellt i varje fall. Det finns band som gör något mer personligt. Om vi går tillbaka till sjuttiotalet när vi hade brittiska **Deep Purple** med flera, då var det amerikanerna som kopierade oss hela tiden. De senaste femton-tjugo åren så har vi kopierat dem hela tiden. Det ska vara poppigare än poppigast. Men Europa har ett råare och argare sound i grund och botten tycker jag. Vi hade **Sex Pistols**. Där borta hade de **Ramones**. **Ramones** är som en förtuffad version av **Beach Boys**, för fan. Det är doa-körer och allt. Det är fan inte punk. Det finns ju amerikanska band som har ett mer europeiskt sound, som **Ministry** till exempel. **Nine Inch Nails** har däremot ett typiskt amerikanskt sound. Jag tycker inte det är dåligt, men det är snällare och mjäkigare. **Ministry** har ett råare och kallare sound, de har vårt väder i ljudet på något vis. **Bile** låter definitivt europeiskt, de skulle kunna vara från Tyskland. Vi tar fel saker från USA och kopierar, helt klart.

Dirty Black Summer

Vidare då till den lilla festivalen Dirty Black Summer, som är lite av Bergmans skötebarn. Efter några år i träda återuppstod den förra sommaren, mer seriöst arrangerad med ett tjugotal band på två scener över två dagar. Samtliga var handplockade, och även om tyngdpunkten låg på hårdare akter, så fanns det både pop och rockabilly på programmet. Till sommaren är det dags igen, helgen mellan Roskilde-festivalen och Arvika-festivalen, och återigen kommer drygt tjugo band spela utanför Södertälje.

– Det blir mestadels hårt i år också, förklarar Bergman. Tanken är att det ska vara färre band än förra året, men det är som jag säger, det finns så jävla många bra band som jag vill ha med. Jag tyckte arrangemanget var lyckat förra året, det var skitkul överhuvudtaget. Jävligt hårt jobb, jag sov bara några timmar under hela veckan, men jag kommer bära större delen av bördan själv i år också. Det blir lättare, nu har jag lite rutin på det. Det här är en mindre festival på ett litet område, som rymmer som mest 700-800 personer. Jag är nöjd bara jag går runt, men 400 vore nog lagom. Mer orkar man kanske inte jobba för heller. All personal är polare som ställer upp ideellt. Morsan, syrran, kusinerna, deras pojkvänner. Man orkar inte dra runt allting själv. Men jag vill absolut inte göra arrangemanget större. Jag har varken tid, ork eller lust heller.

I skrivande stund är ett drygt halvdussin band klara till 2004 års Dirty Black Summer. Inkluderade är sorgligt nerlagda Lost Souls, som upprepar reunion-spelningen de gjorde på Fellini i Uppsala i julas, och Last Laugh, som har spelat på varenda DBS och är lite av festivalens husband. Naturligtvis kommer också man.machine.industry spela. Slavestate uppmanar alla som har möjlighet att stödja den svenska musikunderjorden och främja initiativ som Dirty Black Summer. Vi kommer finnas där. Hoppas vi ses.

AJDATH - "They Will Burn" §§

Om du trodde att du var underground måste jag göra dig besviken. Här kommer en dänga från hårdrockens Mecka (höhö) i Jordanien. Låtar som "I'm The Terrorist" och "Reign Of Serpents" är lika politiska som de låter, och behandlar skoningslöst aktuella ämnen som amerikansk utrikespolitik och israelisk inrikespolitik. Men inspirationen är lika mycket hämtad från religion och mytologi. Namnet **Adjath** är förresten hämtat från Koranen och betyder något i stil med "gravarna som de döda ska väckas ur". Detta är dock inget nytt, utan spelades in för lite drygt fem år sedan. Det stora problemet är produktionen, om detta beror på ekonomi eller att metal är ungefär lika nerskrivet i arabisk media som Percy Barneviks löneförmåner här hemma låter jag vara osagt.

Per Bjerke

BLOWSIGHT - "Blowsight" §§§

Om jag börjar rabbla referenser som **Saliva**, **Staind**, **Revis** och **Trapt** förstår ni omedelbart att det handlar om sådan musik som i folkmun kort och gott kallas amerikansk rock. Precis som de nämnda banden har **Blowsight** till skillnad från exempelvis **Nickelback** och **Puddle Of Mudd** valt den tunga, men ändå självömkande machostilen istället för den mer grådaskiga tvåtusentalsgrungen. Det som överraskar något är dock att det inte alls är några amerikaner utan fyra glada svenskar. Nationalitet kvittar dock, musiken framförs kompetent på ett sådant sätt att den skulle sälja tonvis med skivor på andra sidan pölen. Det finns två sidor av den här genren, en där det faktiskt görs riktigt bra musik och en där allt bara låter hopplöst tråkigt. Oftast skiljer det sig från band till band, men ofta även också inom banden. Kanadensiska **Default** är ett bra exempel på detta och en otroligt bra parallell till **Blowsight**. 2001 släppte de det fantastiska och tunga rockalbumet "The Fallout". Två år senare följde de sedan upp med "Elocation", en total motsats med intetsägande låtar i mjäkigaste laget och totalt känslolöst låtskapande. Precis så är det med **Blowsight**. Vissa partier på den här demon är alldeles förträffligt bra med vemod, tyngd och framförallt en ärlig känsla. Samtidigt finns det dock partier som är så smetiga och intetsägande att man mår illa. Bandet måste börja renodla sitt material bättre och framförallt vara mer självkritiska. Först då kommer jag med glädje göra utrymme för dem i min skivhylla.

Mikael Mjörnberg

CARDIAC ARREST
"In A Vendetta Kind Of Mood" §§§§

Ni kanske inte har hört dem förut, men så kommer de från Tierp också. Det är vetenskapligt bevisat att mycket alkohol och inget uteliv kan få vem som helst att vilja spela musik och det var även så sagan om hjärtattack började. Hur den slutar återstår att se, men efter med den utvecklingen bandet har haft hittills får vi hoppas att det dröjer. För nu är de tillbaka, och vill hämnas på alla. Jag stiftade bekantskap med **Cardiac Arrest** när de hade släppt tredje demon "... from Hell", vilket i och för sig var ganska bra men vad som är intressant är nuet. När jag hörde dem förra gången föll jag för det där tunga gunget. Ni vet, sånt till vilket man spännner käkarna och headbangar i takt till. Även detta alster har offrats till husgudarna **Entombed** på dödsrockens altare. Detta är ett nytt moln på den kalla norrländska hårdrockshimlen.

Per Bjerke

CHAOS LEGION - "Chaos Legion" §§

Inför kommande storverk släpper **Chaos Legion** sin debutdemo. Egentligen är den inte så mycket att orda om, då bandet i följebrevet är noga med att deklarera att demon inte gör bandet rättvisa. Talangen för tunga melodiska svartmetallriff i sann **Dark Funeral**/**Marduk**-anda finns där, men ljudet är lika fascinerande som en division 3-match i rullstolsbasket. Bättre ljud – då är jag säker på att **Chaos Legion** är något att räkna med. Byt även logga samtidigt, tack. För jävla ful faktiskt.

Larsa Carlsson

CLAN OF CLAY - "Drown" §§§

"Drown" är demo nummer två av den påstådda trojka demos som planeras för utgivning. Musiken är liksom på debuten "Clan Of Clay" (se nr 8) aggressiv neometal med ilsken sång. Musicerandet och vrålandet är i högsta grad kompetent och bandet är tight och ger ett fokuserat intryck. Låtskrivandet har dock hamnat en smula på efterkälken. Variation är något jag brukar tjata om och så även här. Låtarna på "Drown" har ungefär samma dynamik och verkar vara arrangerade efter samma mall. Jobbar **Clan Of Clay** bara en smula på denna punkt bör nästa utgåva rendera ett högre betyg.

Jesper Leidbring

DARK EMBRACE - "Bitter End" §§§§

Ett spanskt doom/death/gothmetalband, kan det vara något? Absolut, säger jag och slår ett slag för det mångkulturella samhället. **Dark Embrace** startade i juni 2000, men spelade då blackmetal. Det var inte förrän i maj 2003 som bandet gjorde ett seriöst försök att spela in något. Resultatet blev CD:n "Bitter End", och det är alltså den jag blivit satt att recensera. Fyraspårsskivan inleds med ett intro av klassiskt snitt på strax under minuten, inget nytt under solen. Men sedan händer något. De två efterföljande låtarna är över sju minuter långa, men jag tappar aldrig intresset, vilket annars ofta är fallet när låtarna drar iväg på fel sida femmminutersstrecket. Det låter inte alltid helt proffsigt, men den äkta känslan av kärlek till den musik de spelar, det har **Dark Embrace** i överflöd. Jag gillar särskilt sången, som påminner mig om **My Dying Bride**-Aarons mer brutala stunder. Då och då byts den väsande dödsdoomsången ut mot renare tongångar, och det passar lika bra det. Musiken då? Jo, andra låten, "Bitter End" är härligt lågtempo och en dyster sak som gör att man nästan sätter minimjölken i vrångstrupen då låt tre börjar med ett hysteriskt blackmetalskrik och en piskande trumtornado. Här märks att rötterna ligger inom en helt annan musikstil. "The Threat Of Flesh And Its Libidinous Storms Of Silence", som tredje låten heter, fortsätter sedan med ett skönt midtempoparti, för att sedan förpassas till doom-träsket, och så där håller det sedan på i sju minuter och fyrtio sekunder. En skön låt fylld av härliga kontraster. Avslutande "Fragility Of Life" är en mer stillsam sak som känns som en bra avslutning på en mycket bra (men alltför kort) platta.

Robert Stotzky

DEVIANT - "Deviant" §§§§

Lite brutalt zombiemangel piggar upp tillvaron, det sade alltid min mamma. Eller kanske inte, men det är ändå sant. Svenska **Deviant** levererar en dos döds som smakar mums. Hårt och brutalt, precis som det skall vara, med sång som låter som om den vore inspelad på botten av Floridas djupaste träsk. Här och där dyker det upp dels svängiga midtempopartier, dels vad jag skulle kalla riktiga blackmetalriff, vilket jag tycker är mycket trevligt. Ska jag vara petig och det är ju mitt jobb att vara det, så måste jag väl säga att de vokala insatserna är något enformiga. Jag har alltid gillat sättet på vilket Chris Barnes blandade mörka growls och ljusa grisskrik på, och jag skulle gärna se inslag av det, alternativt en "dubblering" av sången a la Glen Benton. Men nu är jag som sagt petig. Vill man ha en dos ultrabrutalt mangel så ska man kolla upp **Deviant**.

Robert Stotzky

HYPERBOREAN - "Thorns Scar Her Soul" §§§

Från Växjö kommer de hela sex medlemmarna i **Hyperborean**. "Thorns Scar Her Soul" är bandets andra släpp, en trelåtarsdemo som stundtals skulle kunna konkurrera ut en hel del andra band i genren. Under dessa tre låtar hinner gruppen blanda både den extremaste black och dödsmetallen med vackra inslag av folkmusik, allting insvept i en stämningsfull och djup matta av mystik. I gitarristen David Strömberg har bandet sin riktiga stjärna, en högst förstaklassig gitarrist som verkligen vet hur toner och riff ska blandas och spelas. För min del kunde de dock gärna ha hoppat över de små partierna med den kvinnliga sången, den gör sig inte riktigt rätt utan känns bara jobbig och irriterande. I Malmö och Mystical Arts Studios med **Misteltein**s gitarrist **Varg Strand** har de lyckats förpacka allting i en mycket snygg produktion som verkligen ger musiken den rättvisa som den förtjänar. Det mesta är mycket snyggt arrangerat och ytterst kompetent framfört men materialet känns för det mesta ganska standard och i överkant rätt tråkigt. Mer tid på originalitetsfabriken och detta ska nog kunna bli någonting.

Kristian Forsell

MEZZANINE - "Demo" §

Anslaget är lovande. Inledningen på "Corrosion" skulle med lite välvilja och fetare produktion kunna vara starten på valfri blytung industrial metal-platta. Sen

kommer sången. Och gitarrsolot. Och allt blir bara pannkaka. Om bara **Mezzanine** tog sig i kragen och blickade mer framåt, eller i alla fall på samtiden, fokuserade på de massiva riffen och de industriella influenserna, och såg till att skaffa en ny sångare skulle det här kunna bli riktigt bra. Som det är nu så känns det som ett pinsamt försök att göra modern metal av folk som har alldeles för många **Iron Maiden**-plattor i skivhyllan.

Martin Larsson

MYNJUN - "Commencement" §§§§

Det kan i normala fall vara svårt att få en helhetsbild av vad ett bands musik går för om man bara får möjlighet till att höra två spår. I det här fallet står det dock glasklart för mig att **Mynjuns** skickliga musiker skapar någonting som är mycket speciellt och verkligen efterlängtat. Jag liksom överrumplas av självklarheten i deras melodiösa, vackra och kraftfulla blackmetal, det är rakt, ärligt och mystiskt. Dock saknar jag någonting i ljudbilden. I fråga om brutalitet gör trummor och sång sitt jobb helt utan problem, men det är i de nästan lite för långa lugnare partierna som jag känner att det blir lite för tunt med gitarrer. Men som sagt, efterlängtat och mycket bra. www.mynjun.com

Sophie Linder

RAVAGED - "Funeral Parade" §§§

Det tar inte mer än en halv minut innan titelspåret, "Wipe Them Out", har förflyttat mig till 1984. Musikaliskt är det nämligen old school-thrash som gäller. Det är på samma sätt som vi minns **Kreator** och **Sodom** från den gamla goda tiden, med jeansvästar, high-tops och hela köret. Vokalistens growlande låter däremot bitvis snarare spräckt, hest och ansträngt än argsint. Varje låt på "Funeral Parade" är en fullträff på tempon, låtstrukturer och känsla typisk för den mer genuina sortens thrash. Med lite mer variation kan de gotländska grabbarna gott och väl komma upp i nivå med **The Crowns** "Crowned In Terror". Mellanpartierna i låtarna blir tyvärr lite onödiga och irriterande, lite som att släppa på gaspedalen en stund när man kör 180 km/h. Men frånsett detta är "Funeral Parade" ett gott steg på vägen mot en ny stjärna på thrashhimlen.

Gustav Dahlin

RECLUSION
"Inventing The Morgue" (pre-cd) §§§§

Göteborgskvartetten som under 2002 medverkade både på Slavefest 1 och i Slavestate Magazine söker nya vägar inför släppet av fullängdsskiva nummer två. Först och främst skall en ny utgivningsetikett lockas, då kontraktet med franska Listenable är brutet sedan en tid tillbaka. Med lånade pengar är en elvalåtarshistoria inspelad i Los Angered-studion i Göteborg. Av dessa är tre med på denna demo/promo/pre-cd whatever (den finns i nuläget inte att köpa i vilket fall). Fullängdsdebuten "Shell Of Pain" (2001) hade sina fina stunder, trots den skrala produktionen som inte passar bandets tunga death/thrashmetal för fem öre. De tre låtar som skall representera "Inventing The Morgue" visar ett bredare och vidareutvecklat **Reclusion**. Det handlar fortfarande inte om att spela fort utan om att spela tungt. De headbanging-anpassade köttstrimlarriffen är på inkört manér inlindade med schyssta rytmer och melodier samt en och annan ren sångslinga. Insatsen från Rune Forss strupe är säkrare än tidigare, samtidigt som den är mycket mer varierad, från slafsiga dödsmetallslörp via argt thrashmetalgruffande till ordinär metalsång. De episka inslagen bryter av köttandet emellanåt, men lämnar ändå plats för smattrande baskaggar i refrängerna. En kul grej är att bandets två största drivkrafter, Rune Forss (sång och gitarr) och Marek Dobrowolski (trummor och textförfattande) har återanvänt två låtar från duons gamla band **Aggro**, som härjade på Göteborgs demoscener fram till 1998. "Relics" från en av bandets gamla kassetter heter i **Reclusions** förädlade form "Inner Demon" och inleder denna trespårspromo. Den andra **Aggro**-låten, "Snapshot" är en av de åtta låtar som inte finns med på denna aptitretare. Med såpass bra låtar och övertygande spelskicklighet borde detta leda till ett vettigt skivkontrakt. Jag tror inte på Gud men jag tror på **Reclusion**.

Larsa Carlsson

REDLIGHT HOOKERS - "Two Seven Six" §

Vad har redaktionen emot mig egentligen? Varför skickar de en demo med ett sunkigt sleazehårdrocksband till mig? **Redlight Hookers** är inga dåliga musiker men deras musik är bara så fruktansvärt tråkig. Låtarna är för långa och skulle till största delen behöva arras om. Sluta upp med att ha med refrängen så otroligt många gånger i varje låt. I mina öron är **Redlight Hookers** ett sådant där band som brukar spela på krogen, men som ingen direkt lyssnar på. Musiken bara finns där i bakgrunden och ingen bryr sig, förutom de yngsta tjejerna som mer än gärna spenderar natten på vandrarhotellet med killarna. Nej, det här var verkligen inte min pryl.

Dennis Tencic

SEVENTH WONDER
"Temple In The Storm" §§§

Från Uppsala anländer den här demon från **Seventh Wonder**. Inspelad i anti-demoljud-studion EAR - där även en utav Uppsala-favoriterna, **Solewire** - spelat in tidigare, står produktionen på den här demon helt utan kritik. **Seventh Wonder** spelar **Dream Theater**-rock som låter helt okej. Kanske mest tack vare bra sång, både röstmässigt och i fråga om melodier, och för att musiken frambringar musikernas väl nämnvärda skicklighet. Det är onekligen melodiöst, första spåret fungerar fint men i resterande låtar byggs riff och melodislingor på varandra tills det tyvärr blir lite för mycket. Hade de dessutom, liksom just **Dream Theater** gör på senaste skivan, tonat ner alla synthar med allt vad det innebär och fokuserat mer på ett gitarrbaserat sound, hade det här kanske gått hem bättre hos mig. En trea för de musikaliska skickligheterna och det fina framförandet.

Sophie Linder

Nocturnal Art Proudly Presents...

MINDGRINDER – "MindTech" CD
Norwegian Extreme Metal act MindGrinder strike hard with the debut album "MindTech". Features 10 tracks of hard-hitting aggressive METAL! The CD also include an exclusive video of the track "Fire & Equanimity"
Available in April!

THOU SHALT SUFFER – "Into the Woods of Belial" CD
Now re-issued with new artwork.
Death Metal from '91 featuring Samoth, Ihsahn and Ildjarn.
Available in March!

Coming to destroy you this fall: Red Harvest "new album"

PHD

www.nocturnalart.com
www.mindgrinder.com
www.plastichead.com

NAP
NOCTURNAL ART PRODUCTIONS

Manufactured & Distributed by Plastic Head Music Distribution Ltd.
PHD, Avtech House, Hithercroft Road, Wallingford, Oxon, OX10 9DA, England
Tel:+44 (0)1491-825029 Fax:+44(0)1491-826320

OSKOREIGRAPHIX

My Dying Bride

Begåvade med ett exceptionellt vackert bandnamn samt ett sound och en stilkänsla som blivit epokavgörande torde My Dying Bride knappast ha passerat någon svartklädd romantiker obemärkt de senaste tolv åren. Några veckor innan världen förärades deras åttonde epos "Songs Of Darkness, Words Of Light" blev det dags för Slavestate att ordna en liten konversation med vokalisten Aaron Stainthorpe.

TEXT: AURORA WALDERHAUG - BILD: PEACEVILLE

Han är punktlig, ringer exakt på den exakt utsatta tiden, och uppenbarligen ganska munter trots sin rethosta som uppkommit efter en heldag med intervjuer. Den nya skivan, "Songs Of Darkness, Words Of Light" blir givetvis det första ämnet för min egen utfrågning...

– Detta är vårt åttonde studioalbum, vilket egentligen är fantastiskt, jag kunde aldrig tänka mig att vi skulle spela in så många skivor. "Songs Of Darkness, Words Of Light" är en naturlig fortsättning på "The Dreadful Hours". Den innehåller nog inga större överraskningar för ett genomsnittligt **My Dying Bride**-fan. Vi har tagit med de vanliga ingredienserna men utan att för den skull göra musiken förutsägbar. Det skulle kännas oerhört trist att stå och sjunga samma saker om och om igen. Vi försöker närma oss våra gamla teman utifrån fler tänkvärda infallsvinklar än vanligt. När CD:n släpps är jag inte helt säker på, du känner nog till fler detaljer om det än vad jag gör. Men vi kommer att promota den med ett par liveframträdanden längre fram i år.

Enligt papprena kommer skivan att finnas i handeln den 25 februari. Apropå liveframträdanden, ni kommer alltså inte att turnera nu i vår?

– Inte så mycket som tidigare. Trots att skivan, så vitt jag vet, släpps i februari spelar vi faktiskt inte live förrän i april och det kommer att bli på Infernofestivalen i Norge. Det kan verka underligt att inte göra reklam för plattan med någon turné, men, vi är **My Dying Bride** och vi har alltid varit lite udda. Vi har aldrig arbetat på samma sätt som andra band. Inget är bekräftat än, men vi försöker arrangera ett par spelningar på några festivaler i sommar. Förhoppningsvis kan vi också turnera i Skandinavien, kanske i september, oktober eller november. Det har gått lång tid sedan vi var däruppe senast. Jag kan knappt tro det, men någon sa till mig att det var ungefär sex år sedan sist. Det är en väldigt lång tid, så jag hoppas att vi kan komma tillbaka i år.

Sju svåra år har gått sedan dess, för att vara exakt... Aaron vet inte varför det har tagit så lång tid för My Dying Bride att återvända hit och hoppas alltså på att gottgöra den saken nu. Men han har troligtvis ännu inte hunnit vänja sig vid tanken på att stå på scen tills dess...

– Nej, inte direkt. De andra i bandet älskar det, men jag blir rysligt nervös och skulle helst slippa att stå på scen. Mina texter är mycket personliga på många ställen och sådant är inte lätt att sjunga inför publik. Men ändå kan det ibland kännas bra framåt slutet av showen då jag vet att det hela nästan är över. Publiken ser dessutom att jag inte är glad när jag sjunger, vilket intensifierar stämningen under föreställningen.

Ingenting att fokusera på

Omslagsbilden till "Songs Of Darkness, Words Of Light" är tämligen olik de flesta Aaron tidigare skapat med hjälp av kamera och dator. Mycket riktigt är det inte han som gjort den, utan en viss Andy Green. Vad symboliserar den stackars massakrerade ängeln? Aaron skrattar lite förläget och erkänner att han inte riktigt vet.

– I normala fall skulle jag gjort omslagsbilden, men de flesta av mina förslag blev aningen för bisarra för att falla resten av bandet i smaken. Det blev bara egendomliga färger, former och mönster... själv tyckte jag naturligtvis om det men det innehöll ingenting att fokusera på. Så vi kontaktade Andy Green som gjorde omslaget till "Like Gods Of The Sun" för att se om han kunde komma på någon intressant idé. Vi gillade hans bild, så vi använde den. Jag vet inte om det finns något dolt budskap i bilden eller vad den betyder. Vi tyckte bara den såg snygg ut, haha! Det låter ytligt men den såg bra ut, så då tog vi den.

När vi ändå pratar om konst; de flesta trogna fans lär veta att Aaron är utbildad grafisk designer som sedan ett par år har en egen hemsida med diverse konstprojekt, skivomslag och annat som han skapat i datorn. Hur går det med den verksamheten?

– För tillfället går det faktiskt riktigt bra. Hemsidan har visserligen legat nere ett tag, men killen som gör **My Dying Brides** hemsida kommer hem till mig inom ett par veckor för att hjälpa mig att komma igång med min. Jag antar att alla mina konstverk kommer att finnas på internet igen i slutet på februari eller början på mars. Dessutom kommer jag att kunna uppdatera sidan för varje ny bild jag gör. Förr var det en finsk kille som höll i min hemsida och då var jag tvungen att bränna alla konstverken på CD och sedan skicka den med posten till Finland. Och sedan vänta på att killen skulle ladda upp

bilderna på nätet, det var egentligen ganska dumt. Men det blir som sagt snart en ändring på det. Jag har en hel del nya bilder som jag vill att folk ska få se, varav några är de jag ville använda till nya skivan.

I skrivande stund ligger de ute på www.azzron.com.

April, april...

Den första april 1999 skrek rubrikerna på My Dying Brides hemsida att de, efter den chockerande utvecklingen med "34, 788%..." nu definitivt tänkte överge sina rötter för att spela mexikansk folkmusik. Detta bekräftades av en till synes allvarlig intervju med en av medlemmarna och ett gruppfoto på bandet iklädda mariachikostymer, komplett med sombreros och allt. Det var ett roligt skämt, men jag undrar hur många som gick på det... Aarons svar är fullt av halvkvävda skratt:

– Ja, det var en hel del som gjorde det. Hahaha! Vilket faktiskt är ganska konstigt egentligen. Jag var osäker på hur utbredd seden med aprilskämt är, jag visste inte om det var en engelsk sed, en europeisk eller något man gör världen över. Vi tyckte det var skitroligt. Många fans förstod såklart att det bara var ett skämt, men det var ju några som inte riktigt kopplade att det var den första april... och de begrep inte att vi i **My Dying Bride** har sinne för humor. Det var kolossalt festligt, vi fick en del intressanta reaktioner på tilltaget.

Jag småfnissar och drar mig till minnes alla upprörda mail som dök upp på My Dying Brides mailinglista efter nyhetens förkunnande. Många av fansens hjärnor hann nog koka över av förtrytelse innan de insåg det absurda i det hela...

– Tja, jag menar... även vi kan skratta och ha kul emellanåt och om folk inte gillar det finns det inget vi kan göra åt det.

Nå, vem skulle väl ha intresse av att hindra dem från att skämta? My Dying Bride härstammar från den sjuka humorns förlovade land England om någon mot förmodan skulle ha missat det. Och nu över till något helt annat, som John Cleese gång på gång sade i Monty Pythons klassiker "... And Now Over To Something Completely Different": Vilken, eller vilka av sina skivor är Aaron mest nöjd med?

– "The Dreadful Hours". Jag tyckte det var roligt att skriva materialet och, tro det eller ej, jag tyckte också om att vara med på flera av våra spelningar under den perioden. Normalt är jag ganska kritisk mot vårt äldre material, när jag lyssnar på det hör jag bara misstag och saker vi kunde ha gjort bättre. Men det är annorlunda med "The Dreadful Hours". Jag kunde förstås ha sagt att jag gillar den nya allra mest, men det hade låtit så typiskt så jag går tillbaka till den förra.

De kan säga vad de vill

My Dying Bride är utan tvekan ett av de mest inflytelserika banden i metalscenen idag och har så varit under lång tid. Hur känns det att befinna sig mitt uppe i detta?

– Det är klart att det är fullt okej. Jag försöker se till att inte låta det stiga mig för mycket åt huvudet för det skulle göra mig till en rockstjärna, vilket är något jag verkligen försöker undvika. Jag vill inte bli en sådan som ständigt tjatar om att det och det bandet inte skulle finnas om det inte vore för **My Dying Bride**. Men visst är det kul att se och höra band som alldeles uppenbart har influerats av det vi gör. Man måste le för sig själv när en del av dem på fullt allvar hävdar att de inte alls påverkats av vår musik och tänka att "jaja, de kan säga vad de vill".

Vad satte ni upp för mål när ni bildade My Dying Bride och vilka mål har ni nu?

– Vi visste att vi ville spela och att vi ville spela udda musik och att det inte skulle bli så mycket pengar av det hela. Vi var klara över att vi inte skulle bry oss om att tjäna pengar, och det är ett av skälen till att vi fortfarande håller på. Vår musik är underground. Den kommer aldrig att bli kommersiell, den är för dyster, för mörk; det finns bara en begränsad publik för den här sortens musik. Vår första dröm var såklart att få spela in en skiva och att få se den ute i skivaffärerna. Och när det till slut hände blev vi naturligtvis som små barn på julafton, det var underbart, vi rusade iväg till närmaste skivaffär för att få se vår platta ute till försäljning. Självfallet drömde vi också om att få spela live och så förverkligade vi den drömmen. Sedan drömde vi om att få spela utomlands och så gjorde vi det. Vi har haft tur som kunnat förverkliga alla de drömmar vi någonsin haft för det här bandet.

– Nu drömmer vi inte längre, vi får aldrig för oss att varenda ny skiva vi släpper kan göra oss till miljonärer, eller världskändisar eller något liknande. Vi gör bara det vi gör för att vi tycker om det och vi har bara haft tur när även andra uppskattar det vi gör.

Hem till mamma och pappa?

Man lär inte bli miljonär på att vara med i ett band som My Dying Bride, men så vitt jag vet kan man åtminstone få det att gå runt ekonomiskt. Kan medlemmarna klara sin nödtorft genom musiken vid det här laget?

– Nej det kan vi inte. Vi levde faktiskt på musiken ett tag, men det var medan vi fortfarande bodde hemma hos våra föräldrar. Nu när vi blivit äldre vill vi ju bo för oss själva, ha eget hus, egen bil och bilda familj såklart. Om vi flyttade tillbaka hem till mamma och pappa skulle vi kunna leva på musiken, men ingen av oss vill göra något så dumt. De pengar vi drar in med bandet nu går åt till att köpa ny utrustning.

Jag ställer en klassisk fråga om hur My Dying Bride ser på den berömda vågen av brittisk doom metal numera, men Aaron tolkar det som om ämnet är den engelska metalscenen...

– Jag är inte riktigt medveten om det där. Jag skäms för att säga det, men jag verkar ha tappat kontakten med scenen, jag är alldeles för absorberad av **My Dying Bride** och det vi håller på med för att lägga märke till något annat. Jag älskar att lyssna på musik, men allt eftersom jag blivit äldre har jag breddat min musiksmak och nu letar jag mer efter inspiration i annat än bara metal. Betänk att jag varit med i metalscenen i nästan fjorton år

www.BERNOSTUDIO.com

Magasinsgatan 9 - 216 13 Malmo Sweden - Tel & Fax: +46-(0)40510252 - Email: bernostudio@brevet.nu

och lyssnat på metal i tio år dessförinnan. Jag kan inte hålla mig till enbart metal i resten av mitt liv, så jag måste lyssna på annat av och till. Så jag kan inte direkt kommentera scenen här i England, särskilt inte när det gäller nya band. Visst kan jag nämna **Paradise Lost, Anathema** och **Cradle Of Filth**, men de banden är inte nya längre, vem som helst skulle kunna komma med utläggningar om dem. Jag måste tyvärr erkänna att jag inte har någon som helst koll på några nyare band.

Jag nänns inte fördjupa mig i frågan utan spörjer istället Aaron om vad han hellre lyssnar på i dessa dagar.

– Allt möjligt. Just nu älskar jag **Muse**, ett mycket bra band... jag gillar också **Nick Cave And The Bad Seeds, Swans**, tidiga **Depeche Mode** och massor av klassiskt och opera. Och jag lyssnar faktiskt fortfarande på en del av den metal jag var inne på när vi bildade bandet, som till exempel **Bathory, Sodom, Celtic Frost** och tidiga **Slayer**. Det är huvudsakligen nyare metal som jag har svårt att lyssna på.

Ny violinist?

En lustig detalj i My Dying Brides historia är att de till skillnad från de flesta andra band alltid använt sig av samma studio och samma ljudtekniker, något som jag inte riktigt lagt märke till förrän jag nyligen tittade igenom min MDB-samling. De måste helt enkelt trivas gott där eller hur?

– Hehe, ja det kan man ju säga. Vi har gjort alla våra inspelningar i Academy förutom vår demo, tror jag. Det är en otroligt bra studio... inte som någon väldig atmosfärisk sal mitt ute i ingenstans, den är bara en trevlig studio mitt i stan. Vi använder oss alltid av Mags som producent och ljudtekniker därför att han är som en extra medlem av bandet. Han vet allt om **My Dying Bride** och han känner varenda en av oss. Studion ligger i närheten av där vi bor, bara tio minuter med bil från mitt hus vilket är mycket praktiskt. Man har nyligen köpt in en splitter ny inspelningsutrustning - det allra senaste högteknologiska underverken, underbara grejer! Vår senaste CD spelades in direkt på datorer, något som jag tror är ganska ovanligt... men det påverkar inte slutresultatet av musiken. Ja, vi har alltid gått till Academy och Mags, det är ett bra koncept helt enkelt. Allt fungerar som det ska och vi har ingen önskan att gå till någon annan studio eller anlita någon annan än Mags, det vore bara dumt.

Undertecknad är sannolikt inte den enda som saknar fiolen sedan Martin Powell lämnade bandet 1998. Visst har My Dying Bride skrivit många bra låtar även utan detta ljuvliga instrument under åren som gått, men fiolen utgjorde verkligen något extra, inte minst vid livekonserter. Så jag bara måste fråga om de skulle ta emot en ny violinist om någon sådan anmälde sitt intresse, eller om fiolen kanske är ett avslutat kapitel. Aaron svarar att de inte söker aktivt efter någon violinist, men de lyssnar gladeligen igenom en demo om någon känner sig manad att skicka in en...

– Det skulle vara riktigt trevligt att få med en fiol igen. Men vi letar som sagt inte öppet efter något sådant just nu. För övrigt vore vi inte heller ointresserade om någon hörde av sig och ville spela något annat instrument som skulle passa bra till vår musik.

Som läsaren säkert redan känner till spelar nämnde Martin keyboard i Cradle Of Filth numera. Men många undrar nog vad gitarristen Calvin och trummisen Rick som bägge lämnade bandet omkring 1998 sysslar med i denna dag?

– Jag har inte träffat Rick sedan den dagen han hoppade av bandet. Trots att han bor i samma stad som mig och frekventerar samma uteställe. Det verkar bara som om han aldrig är där när jag kommer dit. Fast Andrew, vår gitarrist, har träffat Rick flera gånger de senaste åren och han verkar må bra. Vad Calvin beträffar så är han faktiskt vår turnémanager, så han är alltid med oss när vi spelar live. Det vore svårt att känna igen honom idag, dock. Förr hade han ju väldigt långt hår och naturligtvis har han rakat av alltihop nu.

Lojal fanskara

Aaron har ont i halsen av alla intervjuer. Och när han väl säger det märker jag att han suttit och hostat hela intervjun igenom. Han menar att hans hals mår sämre av konstant pratande än av sång, eller för den delen growling. Men vi kommer in på ett stickspår och diskuterar snart om och hur det är möjligt att growla utan att bli hes eller få ont i halsen efteråt. Aaron hävdar att han aldrig haft problem med morrtekniken.

– Jag har alltid haft mycket lätt för deathmetal-vokalen, jag vet inte varför. Jag bara skriker och morrar och folk tänker "Herregud, det måste göra ont", men det gör det aldrig. Efter fjorton år hade jag nästan väntat mig någon form av sjukdom eller förändring i stämbanden, men det har inte påverkat mig överhuvudtaget. Jag har haft tur.

Jag hittar ett ämne som jag ser som lämpligt att avrunda intervjun med; My Dying Bride tycks ha en mycket lojal fanskara som offrar mycket och reser långt för att kunna gå på deras konserter... Aaron instämmer och menar att det beror mycket på att de spelar live så pass sällan.

– Något som vår skandinaviska publik ju är väl medvetna om. Till och med i England uppträder vi bara ungefär vartannat eller vart tredje år. Så folk gör sig i sanning stora ansträngningar för att få se oss, egentligen för att de vet att det inte kommer att inträffa igen på ett bra tag framöver. Det verkar vara annorlunda i Tyskland, Belgien och Holland förstås... det ser ut som om vi alltid spelar där. Det blir inte som några regelrätta shower då. Stämningen är väldigt avslappnad, vi dricker öl med fansen, samma fans som vi träffat på där de senaste tio åren. De spelningarna är mycket gemytliga. Men visst, folk har rest runt hela jorden för att se oss och vi är tacksamma för det. Och det är därför vi försöker se till att träffa dessa människor, vi signerar skivor om de vill det, bjuder dem på drinkar och sådant för vi uppskattar verkligen deras bemödanden.

Privilegierade invånare

Apropå tyskar, belgare och holländare så är de ju uppfödda med att få se minst ett känt utländskt band per vecka i minsta lilla bondhåla, för att komma med en lätt överdrift. De har aldrig försummats av bandens bokningsbolag. Men som sagt är vi ju inte direkt bortskämda med sådant i norra Europa. Med gravallvarlig stämma säger Aaron att My Dying Bride nog borde sluta spela i Tyskland och Nederländerna under ett par år så att dess nu så privilegierade invånare minsann skulle få känna på hur sådant känns. Ja, det hade ju onekligen sett fint ut om det plötsligt kom lämmeltåg med tyskar och nederländare till Stockholm, Göteborg och Malmö av en sådan anledning...

Aaron berättar om spelningen i London på Halloween, en av de, som tidigare påpekats, sällsynta spelningarna i hemlandet;

– Det var lysande, allt gick mycket bättre än vi väntat oss. Annars är vår engelska publik oftast ganska reserverad. De älskar utländska band, men de står bara rätt upp och ner, lätt uttråkade när de ser engelska band. Den senaste konserten var dock nästan utsåld, detta på en stor klubb i London och det var helt galet. Alla hade trevligt, det var en härlig atmosfär och fullproppat med folk. Allt såg bra ut, vi mådde bra och lät bra på scenen och allt gick mycket bra. Vi lyckades faktiskt ställa till med en fantastisk konsert, jag kunde knappt tro det!

Aaron börjar hosta igen och jag låter honom strax gå och kurera sin hals, efter att han glatt avslutat dialogen med ett artigt tackande för intervjun och god natt, på sant brittiskt manér.

Monstrosity

Dödsmetallbandet Monstrosity från Florida kämpar i skymundan av storheter som Cannibal Corpse och Six Feet Under. Kvintetten har precis kommit ut med en platta som är förkrossande bra, storverket "Rise To Power". Den fenomenale trummisen Lee Harrison ringer upp en sen måndagkväll, för att prata av sig angående bandets grymma sound och avhoppade sångare.

TEXT: HÅKAN THORELL - BILD: METAL BLADE

Monstrosity har under tolv års tid släppt fem fullängdare varav fyra rena studioplattor. På deras två första alster användes den oefterhärmerlige George "Corpsegrinder" Fisher bakom micken. Ett jobb som dock den nye vokalisten Jason Avery har klarat galant utan minsta problem. Deras typiska Florida-döds är brutal och samtidigt melodisk i en ypperlig mix.

För band från Florida och även andra delar av USA har Morrisound Studios ofta varit ett självklart val, särskilt när studiolegenden Scott Burns var aktiv. Han har producerat skivor med storheter som Deicide, Obituary, Suffocation och Malevolent Creation. Även Monstrosity har spelat in där. Så jag undrar självklart varför de inte väljer denna kanonstudio med anor från början av 80-talet.

– Valet var ganska lätt eftersom vi fick halva priset i Hammer Audio, om man jämför med Morrisound, som vi egentligen ville spela in i. Dock är vi grymt nöjda med skivan, som vi trots en låg budget lyckades få till en grym produktion på. Ljudet är så outstanding att man måste ha en riktig stereo för att man verkligen ska kunna höra alla saker som händer på plattan.

– Ägaren till studion, Jason Sufca är en kuf, men han var riktigt duktig på sitt jobb så vi är nöjda med honom. Dessutom fick vi ett ytterst bra studiopris.

Lee fortsätter med att han var noga med att som producent få bestämma över hur alla instrument skulle låta i mixningen, som han blev mycket nöjd med.

– Om inte jag eller någon i bandet sköter mixningen så blir det alltid smågrejer som man vill ändra på, och eftersom jag har rätt bra koll på hur det ska låta så är det lika bra att jag är med i beslutet om ljudet på skivan.

Jag försöker få reda på lite hemligheter kring deras säregna sound, vilket Lee inte vill gå in närmare på - han nöjer sig med ett kort utläggande

– Det gäller att man har rätt kablar, gitarrer och mickar, är det enda han vill förtälja.

Han berättar vidare att de använde Mesa Boogie och Marshall-förstärkare samt Gibson Les Paul-gitarrer. Utrustningen var inlånad, så de fick själva fixa mycket med stämning av instrumenten innan de var nöjda. Mer än så vill han inte säga då han anser det vara yrkeshemligheter. Kanske har de någon hemlighet gällande gitarrljudet som till exempel Dismember en gång i tiden hade? Men han kniper som muren, ämnet är därmed färdigdiskuterat.

Tatuera eller mangla?

Jason Avery, vokalisten som tog över det otacksamma jobbet efter George "Corpsegrinder" Fisher, gör ett storartat jobb bakom micken i dagsläget. Många var de som tvivlade på om han kunde axla den avhoppade sångarens mantel, och även om det inte var någon lätt uppgift så har han jobbat upp en väldigt bra fungerande röst med både högt och lågt register. Denne ganska okände sångare sjöng på "In Dark Purity" som gavs ut 1999 men hoppade dock av skutan under ett tag, och sysslade med annat. Jag funderar över varför 29-åringen med rakad skalle och kropp som en gladiator övergav jobbet som vokalist i ett så framstående och respekterat band som Monstrosity?

– Jason sköter en tatueringsstudio, och började få mycket jobb och tjäna grova pengar, så han tyckte det var en säkrare investering än att sjunga dödsmetall. Under tiden tog Sam Molina som vanligtvis sköter gitarrspelandet över growlandet, som dock är en betydligt bättre gitarrist än sångare, varför det inte var ovälkommet att Jason kom tillbaka.

Lee berättar att Jason tog sånglektioner under året som gick och var grymt sugen på att återkomma i bandet efter en tid, han kände att han inte kunde missa detta tillfälle att få vara med i ett högklassigt band.

– Vi fick hålla tillbaka honom i studion när det gällde så kallade "high screams". Han hade tydligen övat extra mycket på de höga tonerna under sin tid ifrån bandet, så vi fick säga åt honom att han var tvungen att growla också!

Jag påpekar bandets fenomenala förmåga att skriva låtar som verkligen fastnar, och lockar lyssnaren med många intressanta och innovativa partier. Detta får mig även att undra om de har någon musikalisk utbildning bakom sig.

– Vi har tagit lektioner i yngre år och sporadiskt under årens lopp. Dock har det inte varit något större engagemang från min sida, då jag lärt mig det mesta själv. Jag utmanar hela tiden mig själv med att pröva ny trumteknik.

Något som säkerligen kan behövas i dagens stentuffa scen, rent konkurrensmässigt med den ene trummisen efter den andre som överträffar varandra i tekniskt kunnande och snabbhet. Med dessa ord tar denna alltför korta intervju slut, då Lee efter knappt tjugo minuter måste ta sig an nästa journalist. In Dark Purity.

BEVAKAT -konserter

BLOWSIGHT §§§§
LINGUA §§§§
Pub Anchor, Stockholm, 28 januari 2004

Med två av Stockholms mest karismatiska och populära liveband som dragplåster samma kväll blir det snabbt fullproppat framför Pub Anchors relativt lilla scen. Till min häpnad ringlar sig kön utanför längs med kvarteret. Även om det beror på att dörrvakten står och halvsover och inte släpper in folk, känns det spännande att två demoband kan dra så många. Självklart är det **Blowsights** förtjänst, även om de trogna **Lingua**-fansen är många till antalet. Det ligger någon slags ångande myt kring **Blowsight** - ingen som rört sig på storstadens gator på senare tid har kunnat undgå att se bandnamnet på stickers och affischer.

Lingua som får äran att öppna den här kvällen presenterar ett set med helt nya låtar som visar på en vändning från den tunga, riffande rocken de tidigare skapat, till det lite mer klara, enkla och ilskna. Men de lyckas behålla sitt eget sound som mig veterligen lockar fram starka känslor bland flera i publiken. Detta är onekligen ett kreativt band och närvaron är total, som alltid när de äntrar scenen.

Blowsight bildades under sommaren 2003 och gjorde sin första spelning redan efter en månad. Förväntningarna var skyhöga och även om bandet inte var explosivt närvarande den höstkvällen var det en given succé. Med Flavia Canel som tidigare spelat med **Drain**, på bas och med tre av Stockholms främsta underground-musiker på resterande instrument, kan det liksom inte gå snett. Bandets låtskrivare och sångare/gitarrist Niklas Fagerström är en sann hitmaskin med en otrolig känsla för hur låtar som snabbt etsar sig fast hos lyssnaren ska låta och detta gör att **Blowsight** kan nå den breda publik de gör. Kvällen till ära framför de en tung cover på **Kylie Minogues** "Can't Get You Out Of My Head" vilket måste jag säga visar på en otrolig självdistans om inte annat. **Blowsight** gör en bra spelning men de lyckas inte riktigt få upp energin till topp den här kvällen. Trots att jag har sett dem piggare tidigare märks det att de njuter av att stå på scen och av all uppmärksamhet som det innebär. Jag ger det max ett halvår till innan **Blowsight** signas och ger sig ut och reser i världen. Snacket går, ska man gilla **Lingua** eller **Blowsight**? Banden är ju inte helt lika till musikstil men båda banden bidrar till att Stockholms demoband-scen fullkomligt kokar av bra band som bara väntar på att få höras av de stora massorna.

Sophie Linder

ANCIENT §
SHADOWBUILDER §§§
Belsepub, Göteborg 6 februari 2004

Lokala demobandet **Shadowbuilder** vill nog helst glömma denna kväll. Den stackars gitarristens sladd glappade elakt och förstörde stora delar av uppträdandet. Låtar fick köras om både en och två gånger när gitarren vägrade lyda order. Trots fadäserna gjorde de unga killarna ett tappert framträdande, och de har tillräcklig musikalisk kompetens för uppträdanden utanför fritidsgårdarna. Sångaren skulle dock behöva dricka mer whiskey eller röka två pack John Silver utan filter om dagen, då strupen lät rätt klen emellanåt. Annars skötte han sig bra som frontman, hans egenskaper inom området blev beprövade när teknikproblemen var som värst. Norsk/italienska **Ancient** passade på att uppträda för andra gången i karriären på Belsepub, samtidigt som kommande skivan mixades i Studio Fredman. Förra besöket var rena fiaskot, men av någon ofattbar anledning nu i efterhand trodde jag att bandet kunde bättre. Skogstrollen **Ancient** är och förblir ett dåligt skämt, till och med sämre än farsans söndagshistorier. I en evighet plågades Kompaniets undervåning med värdelösa låtar, ekande burksång och rollatormässig koreografi. Basisten med den stora krokiga snoken lunsade runt på scenen och försökte få till tuffa poser med instrumentets hals riktat ut över den fåtaliga publiken. Mot slutet hade de flesta åhörarna vänt på klacken, anledningen solklar då ingen kan bli road av tre potensbefriade Hjalle & Heavy-nördar i blackmetalutsyrsel. Blackmetal och blackmetal förresten, artister med nitpannband kommer vi att garva åt i årtionden. **Ancient** är ett av de sämsta banden inom genren någonsin - ni som köper skivor med detta pinsamma dravel till orkester borde komma ut ur garderoben och berätta varför.

Larsa Carlsson

MACABRE §§§
CEPHALIC CARNAGE §§§§
BRUTUS §§§
Musikens Hus, Göteborg 8 februari 2004

Holländska **Brutus** hade denna kväll fått uppgiften att värma upp publiken på Musikens hus inför vad som komma skulle. **Brutus** spelade en mycket snabb form av deathmetal och använde sig av inte mindre än tre sångare. Bassisten delade tillsammans med de båda gitarristerna på sången, vilket jag såg som ganska onödigt eftersom alla tre lät likadant. Jag har ingen koll på bandets diskografi, men de spelade i ungefär en halvtimma och det var verkligen en halvtimma i manglandets tecken. Inte en enda gång under hela spelningen saktade trummisen ner på tempot, och tillslut blev det nästan lite tråkigt att lyssna på samma mangel i varje låt.

En stund efter att **Brutus** avslutat sin spelning var det dags för vad jag såg som kvällens höjdpunkt. Efter det långsamma introt till andra plattans första spår, drog **Cephalic Carnage** igång ett sjuhelvetes röj. Jag har aldrig sett ett band röja likt **Cephalic Carnage.** Gitarrerna verkade mest användas som vapen, och jag väntade hela konserten på att sångaren skulle få en bas i ansiktet. Alla medlemmarna hoppade omkring och viftade med sina instrument. Jag har lite svårt att beskriva **Cephalic Carnages** musik, men den kan kanske beskrivas som stundtals flummig, jazzig, snabb, långsam, kaotisk grind... kort sagt: totalt kaos. Man kan inte låta bli att förundras över hur bandet kunde leverera sin - i brist på andra ord - konstiga musik, med tanke på att bandet röjde nåt så in i helvete. Inför sista låten ursäktade sångaren sig för att de inte hunnit sätta på sig sin corpse paint, och samtidigt lovade han att de verkligen älskar blackmetal, och att de inte alls menade att provocera någon. Därefter drog han, precis som övriga medlemmar på sig vita masker med hemmagjord corpse paint och de körde ett nummer som åtminstone jag tolkade som ett rent hån mot blackmetal. Jag njöt.

När det så var dags för huvudakten **Macabre** att göra entré var lokalen som man säger, smockfull. Iförd en grådaskig t-shirt, ett headset och sin hockeyfrilla drog Corporate Death igång kvällens huvudspelning. För den som inte känner till **Macabre** kan jag berätta att så gott som alla låtar handlar om seriemördare och hur de gått tillväga. Inför varje låt drog han så en liten historia där han beskrev varje seriemördare och deras handlingar. Personligen var jag inte särskilt imponerad av spelningen. Jag tycker att **Macabre** är alldeles för spexiga och musiken är alldeles för trallig. Efter att man sett **Cephalic Carnage** spela, insåg man också snart hur simpel **Macabres** musik är. Vad jag efteråt hörde av den lyriska publiken så förstod jag att de flesta var jättenöjda med spelningen. Det kanske bara är jag som inte insett storheten.

Dick Lundin

HATE ETERNAL §§
DYING FETUS §§§§§
PREJUDICE §§§
Loppen, Köpenhamn, Danmark 11 februari 2004

I goda vänners lag bilade jag ner till Köpenhamn för att se vad som kunde bli en av årets stora dödsmetallspelningar. Meningen var att även **Deeds Of Flesh** skullle spela, men de hade av någon anledning hoppat av turnén bara två dagar tidigare. Istället hade man tagit dit svenska **Spawn Of Possession** för att ersätta amerikanerna, men på grund av tidsbrist så fick de konstigt nog tyvärr inte spela. Belgiska **Prejudice** sparkade igång kvällens spelning, och redan efter ett par låtar hade bandet övertygat mig om att de verkligen var värda att spela förband till **Dying Fetus** och **Hate Eternal**. Bandet spelade en otroligt varierad och intressant deathmetal, där trummisen kanske var den som imponerade allra mest. Ljudet var till en början lite halvdant, men det ordnade snart upp sig. Därefter var det då meningen att **Deeds Of Flesh** skulle ha spelat, men de hade som sagt ställt in, av orsaker jag inte känner till.

Istället var det **Dying Fetus** som intog scenen, och jag hade en pirrande känsla i magen av förväntningar. Bandet drog igång sin köttiga hardcore deathmetal och redan som andra låt körde de min absoluta favorit, "Grotesque Impalement". Redan här var jag såld, och de fortsatte att rada upp låtar som "Killing On Adrenaline", "Kill Your Mother/Rape Your Dog", "Skull Fucked" och "Pissing On The Mainstream". Ljudet var fantastiskt, bandet likaså och publiken var med på noterna. Konserten var förmodligen slutsåld, för Loppens lokaler var smockfulla med mangelsuktande deathmetal-galningar.

När **Hate Eternal** gjorde sin entré, hade kvällen för min del redan nått sitt klimax, men eftersom jag varken sett bandet innan eller knappt hört något var jag tvungen att se vad som bjöds. Jag bevakade bandet från några meters avstånd och till en början gillade jag vad jag hörde. Men redan efter några få nummer fick jag svårt att urskilja någon skillnad på låtarna. Varje låt gick i rasande tempo och i varje låt kom ett malplacerat gitarrsolo. Jag fick nästan känslan av att bevittna en powermetalspelning när jag såg Erik Rutan spela sina solon. Han hade dessutom en kraftig fläkt riktad mot sig, som fick hans hår att flyga i vinden, ungefär som **Carola** när hon sjung "Fångad Av En Stormvind" på melodifestivalen 1990. Jag fick avsmak, gick och köpte en ny öl och ställde mig en bit bort för att lyssna på resten av spektaklet. Jag förstår inte riktigt varför **Hate Eternal** fick

agera huvudband, eftersom **Dying Fetus** är både bättre och äldre som band. Kanske är det enbart för att Erik Rutan en gång ingick i **Morbid Angel**, men de var väl knappast ett band att räkna med på den tiden. Nu har man i alla fall fått se **Dying Fetus** live, och jag hörde lösa rykten om att de skulle komma till Sverige under våren eller sommaren.

Dick Lundin

GENERAL SURGERY §§§
RELEVANT FEW §§§§
INVOKED §§§
Club Nocturnal, Cronan, Göteborg 14 februari 04

Alla hjärtans dag i goretappning kan bara tolkas på ett sätt – hjärtat urholkat från kroppen hoppandes på golvet med en massa slafs och gojs i släptåg. I alla fall är sådana tankar inte helt fjärran då man ser farbröderna i **General Surgery**, som verkligen ser ut att vara från vettet. Undertecknad var tidigt på plats, **Invoked** och **Relevant Few** är band man kliver över lik för att inte missa. Medan Robert Hakemo och Mojjo i **Relevant Few** glufsar i sig den sena middagen får sångaren Henke Svensson titta på med hungriga ögon. Nu var det inte så att Club Noctunal snålade eller att de andra i bandet stal hans mat - äter Henke kort innan spelning kan han inte sjunga.

En dörr bort gör Rötan The Unclean och de andra grabbarna i **Invoked** sig i ordning på sitt egna sett. Taggtråd, spikklubba, grillkorv och köttbitar heter rekvisitan för kvällen, och denna modifierades under berusningens beskydd inne i logen. Göteborgs nya grindcore-hopp, har med endast en handfull uppträdanden i bagaget lyckats fastna hos en och annan. Lokalen är mer än halvfull när kvintetten kliver upp på den lilla scenen, och de flesta stannar troget kvar spelningen igenom. Det är mycket mangel, men även mycket lek när **Invoked** bjuder upp till dans. Rötan The Unclean viftar med sin **Burzum**-look-a-like-spikklubba, dricker skummande burköl och imiterar **Immortal**-Abbath. Rötan är mannen i centrum, den barbröstade och rejält tatuerade killen både syns och hörs. Det han inte får ut genom slam-dance tvärs över scen- och publikgolv får han ut genom riktigt vass dödsmetallsång som påminner till vissa delar om Corpsegrinders register.

Relevant Few, lyckligt återförenade med Mojjo bakom trummorna bjöd på den intensivaste kvarten i mannaminne. Många band rensar bra men tråkigt. **Relevant Few** rensar som om det vore jordbävning, samtidigt som det är ett nöje att beskåda. Även om Henke Svenssons mellansnack inte funkar speciellt bra står flaggan i topp under det korta uppträdandet. Jag var lite rädd att trumsetet skulle slås i spillror av Mojjos kulsprutesnabba manglande. Man frågar sig – djur eller människa? Om **Invoked** värmde upp publikskaran hettade **Relevant Few** upp killarna och tjejerna till kokpunkt.

Sista bandet på scen, **General Surgery** har kultstatus i grind/dödsmetallkretsar. Själv är jag dåligt inlyssnad och påläst, men öronvaxet var kvällen till ära noga bortrensat. Bandets fem medlemmar som inte nött scengolv tillsammans på fjorton år fick till ett rejält muller. Ungefär 80 procent av ljudet utgjordes av bas, sången inkluderat. Varje andetag från sångaren fick golvet att skaka som om det vore en amatörmässigt ihopsnickrad brygga i skärgården. Mellansnacket kretsade runt "detta är en fjorton-femton år gammal dänga". Kul att se galna farbröder röja järnet i läkarrockar, men de hade inte ljudet på sin sida. Monotomi och för mycket oljud mot slutet.

Larsa Carlsson

SOILWORK §§§§
THE FORSAKEN §§§
The Tivoli, Helsingborg 16 februari 2004

Måndagkväll, mitten av månaden och Helsingborg. Tre faktorer som gör att förutsättningarna för en misslyckad kväll är spikade. Eller? Svaret är överraskande nog nej! När vi anländer till The Tivoli cirka tjuo minuter före **The Forsaken** äntrar scenen är stället förvånansvärt välfyllt och det fortsätter att fyllas under kvällens gång. På utsatt tid står **The Forsaken** på scen redo att krossa den något stela publiken med en tight och kompetent utförd spelning. Herr Gabrowski imponerar stort med bländande trumspel och ett minspel som inte går av för hackor. Dessvärre försvinner lite av glansen i ett något för tamt trumljud. Inlånade Marios Illopous från **Nightrage** verkar trivas på scen och röjer föredömligt på sin bas medan Anders Sjöholms mäktiga stämma mullrar grymt. De musikaliska höjdpunkterna denna kväll utgörs av "One More Kill", ett instrumentalt stycke jag tyvärr inte uppfattade namnet på samt en kul version av **Metallicas** "Blackened". Lite bättre ljud och ett något mer varierat material hade höjt betyget men detta till trots gjorde **The Forsaken** ett bra gig.

Uttrycket säger ju att man inte kan bli profet i sin hemstad men av publiken att döma denna afton är det inte sant. Största delen av publiken var trollbunden redan när introt började ljuda i högtalarna. När man sedan gör entré med titellåten från senaste plattan "Figure Number Five" visar **Soilwork** upp sig från sin allra bästa sida. Ljudet är såpass bra som det går att få på The Tivoli och framträdandet är tightare och proffsigare än någonsin tidigare (det har blivit många gånger då jag följt dem sedan demo-tiden). En av mina stora funderingar var dock hur någon skulle klara av att fylla trumpallen efter Henry Ranta (såg aldrig bandet med Rikard Evensand)? Jag fick minsann svar på tal! Den inlånade skäggtomten som till vardags huserar i **Scarve** visade verkligen vart skåpet skall stå och imponerade stort. En annan person som verkligen imponerade var Björn "Speed" Stridh som har utvecklats till en stark och karismatisk frontman. Efterlyser dock en liten motvikt som stundtals kan stjäla lite fokus från herr Stridh. Tyngdpunkten materialmässigt är av nyare snitt, men vi bjuds även på några äldre pärlor. Fler sådana tack! Stämningen denna afton sporrar säkerligen bandet enormt och som redan konstaterats har de aldrig varit bättre live. Det flitiga turnerandet har naturligtvis bidragit mycket. Jag var i alla fall lycklig när jag lämnade spelstället och önskar killarna lycka till med resten av turnén. Väl mött nästa gång, hoppas det blir snart!

Jesper Leidbring

BELSEPUB

"Sick of it All Afterparty"!
Fredag 5/3- SUICIDE SOCIETY
På scen: Relevant Few + The Kolony

Relevant Few är tillbaks med full kraft !, ny platta, nya frisyrer, tilltaget bukfett. Nya plattan" Art of Today"och é ute nu !. The Kolony spänner musklerna, med medlemmar från Burst! www.relevantfew.com | Förköp på CD Specialisten !

Fredag 2/4 - Multiple Organ Harvest
På scen: Transport League & Painfield

TL's nya platta " Multiple Organ Harvest" släpptes i Nov, plattan har fått kanonrecensioner i Close-Up, Monster Mag etc. Stenhård Metal med en del NU-Metal vibbar !. För er som diggar: Machine Head, Coal Chamber & Korn. Painfield é förband, laddar kanonen med hardcore alá SOAD !, nu platta " This Time" ute nu ! DJ Eyeless & DJ Säjtan lirar öppnar en massa hårda paket ! www.transportleague.com | www.painfield.com Förköp på CD Specialisten !

Fredag 16/4- Snöbolls Krieg 666
På scen: Sportlov & Krematorium

Black Metal bandet Sportlov med förkärlek till Gunde Svan & Längdsskidor har släppt två plattor genom åren: " Snöbollskrieg" & "Offerblod i Vallabod". Hypnotiskt magkramps framkallande primitiv Black Metal, eller vad säga om låttitlar som: "Bloddopad av Satan", Blixthalka" & "Sportlov Attack". missa fan inte detta ! :0)). Krematorium levererar fet Döds från Götet ! DJ Nightfall & Dj Evilbastard vallar plattor hela natten !
Förköp på CD Specialisten !

Fredag 7/5 - Cannibalistic Agony
På scen: Lord Belial + support

Lord Belial från Trollhättan kommer och spänner sina sataniska muskler. Blodig black metal med förkärlek till lemlästning av kroppsdelar. Nya plattan "The Seal Of Belial" ute inom kort ! www.lordbelial.com | Förköp snart på CD Specialisten !

Sondag 30/5 - METALLICA METALDAY
På scen: Metal-Lika

En heldag med Metallica !, kom och ladda inför konserten på Ullevi, och kom sedan på efterfesten ! På scen står Sveriges bästa Metallica coverband " METAL-LIKA! med medlemmar från Reclusion, None etc, som kör lite udda Metallica låtar ! (?)

Fred 4/6-GOTHIC DISEASE
På scen: Beseech + Support

Beseech från Borås har precis släppt sin nya platta "Drama" som fått kanonrecensioner världen över !. Gothiskt laddad platta med mystik & vemodig melodi. www.beseech.net
Förköp snart på CD Specialisten !

Kompaniet/Underground | Kungsgatan 19 | Göteborg | 18 år |
www.kompaniet.nu | info@belsepub.nu www.belsepub.nu

UNDERGROUND KOMPANIET

GADGET

Vårt avlånga och vackra land har gett oss finfina grindcore-album från bland annat Nasum, Regurgitate, Relevant Few, Retaliaton, och Arsedestroyer. Nu kan vi även addera skivaktuella Gävle-bandet Gadget till listan över kvalitativa grindband från Sverige.

TEXT: DENNIS TENCIC - BILD: RELAPSE

Jag måste börja intervjun med frågan som jag burit inom mig under en längre tid, vilken givetvis lyder; kommer mangelkvartettens bandnamn från den mindre hårda figuren Inspector Gadget?

– Absolut inte! Nu har vi det avklarat, pustar gitarristen Rikard Olsson. Innan vi släppte splitsjuan med **Exhumed** 2001 tänkte vi faktiskt byta namn. **Gadget** låter kanske inte vidare snyggt och många tänker ju faktiskt på Inspector Gadget. Vi kom inte på något bra namn och snubbarna på Relapse tyckte att det lät coolt, så vi behöll det. Vårt bandnamn låter inte så pretentiöst och det är lätt att komma ihåg.

1998 recenserade jag en cd med ett deathmetal-band kallat Withered Beauty. Jag tycker mig känna igen Gadgets trummis William Blackmon från bandkortet. I min konstpaus tar Rikard över med en liten historielektion.

– Han började precis efter att de hade släppt en skiva på Nuclear Blast. William ville börja spela grind och frågade mig om jag ville vara med – och det ville jag. Vi startade som en duo och spelade in vår första promo år 2000. Vi tog in en stand in-vokalist vid namn Emil Englund till vår andra promo, som spelades in i slutet av samma år. Tanken från början var att William egentligen skulle spelat gitarr och sjunga, eftersom han inte ville mangla trummor. Hur som helst så blev Emil fast medlem kort därefter. Vi hade strul med väldigt många basister, men för snart två år sedan fann vi Fredrik Nygren som har ett förflutet i bland annat **Ashram**. Sedan Fredrik kom med har det fungerat riktigt bra, men det skulle inte skada om vi hittade en trummis eftersom William fortfarande vill spela gitarr. Det skulle vara fett med två gitarrer live, myser intervjuoffet.

– Grindtrummisar växer tyvärr inte på träd så jag antar att vi kommer att fortsätta som vi gör idag. Men man vet aldrig, det finns lite småkids i krokarna som säkert kommer att bli riktigt duktiga om ett par år.

Ni som stiftat bekantskap med Gävle-kvartetten tidigare vet vad det handlar om. Just det, det är explosiv grind och d-takt i ett rasande tempo med förklädda deathmetal-riff. Med andra ord så kommer de flesta som gillar mangel i samma anda som Nasum garanterat banga skallen av sig till Gadgets första fullängdare. Rikard säger att han i stora drag är väldigt nöjd med inspelningen, men att det finns smågrejer han skulle vilja ändra på en aning i efterhand. Ynglingen berättar vidare att han nyligen lyssnade på första promon, vilken han tycker är pinsam bitvis. "Det märks att vi har blivit lite bättre".

Inga allvarliga knep

Sverige har ett relativt stort utbud av studios. "Remote" fästes under två veckor i Göteborgstationerade Phlat Planet. Hur kommer det sig att ni valde att åka ner till goa Göteborg?

– Matt på Relapse tipsade oss om studion och vi fick faktiskt mest tid för pengarna där. Givetvis hade vi hört lite prylar som Fredrik Reindahl hade spelat in och vi gillade verkligen soundet.

Nog för att produktionen är grym men jag måste säga att skivan är ruskigt tight. Repade ni som tokar eller fuskade ni i studion?

– Räknar man från idag är vissa av spåren snudd på två år gamla, så de var verkligen inrepade. Visst drog vi väl till med något studioknep ibland, men det var inget allvarligt, påstår Rikard.

Aha. Så ni flyttade på en massa trummor som man kan göra med dagens moderna teknik?

– Haha. Jag vill inte uttala mig om det. Nej men seriöst, vi kan spela alla låtarna och det märks när vi uppträder live. Jag tycker det är okej att fixa till lite saker i studion, bara det inte går till överdrift. Ett band kan trots allt ha en dålig dag i studion, vilket vi tyvärr hade i början av inspelningen. Så länge man fixar grejerna efteråt så har jag inget problem med det.

Hade ni aldrig några planer på att spela in skivan i Mieszko Talarzyks Soundlab?

– Jo, vi funderade på det först, men blev avrådda av cheferna på bolaget. De ville inte att det skulle låta precis som **Nasum**, oxh det hade jänkarna faktiskt rätt i inser jag i efterhand.

Försöker ni komma bort från likheterna med Nasum? "Remote" var tänkt att bära svensk titel från början och den är även fri från samplingar, något som ni begagnat er av tidigare.

– Vi hade faktiskt tänkt ta med lite samplingar, men det blev inget av det eftersom vi inte hittade några som passade. Hade vi däremot haft några på lager så hade de säkert dykt upp på skivan. Personligen har jag inget emot att folk liknar oss vid **Nasum**, det gör mig ingenting. Det hade ju i och för sig varit roligare om man inte blev jämförd med någon annan akt alls, men det är rätt svårt. Grind är inte så jävla lätt att utveckla.

Tror du att grinden kommer bli större nu tack vara att Nasum fått ett erkännande i kommersiell radio och TV?

– Jag vet inte riktigt. Jag tyckte det var en **Nasum**-hype när "Inhale/Exhale" kom ut 1998. Det var faktiskt i den vevan jag själv fick upp intresset för grind. Nu har de i och för sig fått ögonen på sig från en bredare massa än tidigare, och det finns många som snackar skit om **Nasum**, vilket är jävligt löjligt. Jag tycker verkligen att det bara är roligt om det går bra för dem!

Du sade nyss att vissa spår snart har två år på nacken. Hur tycker du själv att Gadget har utvecklats?

– Vi har gått mot mer komplext material med stänk av dödsmetal, men annars så skiljer sig inte låtarna mot de vi skrev strax innan vi gick in i studion speciellt mycket. Vissa spår vi skrev tätt inpå studiovisiten är faktiskt rätt raka och mangliga. Jag har lite svårt att själv se hur vi har utvecklats.

Jag frågar strängbändaren om de har något nytt material på gång men jag får svaret att Gadget inte har några nya låtar överhuvudtaget och att de inte heller är världens snabbaste band på att skrapa ihop nytt material. Killarna har dock snackat om att släppa något mer i år. Men de vet inte vad – eller ens när.

Hundra mil för tjugo minuter

Kan du vara snäll och förklara dealen med Relapse. Var affären redan klar när ni år 2001 släppte split-ep:n med Exhumed?

– Nej, den var inte klar. Relapse visade intresse för oss efter att vi hade skickat lite inspelningar. De ville ge ut något med oss tillsammans med ett av deras större band, **Exhumed**. Detta resulterade i nyss nämnda split. Sedan ville de göra något mer och det kom att bli Swedish Assault-samlingen... Fast nu ljuger jag, rättar sig Rikard snabbt.

– Bolaget erbjöd oss ett kontrakt innan vi var med på samlingen, men inget var påskrivet förrän efter att den hade kommit ut. De är inte snabba där borta. När vi ville ändra på punkter i kontraktet sade Relapse att de skulle höra av sig inom en vecka, men i själva verket tog det bortåt tre månader.

Hur är kontraktet formulerat? Får ni släppa prylar på andra bolag?

– Vi får väl släppa en ep här eller där. Men Relapse har i alla fall optioner på tre eller fyra fullängdare till. Jag minns inte riktigt.

Med tanke på ni är albumaktuella och ligger på ett relativt stort bolag så måsta jag fråga om ni har någon turné eller liknande på gång?

– Nej, ingenting som är inbokat. Förra året hade vi tänkt göra lite spelningar i Sverige med **Regurgitate** och **Sayyadina**, men det rann ut i sanden. Sedan har vi pratat lite med **Relevant Few** om att göra någonting ihop, men det är ingenting som är klart. Vi skulle ha spelat med dem i Göteborg, men det är lite häftigt att åka hundra mil för att mangla i tjugo minuter. Några av oss har lite svårt att komma loss från jobb och bassisten har precis blivit farsa. Vi är ute efter att göra minst tre spelningar i stöten. Målet för alla i bandet är att få släppa bra skivor och spela så mycket som möjligt.

När intervjuer drar sig mot slutet så blir det oftast lite löst skitsnack. Jag och Rikard upptäcker att vi bland annat hyser agg mot ett och samma band, nämligen Mortician och vidare kommer vi överens om att tyskar är ett riktigt konstigt folkslag.

Vintersorg

Han är en musiker med förkärlek till episka och naturfilosofiska teman, men också mångsysslare samt nybliven pappa. Herr Vintersorg har många järn i elden. I ett samtal med Slavestate Magazine förklarar han vad som ligger bakom både nya plattan och hela konceptet Vintersorg.

TEXT: GUSTAV DAHLIN - BILD: NAPALM RECORDS

Vintersorg är en artist som ofta förknippas med naturromantik och bombastiska texter, tonsatt med en blandning av blackmetal och folkmusik. Men Vintersorg, eller Andreas Hedlund som han egentligen heter, har utvecklats en hel del sedan "Hedniskhjärtad" släpptes 1998. Man är inte helt ute och cyklar om man kallar "The Focusing Blur" för musikaliskt komplex. Den påminner som helhet en del av de föregående albumen "Cosmic Genesis" och "The Spiral Generator", men känns ändå annorlunda på något vis. Men visst är det något av ett sjumilakliv mellan Vintersorg av i dag och de gamla plattorna?

– Nja, jag vet inte. Jag tycker att den grundläggande **Vintersorg**-essensen är ganska närvarande. Det har varit en naturlig utveckling album för album så som det brukar bli. Jag försöker alltid hitta nya musikaliska vägar för att uttrycka mig.

Utvecklas gör man förstås både som artist och som människa. Vintersorg står väl ändå för en ganska varierad och bitvis komplicerad musik?

– På sätt och vis. Själv orkar jag aldrig köpa album med band som bara gör samma grej varje gång. Jag blir så djävulskt less när man kan sjunga med i refrängerna första gången man hör skivan. Jag har alltid gillat att skriva äventyrlig och spännande musik med breda kast mellan olika musikstilar. **Vintersorg** är en salig blandning av diverse musiktyper. Varje skiva i **Vintersorg** är ett nytt kapitel. "The Focusing Blur" är som någon sorts resultat för var vi befinner oss just nu.

Blodigt allvar

Apropå att inte vara förutsägbar och lättillgänglig är Vintersorgs skivtitlar oftast lite kryptiska och svårtolkade. Det känns som att det finns en tanke bakom dem, även när det gäller den senaste. Men vad exakt innebär fokuserande oskärpa?

– Det är ganska svårt att förklara. Det är en konceptskiva, från början till slut. Det var det vi hade tänkt från början också. Vi nosade lite på det med förra skivan, och tänkte att nu kör vi fullt ut en konceptskiva. Vissa låtar kan självklart sticka ut lite grand, men de måste ändå fungera i sammanhanget.

– Det är egentligen lättare att bara skriva tio coola texter och tio coola låtar och slänga in dem på en skiva, men utmaningen är ju lite av grejen. Jag är ganska intresserad av naturvetenskap, natur, poesi och filosofi, därutav konceptet. Det är väl ett sorts sökande efter människans natur i den yttre naturen. Då menar jag inte bara naturen här på jorden, utan allt som genererar den fysiska verkligheten. Jag kände mig limiterad av att på tolv låtar försöka förklara det där, men det var ett försök i alla fall.

Att söka efter människans natur och vad som genererar vår verklighet, och försöka förklara det på en konceptplatta, kan tyckas vara att bita i ganska mycket. För många lyssnare kan musiken nog te sig rätt krånglig. I hur stor utsträckning bryr du dig om vad dina fans tycker? Tänker du på de som kommer att lyssna på skivan när du skriver musiken, eller skriver du mest för dig själv?

– Helt ärligt så tänker jag inte alls på för vem musiken ska passa när jag skriver. Det är främst för ett utforskande av mig själv och för att jag tycker att det är underbart att skriva musik. I **Vintersorg** ser vi oss verkligen som artister, inte som entertainers. Jag får dåliga vibbar av entertainers och sånt. Det här är fan blodigt allvar, skrattar han.

– Vi brinner för vad vi gör, och det är en grundläggande del av våra liv. Det är egentligen för oss själva vi skriver, men sedan är det ju kul om någon annan kan bli berörd och få ut något av det. Men det är inget självändamål att skriva för en bred publik. Jag skriver direkt från hjärtat, och jag kan inte kompromissa med det känner jag själv. Jag tycker att det låter väldigt mycket **Vintersorg** ändå.

Göra vad man vill

Men vad står begreppet Vintersorg för? Artistnamn har förstås i princip alla, en del mer lyckade än andra. Ibland finns det en tanke bakom, men oftast inte. Som när det gäller Vintersorg till exempel.

– Haha, jag snodde det när jag var typ 17 år, från Sagan Om Isfolket. Egentligen var det bara en ploj från början. När vi startade bandet 1993 hette det ju inte **Vintersorg** utan **Vargatron**, men sedan när jag körde igång solo tog jag det som artistnamn.

Musiken har som sagt förändrats en hel del, det har trots allt gått sex år sedan Vintersorgs debut ramlade in i skivbutikerna. Känns det fortfarande som att Vintersorg är ett passande namn för dig och din musik?

– Det som känns bra är att det är ett namn som vi kan skriva vilken sorts musik som helst under. **Slayer** kan ju aldrig skriva softare musik till exempel, det skulle bli rätt knäppt med tanke på bandnamnet. Vi kan göra lite vad vi vill. Det skulle inte kännas så bra om man var tvungen att hålla sig inom en viss sfär bara för att man har ett visst bandnamn.

Med det sagt känner nog många ändå fortfarande att Vintersorgs musik håller sig inom ett visst område. De gamla albumen - exempelvis "Hedniskhjärtad" och "Till Fjälls" - kan utan att överdriva kallas för naturromantiska, men mycket av det finns som sagt kvar i dag. Många förknippar fortfarande Vintersorg med

skinnklädda hedningar på skidor över fjället – en del avskyr det medan andra älskar det.

– Det var naturdyrkan och kulturella vikingaprylar. Men det är också en sorts utveckling textmässigt. Ursprunget är fortfarande kvar, förståelsen av naturen. Att vilja förstå hur människosläktet fungerar och hur världen är och varför. Nu uttrycks det i lite andra teman men grundtanken är fortfarande kvar. En del gillar det gamla och en del det nya.

Borknagar, thrash och polarvibbar

Ett av Norges större band inom den experimenterande blackmetal-skolan är Borknagar. Efter skivan "Quintessence" hoppade Vintersorg in och sjöng in alla låtar till den efterföljande "Empiricism". Vad händer i fortsättningen, stannar du kvar som sångare?

– Vi har faktiskt spelat in en ny skiva nu som bara väntar på att bli mixad, nu i helgen eller nästa helg. Den blir kul. Det blir mycket **Borknagar**, men låter inte riktigt som "Empiricism". Mer episka grejor. Själv har jag bara några slags mp3-versioner av låtarna utan bas, men det känns som att det kommer att bli en kul skiva. Century Media snackade om släpp i april, men det vet man ju hur det där brukar vara. Jag har definitivt inga planer på att sluta där.

– Musikaliskt är det en annan grej. Det är Öystein som skriver det mesta av musiken, jag gör egentligen bara sångmelodier och sådant till låtarna. Annars brukar jag ju skriva det mesta själv. Det blir intressant för mig på ett annat sätt.

Men de egna albumsläppen och de vokalistiska prestationerna i Borknagar räcker inte för Herr Vintersorg, som dessutom bollar några sidoprojekt på samma gång. Ett av dessa är betitlat Fission, och är relativt nystartat. Enligt beskrivningarna rör det sig faktiskt om... thrashmetal?

– Ja fan, vi har spelat in en skiva nu. Vi är bara två stycken. Det är inte vanlig thrash, utan med keyboards och rena sångstämmor. Vissa låtar är djävligt hårda och några är lite softare. Gitarriffen är riktiga death/thrash-grejor men ändå med melodier. Man kan nog känna igen lite "Slaughter Of The Soul"-melodier faktiskt. Men vi har fått till ett eget stuk på det hela.

Borknagars Öystein och "herr V" har också gaddat ihop sig om ett, som det verkar, smått bisarrt sidoprojekt betitlat Ion. Själv har han lite svårt att förklara vad det egentligen rör sig om. Men djävligt blir det tydligen, vad nu det kan tänkas innebära.

– Det går inte att beskriva vad det är riktigt. Öystein från **Borknagar** skriver det mesta här också. Det är djävulskt symfoniskt, med en stråkkvartettspryl. Det är riktiga polarvibbar över det. Riktigt kallt, arktiskt och djävligt. Men det är något som vi jobbar med då och då. Just nu är det inget planerat. Han har skrivit ett par låtar som jag nyligen har fått höra, så vi får se vad det blir av det. Men det ligger nog lite i framtiden. Det är ett seriöst bandprojekt, men vi har ingen tidsplanering.

Många järn i elden

En upptagen musiker kan han tyckas vara, men även Vintersorg har ett liv utanför musikvärlden. Mycket slappande blir det inte, men med flera skivsläpp samma år, plugg och faderskap är tid dyrbart.

– Jag studerar när jag har tid. Jag har nyss blivit far också, för tre månader sedan. Så det är fullt upp. Ibland är det jobbigt, man kan ju lätt måla in sig själv i ett hörn om man tar på sig för mycket. Om man har flera bolag som vill ha en skiva samma år kan det ju bli lite knepigt, så jag har försökt ge ganska klara bud till bolagen om vad jag klarar av. Men musiken är en så pass stor del av mitt liv. Mitt liv är baserat på att göra nåt kreativt hela tiden. Man har så lite tid i livet som det är, så man kan inte slösa med det hur mycket som helst. Självklart kan jag slappa framför teven ibland också, annars blir man galen om man bara är kreativ hela tiden. Papparollen är djävligt kul också, mycket nytt man får lära sig. Väldigt livsomvälvande faktiskt. Man kan liksom inte föreställa sig att det är en lika stor omställning som det faktiskt är.

– Jag studerar bara basicgrejor; lite språk, matte och psykologi. Målet är väl att bli lärare, men vi får se vad som händer. Det har ju blivit lite andra omständigheter nu när jag är far och allt.

Vintersorg har legat under Napalm Records vingar sedan 1997. Ett bolag som började smått men har växt till en jätte. Men att bolaget blivit allt större har inte varit något problem för Vintersorg.

– Det har fungerat ganska smärtfritt, förutom lite småsaker som måste snackas igenom då och då. Det är inga problem och jag tycker de ger bra promotion. De är alltid intresserade av att höra bandets åsikt innan de tar stora beslut. Ofta blir det ju bara industri med stora bolag, bara business. Självklart har ju Napalm vuxit så det börjar vara mer att de ser till det ekonomiska och så, men det är fortfarande mycket känslor involverat från deras sida. Det är inte bara affärer. Om jag själv skulle ha ett skivbolag skulle jag aldrig signa ett band för att de vore ekonomiskt lönsamma om musiken var skitdålig.

Trots alla de järn som Andreas Hedlund hela tiden rotar runt i elden har han lyckats knåpa ihop material till en nästa skiva. Frågan är om det blir ännu en vidareutvecklingen av vad vi fått smaka på "The Spiral Generator" och "The Focusing Blur".

– Det blir en kul skiva härnäst. Vi var klara med mixningen av "The Focusing Blur" i september, så vi har hunnit göra en del sen dess. Det blir ingen klar konceptskiva. Jag vet inte själv riktigt hur det kommer att bli, men det är en blandning av olika saker och ting. Ganska mycket ändras från förproduktion till slutresultatet. Man är ju ganska dålig på att analysera sin egen musikstil, det är svårt att se sin konst objektivt. "Eye of the beholder, eller ear of the listener" så att säga. Man ser vad fan det är och det är det man får tolka själv. Därför är det så svårt att förklara precis vad man gör.

En något kryptisk förklaring från "Mr. V" som han själv brukar kalla sig, men så är också Vintersorgs musik varken lättillgänglig eller självklar.

Det krävs inte många tvåtakter in på nya verket "Where Ironcrosses Grow" innan man kan pusta ut och glädjas åt att Dismember har åldrats med värdighet. Många dödsmetallakter har hyllats och fallit under åren, men legenderna från Stockholm står kvar oberörda, med en status som växer sig högre för varje år.

– Nu behöver vi inte tävla mot någon längre, förklarar trummisen Fred Estby.

TEXT: LARSA CARLSSON - BILD: KARMAGEDDON MEDIA

Fred Estby är lättad över att bandets sjätte fullängdare, "Where Ironcrosses Grow", äntligen är här. Mycket vatten har runnit under broarna sedan föregångaren "Hate Campaign" såg dagens ljus strax efter millennieskiftet. Samtidigt har det skett en del förändringar bakom kulisserna.

– Vi tappade Magnus (Sahlgren, gitarr), så vi har tagit in en ny kille som heter Martin Persson. Vi har även bytt replokal och så har jag, Matti (Kärki, sång) och Richard (Cabeza, bas) fått barn. Dessutom så har flera av oss bytt heltidsjobb – i början vill man gå styva linan där, så att man kan ta ledigt när man skall spela.

Den flyktade Magnus fick ett jobb som forskare och tappade intresset för bandet, samtidigt som hans intresse för hård musik och scenen runt omkring successivt marginaliserades. Fred är inte sen med att lovorda ersättaren som bandet fann i Sins Of Omission.

– Han behövde bara två rep på sig, sedan åkte han med oss till Italien, men det gick ju bra. Skivan är han inte med på, den var redan klar när han kom med i bandet. Alla bandbilder inför nya skivan är tagna innan han kom med, det är därför vi bara är fyra på dem.

Förutom Martin har ett kärt återseende berikat styrkan. Richard Cabeza är tillbaka på sin plats som bändare av de tjockaste strängarna, efter bland annat en misslyckad session hos de norska svartmetallarna Satyricon.

– Jag vet inte speciellt mycket om vad han gjorde medan han var borta, om jag skall vara ärlig. Han vill helst inte prata om det, så vi har slutat att tjata på honom. Hur som helst, han hade inget att göra och när Sharlee (D´Angelo, bas på "Hate Campaign"-skivan) var med i tusen olika band och inte hade möjlighet att spela med oss, då plockade vi in Richard som kunde alla gamla låtar. Sedan slutade det med att han gjorde de flesta turnéerna på förra skivan, eller rättare sagt alla spelningar. Vi kände att han lika väl kunde komma tillbaka till bandet.

Det fanns dock inga planer på att återförena originalsättningen fullt ut, vilket hade inneburit en comeback för gitarristen Robert Sennebäck. Robert, som likt kollegan Cabeza försvann ut ur bandet efter "Death Metal" (1997) har varit borta från spelandet så pass länge att han enligt Fred inte längre var ett intressant alternativ.

Ett D-Teens på gång?

"Hate Campaign" blev killarnas auf wiedersehen till tyska etiketten Nuclear Blast som varit deras stående hemvist sedan debutpastejen "Like An Ever Flowing Stream" (1991). Nio skivbolag av tio skulle i detta läge försöka mjölka ur de sista dropparna ur kossan, men inte ens massprånglarna Nuclear Blast följde profithungerns oskrivna regel i det här fallet. Vare sig en knapphändigt formgiven best-of med osläppt/ratat material inkluderat, en liveskiva med pissigt ljud eller en pinsam remixutgåva med Dismembers logotyp har sett dagens ljus mellan de segdragna varven.

Matti och Richard har i och för sig dock försett marknaden med två Murder Squad-skapelser. Fjolårssläppet "Ravenous Murderous" gästades av den forne Autopsy-sångaren/trummisen Chris Reifert, som är en högt glorifierad herre inom oldschoolrörelsen. Några utflykter utanför skyddet av Dismembers vingar har det inte blivit tal om för Freds del. Trebarnspappan har haft fullt upp med familjelivet, där tre ungar tillverkade under den senaste tioårsperioden fått dela prioritet med Freds nya karriär som personlig tränare på gym.

Det är en vältalig man på andra sidan tråden, som ofta tänker till en sekund eller två innan han svarar. Han avbryter sällan mitt i en mening för att korrigera det han hävt ur sig, likt många andra intervjuoffer, där "öhh", "nja" och "jag vet inte" utgör stora delar av det bandade materialet. Vi stampar ny mark i samtalet genom att fnissa och spekulera i om det kanske dyker upp ett mini-Dismember i framtiden, där hitlåtar som "Skin Her Alive" tolkas av Estby Jr, Kärki Jr och Cabeza Jr.

– Javisst, det lär inte dröja länge innan den äldsta star-

tar sitt första band. Matti har en unge i samma ålder så vi har snackat lite löst om det kommer att dyka upp ett **Arvingarna** i repris, skrattar takthållaren.

Medan Fred ser till att själv må bra och se till att andra håller sin kropp i trim, kämpar Matti med klottersanering nattetid. Ett arbete som påverkar Matti & co på fler sätt än starka rengöringsmedel.

– Det är ett bra jobb på så sätt att han är helt ledig varannan vecka, samt att han tjänar ganska bra. Det är lite svårt att få loss honom jämt, eftersom det är varannan vecka som gäller. I och med att han jobbar skift är han helt lost under en hel vecka. Sådant gör ju att en skivinspelning blir längre än vad man hade tänkt sig.

Nya metoder

Ett band av Dismembers kaliber skall självklart ut på vägarna. Frågan är bara vart och när. Ett nytt skivbolag i ryggen kanske ger nya möjligheter, eller är det istället tvärtom?

– Vi håller på att diskutera fram och tillbaka, vi har England, Grekland, Italien, USA och Skandinavien på gång. Vi får se hur vi skall göra med en Europaturné. Vi skall försöka dela upp spelandet så mycket det går. Släpper man en platta såhär dags på året är det bäst att köra vissa bitar här och där. Det finns så många bokare nuförtiden. De skall kunna erbjuda, så att man får några pengar i över huvud taget, att de sätter ett fåtal spelningar de gör själva. Man tar inte en agentur för en hel Europaturné, utan tar två spelningar i Grekland, två i Italien, två i Tyskland....eller tio i Tyskland. Vi tänker jobba med en separat bokare per land. Det lönar sig på något sätt, man slipper ta det allra minsta städerna bara för att du har en buss som kostar en massa pengar. Då måste man blanda in de mindre bra spelningarna för att du skall till de bra spelningarna. Detta för att inte förlora pengar, förstår du vad jag menar?

Jodå Fred, det var ingen svår matematik. Det är alltid svindyrt att åka buss.

– Då är det bättre att folk finansierar de få spelningar man gör, så att man kan flyga ner och köra dem. Sedan gör man nästa land lite senare. Det blir också lite exklusivt, jag tror att vi kommer att göra så med den här skivan för att se om det funkar.

Flinta och Dursts namne ser verkligen fram emot att få komma ut och spela igen. Intresset verkar ömsesidigt från fansens sida. Den nya skivans självbetitlade inledande titelspår hade funnits att tillgå som nedladdningsbar mp3-fil på Karmageddon Medias hemsida under en veckas tid när denna intervju gick av stapeln. Responsen har varit enfaldigt positiv i de Internetforum som undertecknad hunnit besöka, ett tecken på att saknaden har varit stor i många hem under de fyra år som gått sedan senaste kapitlet skrevs i bandets historia.

Fred lovar massor

Den 20 december 1995 är ett viktigt datum i Göteborgs hårdrockshistoria. På Musikens Hus gjorde At The Gates sin sista spelning på hemmaplan innan splittringen året därpå. Förband var Dismember och Dissection, som inte heller har stått på scen i Göteborg sedan dess.

– Ja, det är lite väl länge sedan, ursäktar Fred med ett lika öppet som fundersamt tonfall. Vi har pratat om det så många gånger, men vi skall prata med Skrikhult för att se vad han kan göra för Sverige och Skandinavien. Jag hoppas att han kan sätta något i Göteborg.

Det är för fan åtta och ett halvt år, späder jag på. Det är lång tid. 1995 styrdes Sverige av Ingvar Carlsson, EU-medlemskapet var lika färskt som nu-metal och ingen människa hade en minsta aning om vad en mp3-fil var. Fred känner sig tvungen att gottgöra sig.

– Ja, det är skandal. Det är samma sak som i norra Sverige. Jag tror inte att vi har spelat där ordentligt sedan 1992 eller liknande.

Jag värmer upp hans intresse för att spela i Norrland genom att berätta att ett annat Stockholmsband ur samma skola, Necrophobic minsann har härjat norrut. Så det är inte bara min kära hemstad, vinterregnruskets högborg som utlovas spelningar av tvåtaktshärskaren. Dalarna, Småland, Skåne, ja överallt där det kan tänkas komma folk skall det spelas. Fred snabba kalkylering säger att om det kan komma trehundra för att se dem i Linköping så borde det även finnas tillräckligt drag omkring dem för spelning i en större stad längst upp i norr.

Fylla och slagsmål

Dismembers senaste visit i Göteborg blev i efterhand även känd för ett omfattande slagsmål. Mitt under konserten började grupper av åskådare att ryka ihop, och det dröjde inte länge innan konsertstämningen var utbytt mot rädslan att ofrivilligt hamna i batalj. Musikens Hus var en krigszon under resten av kvällen. Fred minns också denna händelse, fast från scen.

– Jo, det var för fan kaos! Jag fattade aldrig vad som egentligen hände. När det började regna stolar upp på scen fattade man inte heller vem som bråkade med vem, om det var något av banden som sög eller om de i publiken inte gillade varandra. Jag fick så många olika versioner av så många olika människor så det är helt omöjligt för mig att veta vad som egentligen gällde.

Rykten säger att den sataniska ordern MLO låg bakom tumultet som närmast kan liknas vid ett stort krogslagsmål från en gammal Western-rulle. Alla slogs med alla, och när inte knytnävar räckte till slog folk barstolar i huvudet på varandra. Att jag själv, då sjutton år gammal, kom hem utan knäckt näsben eller sprucket ögonbryn ser jag som en bonus.

– Om det nu var Jon (Nödtveit, **Dissection**) som låg bakom så förstår jag inte varför, suckar Fred. Det var ju lika mycket deras spelning som någon annans.

När vi ändå är inne på ämnet slagsmål känns det som att det är på sin plats att damma av en gammal skröna. Det sägs att ni i Dismember hamnade i ett gängslagsmål mot ett annat, ganska känt brittiskt dödsmetallband en gång i tiden. Är det något du vill minnas?

– Jo, det har väl hänt, replikerar Fred utan den minsta sekund av tveksamhet. Menar du det hände i Arvika eller i Danmark?

Jag kan bara delar av historien om bråket med Benediction i Danmark, där en av era roddare råkade illa ut. En förbandsturné med Morbid Angel stod på spel.

– Det var ganska mycket engelsk fylla där, det var allt det handlade om. 1993 skulle vi ha gjort en turné med dem, men vi ville inte ta den turnén eftersom den inte skulle löna sig för oss. Så vi åkte som förband till **Morbid Angel** istället eftersom det skulle funka bättre. Sedan mötte vi dem i Köpenhamn. Då började de slåss med oss och det blev rent kaos. Det var ett slagsmål som drog ut över flera möten under kvällen, det var konstigt. Sedan spelade vi med dem drygt ett år senare och då ville de inte ens prata om det. De tyckte väl inte heller att det var så häftigt att starta det där bråket. Det konstigaste var att det var basisten i **Cynic**, som åkte som förband till **Benediction**, som var den som startade allt genom att hoppa på en av våra roddare och sparka honom i ansiktet. Jag vet inte vad han hade med det hela att göra i över huvud taget. Det var helt enkelt värstingarna som ville slåss.

Letade efter svånget

Dismember har dessbättre mer än gatuvåld på sitt samvete. Tolv år efter debuten visar bandet ännu en gång var skåpet skall stå. Det skall stå i Stockholm. Tempostarka "Where Ironcrosses Grow" visar upp den sida av dödsmetallen som Dismember dominerar. Skivan genomsyras av en bitande råhet och klassiskt murrigt gitarrsound. Uttrycket "Less is more" passar fortfarande in. Dock hindrar det inte från att skivan bjuder på en och annan melodislinga, mitt ibland all mangel, bröt och stök. Inte heller kan Dismember klandras för att vara oseriösa, skivan kryllar av intressanta idéer och snygga arrangemang. Bollen över till Fred igen – hur var bandmedlemmarnas tankar när ni skissade upp nya skivan?

– Vi ville få fram mer råhet och jag ville få till en produktion som var fetare. Lite mer sväng i det hela. Det är David (Blomqvist, gitarr) och jag som har gjort det mesta tillsammans, vi har satt ihop allting och spelat in det själva mer eller mindre. Rickard har gjort några låtar och Matti har skrivit några texter, men det är jag och David som har repat in allting under tre-fyra månader. Vi kände att vi ville plocka bort lite av det melodiska och plocka fram det aggressiva.

Vad ligger då bakom denna resa bland järnkors? Den välfriserade trumslagaren har denna kväll ingenting emot att plocka ner sin skiva i dess minsta atomer.

Inledande "Where Ironcrosses Grow".

– Den satte vi ihop väldigt snabbt. Man skulle kunna säga att det är ett riff från varje medlem i bandet. Det var en form av brainstorm jag fick när jag visste att alla hade varsin grej. Vi satte ihop den väldigt snabbt och det blev klockrent. Låten är ju även skivans titelspår.

"Forged With Hate"

– Den här låten är en riktig käftsmäll! Det känns som att den här låten representerar skivan ganska bra. Den har jag gjort helt och hållet själv – lite "Painkiller"-influenser och **Slayer** såklart. Det kändes bara som en ren urladdning, man skall alltid börja en skiva med full fart tycker jag. Det finns ingen anledning att spara på krutet när man gör sådan här musik.

"Me-God"

– Den är ganska intressant, för det är nog den mest **Autopsy**-influerade låt som vi har gjort. Det är David och Rickard som gjort den medan det är jag som har skrivit texten. Låten är lite rolig tycker jag eftersom vi fick till uppbyggnaden så pass bra. Den är svängig, snabb och väldigt tung. Det känns som en **Autopsy**-låt fast i **Dismember**-tappning.

"Tragedy Of The Faithful"

– Detta fick bli den melodiska låten på skivan. Man ville ju inte släppa det melodiska helt eftersom det är en del av vårt sound. Man skall inte göra för långa sådana här episka låtar, det blir för jävla trist tycker jag. Vi måste få visa upp våra **Iron Maiden**-influenser lite grand. David har gjort det där sista partiet och själva melodierna, sedan provar vi fram hur vi skall spela och så vidare. De är han och jag som har gjort musiken till den medan Matti har skrivit texten.

"Chasing The Serpent"

– Den låten har jag gjort helt själv faktiskt. Det är en bra låt som känns ganska gjuten. Det finns inte så mycket mer att säga faktiskt. En typisk låt som man har skrivit i huvudet innan man skall sova, och måste gå upp för att skriva ned.

"Where Angels Fear To Tread"

– Det var den första låten som gjordes till plattan. Den är gjord av Rickard och är även den ganska **Autopsy**-influerad. Det är två riktigt tunga låtar på plattan och det räcker. Jag fick hjälp av en kille som heter Anders Jonsson, som jobbar mycket med reklamfilm och video. Det är faktiskt ett ihopbyggt krig, det är alltså inte tagit direkt från en film. Vi satt en hel natt och byggde ihop allt med olika ljud. Ett väldigt omständligt arbete, säger Fred och tappar tråden i ett fnissigt skratt när jag flikar in att det låter en aning pretentiöst för att vara ett band som **Dismember**.

"Sword Of Light"

– En catchy låt som är ganska rak på sak. Den låter som gammal deathmetal, typisk **Dismember** och **Entombed**. En typisk **Autopsy**-variant.

"As The Coins Upon Your Eyes"

– Det är Davids låt. Han skriver gärna med de äldre influenserna som **Autopsy** och de gamla brasilianska banden som **Pentagram**, gamla **Sepultura** och sådant där. Det har han fått med ganska bra tycker jag.

"Children Of The Cross" och avslutande "As I Pull The Trigger"

– Det var de sista två låtarna vi gjorde till plattan. Det är jag, Rickard och David som gjort dem tillsammans. En riktig tung låt och en pang på rödbetan-låt

Någon som skrev ner hur många gånger Fred nämnde Autopsy?

Dismember har hittat Internet

Föregångarens elva låtar manglade i flock. Det vill säga, de olika numren på skivan satt fast i varandra likt siamesiska tvillingar. Denna variant av upplägg och dess övergångar låtarna sinsemellan fungerade på skiva, men dessvärre mycket sämre på scen. Antingen blir bandet tvungen att köra låtarna på rad eller att

hugga av dem på ett sätt som känns fel och onaturligt. Det nya materialet skall fungera bättre enligt Fred.

– Vi har faktiskt repat in hela skivan ordentligt så att vi kan köra precis alla låtar. Vi skall prova och se vilka som funkar, men det är ingen låt som vi sagt att vi inte tänker spela live. Det har jag tidigare hänt på varje skiva som vi har gjort att det har funnits låtar som vi tyckt "dessa kan vi inte spela live".

– På USA-turnén vi gjorde direkt efter "Hate Campaign" körde vi de första tre låtarna pang på. Men det funkade inte så bra där, det hade kanske funkar bättre i Europa. Folk blir lite irriterade när man kör tre nya låtar på raken. Inte för att vi är äldst i gemet, men jag hade nog blivit sur om **Slayer** hade kört fem nya låtar direkt, utan att få åtminstone en gammal stänkare. Vi har märkt tendenser till att folk blir irriterade om man kör för mycket nytt. Vi kanske har kommit så pass långt på vägen att man inte skall bränna av halva nya skivan rakt i ansiktet på folk. I USA funkade det inte riktigt. Visst var det okej, men det var inte samma tryck som när man drar igång något från den första skivan.

Något som inte existerade på samma sätt 1991 som det gör idag är tvåvägskommunikationen mellan fans och band. Internets framfart har gjort att Fred och alla andra musiker lättare kan replikera på fansens åsikter och frågor.

– Vi har haft ett väldigt stort problem de senaste åren och det är att vi inte har haft någon hemsida som har fungerat. Det händer någonting nu, äntligen. Det har vart så himla krångligt med allt det där. Problemet är att han som skulle hand om det har lagt beslag på alla domännamn som är värda att ha. Vi hade kunnat starta något annat, men det hade blivit så pass dåliga namn för framtiden. Nu har vi äntligen fått loss en bra adress och när den nya sidan äntligen är klar så blir det ju bättre. Då kan man ha uppdaterad information och se vad folk tycker. Nu har man ju fått gå in på forum som Blabbermouth för att kolla om folk fortfarande har ett intresse och sug. Det är inget man kan göra via sin personliga mejl. Man skall å andra sidan vara glad att Internet finns, för annars skulle väl folk ha tröttnat på oss för länge sedan.

För alla tappra själar som letat officiell information om bandet kan jag med glad min tala om att www.dismember.se är adressen ni skall lägga in som bokmärke.

Goda och onda budskap

Från musik och kommunikation till lyrik och budskap. De flesta som lyssnar på dödsmetall har förmodligen någon gång råkat ut för smädande ord som "man hör inte skit vad de säger", "de bara skriker och gapar", "han som sjunger kan inte vara riktigt frisk". Detta för oss in på frågan om vad Fred Estbys nedskrivna ordföljder handlar om.

– Det är mest religion och otäcka historier från vardagen. Mycket skit man ser och hör talas om, det finns mycket att bli förbannad över och inspirerad av. Det är inte svårt att finna ämnen direkt. Jag blir väldigt irriterad över hur religiösa människor försöker styra över andra. Det gäller även politik, men i många länder styr religionen över politiken. Det blir väldigt primitivt när vissa delar av världen går framåt medan andra står still. Vem som skall rätta sig efter vem, det är en fråga som borde diskuteras mer. Det kanske inte är så klokt att ta för givet att det är vi som har rätt eller de som har fel. Man måste starta en diskussion, man kan ju inte bara pracka på folk vad man själv tycker.

Religion har under senare tid blivit ett outtömligt tema i dags- och kvällspress, i alla fall när det skrivs artiklar om orten Knutby och dess numera rikskända Filadelfiaförsamling. Jag bollar över en filosofisk tanke till Fred om hur Sverige hade kunna se ut med Filadelfialiknande sektstyre. Min personliga tankegång är att vi förmodligen hade utsatts för massförtryck av samma slag som det Talibanerna utsatte sina medmänniskor för i Afghanistan tidigare. Fred verkar förstående och ger sin synvinkel på det hela.

– Om inte Pingstkyrkan har koll på sina egna småförsamlingar, då är det väl frågan om det inte är en sekt? Då är det inte ett aktivt kyrkoförbund utan sekter som det finns hur många som helst utav. Det är också ganska konstigt hur de kan isolera sig och leva som de gör.

Intressant är att media gjort ett ställningstagande mot frikyrkorna, dessutom med en väldigt skarp ton. För att återigen säga min egen åsikt – det är inte en dag för sent.

– Synd att det har tagit så lång tid, men det är kul att det händer något. Det är skönt att vi i det här landet har gått vidare från att skenheligt låtsas att vi är på ett visst sätt. Det har även att göra med att kyrkans makt har fallnat lite, det har ju visat sig att det inte funkade så bra.

Djävulens redskap

Hårdrock och kristendom har aldrig varit goda vänner, om bandet inte heter P.O.D, Blindside eller Stryper. Resterande 99,9 procent är med i den oheliga allians som en kristen förmodligen skulle kunna beskriva det. Dismember hade i sina unga år väldigt mycket blod och hets mot kristendomen i sin image. Har bandet fått smaka på motstånd från de förlåtnas "goda" kamp?

– Nej, inte så. Det är trots allt värre i andra länder. När vi var över i USA och spelade med **Deicide** var det frikyrkor som lade ut biblar och bombhotade lokaler. **Deicide** är lite extremare än vad vi är, men det räcker att det är ett långhårigt band som kommer dit för att man skall ses som djävulens redskap. Det har inte hänt så ofta i Sverige, det är väl någon gång neråt landet som det har kommit några stackare som skall tala med oss. Jag tror inte att det är så vanligt här att folk lägger sig i vad rockband sysslar med.

Fred ser band som P.O.D mer som ett illarimmande fenomen än som en annan form av hårdrock. En intressant detalj är att de flesta kristna butiker i USA ser P.O.D som ondskans musik. Dismember har alltid haft en provocerande stil, särskilt under det tidiga nittiotalet då "Skin Her Alive" från debutplattan blev offer för brittiska censurlagar (mer ingående läsning om detta finns i dubbelartikeln om Dismember i Slavestate nummer 3 och 4). Mitt intervjuoffer tror inte att låten hade stött på samma rabiata påhopp om den hade kommit ut idag.

– Nej, absolut inte. Var sak har sin tid och folk blir inte lika upprörda över kyrkobränder heller längre. Det är klart att folk blir förbannade när det bränns ner en kyrka, men det är inte samma ramaskri som förr.

Idag är det mycket svårare att provocera. Dagens unga talanger knullar med varandra inför kanal fems kameror för att sedan bli hyllade som vilka storstjärnor som helst. Norska blackmetalkombon Gorgoroth skapar också publicitet, fast genom ett väldigt makabert tillvägagångssätt. Nyligen uppträdde bandet i Polen omgärdade av slaktade klövdjur. Uppståndelsen och fördömandet av den blodiga kvällen i strikt katolska Katowice har spridit sig likt en löpeld. Rättegång och eventuellt fängelse är att vänta. Händelsen, som inträffade bara ett par dagar innan denna intervju har Fred Estby ingen aning om, men han verkar väldigt intresserad av att veta mer.

Låt Matti röka

Från Gorgoroth och Polen till Stockholm och Dismember igen. Efter två års frånvaro står Dismember hösten 2002 äntligen på hemmascen igen. Innan Fred slagit in första låten fräser Matti i mikrofonen "Vi är Dismember och vi skall rensa kommunistskiten ur öronen på er". Var det irritation över förbandet Totalt Jävla Mörkers hets mot Stockholm och högröda antikapitalistbudskap eller var det något helt annat som låg bakom detta uttalande?

– Mata Matti med något sådant – det är ju dömt att bli som det blev då. Han har ju den möjligheten att stå där och gapa. Matti & Rickard kunde inte röka i logen på grund av killarna i **Totalt Jävla Mörker**. Det kanske skapade irritation.

– Är det inte någon av killarna i bandet som är med i **Refused**-sångarens nya band, **The (International) Noise Conspiracy**?

Lite inte på mig, men jag har för mig det.

– Själv har jag jobbat med **The (International) Noise Conspiracy** innan, de och framförallt **Refused** har gjort mycket bra för svensk musik, jag har själv inget emot de killarna. Fast sedan får de skylla sig själva om de gnäller på Stockholm i Stockholm.

Överlevt alla trender

Dismember har överlevt alla trender, och har därigenom nått en form av kultstatus. År 2004 är det hur coolt som helst att trumma tvåtakt och spela med grusigt gitarrljud. Hur ser Fred på nuläget och vägen dit?

– Det känns som att man inte har något att tävla emot, vi är accepterade för det vi gör och folk verkar uppskatta också. De vet vad de får. Förr var det att "trenden går över och ni kommer också att börja spela rock n´roll"

Men Dismember följde aldrig efter i Entombeds fotspår. Entombed lade grunderna till sub-sub-subgenren death n´roll med "Wolverine Blues" (1993) medan Dismember fortsatt att hålla sig inom samma ramar karriären igenom.

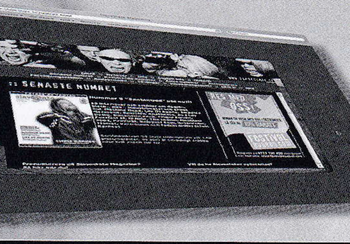
– Vi har aldrig haft som målsättning att spela snabbast, utan mer att få ett driv i musiken. Det skall vara aggresssivt, som att få en smäll. Man vill headbanga och ösa när man hör det. Jag lyssnade mycket på grindcore innan den här scenen startade och trots att det var sjukligt kul när det gick så fort var det ändå inte de låtarna som stack ut. Det var låtarna med mer tvåtakt än grind som kändes tunga. Grindpartier kan man ju ha för att de skall hända någonting, inte för att driva musiken. Det går ju inte att ösa till det på samma sätt.

– Hur är det med vänskapen inom Stockholmsscenen? Som utomstående spårvagnsåkande Göteborgare får man lätt för sig att alla känner alla och så vidare.

– Vi har ju känt varandra halva livet, och vi träffas ibland. Vi var och kollade på **Cathedral** häromsistens och då träffade man ju varenda kotte man känner. Man träffade alla som har haft med scenen att göra, mer eller mindre

När Fred själv väljer musik hemma blir det gärna Mars Volta, förutom när det blir för jazzigt, då är han inte lika mycket med på noterna. På äkta Stockholmskt vis förklarar Fred afrofrillornas storhet, "skivan är väldigt snyggt arrad" och "jag köpte den för att Rick Rubin har proddat den". Annars går Grand Magus och The Haunted varma i Freds lurar när det blir till att träna och jogga. Förslitningsskador är inget som lockar denne friskvårdsexpert. Hur står det då till med dina bandkamrater, får du med dig dem på dina joggingturer?

– Nej, de är så jävla lata, avslutar Fred denna sena tisdagkväll med ett långt skratt.

NÄR VÄNTAN PÅ NÄSTA NUMMER ÄR SOM VÄRST
- GÅ IN PÅ WWW.SLAVESTATE.SE

INFO, TÄVLINGAR, NYHETER, FORUM, EVENEMANGSGUIDE OCH MYCKET MER!

DEAD BY LAW
Cannibal Corpse - The Wretched Spawn / www.cannibalcorpse.net
Limited first edition CD + Bonus DVD - 3984-14475-0 / CD 3984-14475-2 / LP 3984-14475-1
CANNIBAL CORPSE
Limited first edition CD + Bonus DVD
THE WRETCHED SPAWN
CANNIBAL CORPSE
THE WRETCHED SPAWN
Just when you thought it couldn't get any more brutal, technical and fast, CANNIBAL CORPSE do it again and deliver the album to top them all. CANNIBAL CORPSE are the rulers of Death Metal. Period.
Available 08/03/2004
RISE TO POWER
CD 3984-14481-2 / Available 09/02/2004
MONSTROSITY - Rise To Power
MONSTROSITY live up to their legend offering a feast of spine-splitting death metal! Timeless epic riffs meet unparalleled extremity! "Rise To Power" is destined to become a classic!
CRIMINAL
No Gods No Masters
CD 3984-14476-2 / www.criminal1.com / Available 23/02/2004
CRIMINAL - No Gods No Masters
CRIMINAL go to the extreme on their new offering! This is the way Thrash should sound in the 21st Century! Sonic violence with a negative message!
MADE OF FLESH
CD 3984-14477-2 / www.fleshcrawl.de / Available 23/02/2004
FLESHCRAWL - Made Of Flesh
More Swedish than Sweden! Crushing Death Metal from these German maniacs! No concessions, no compromises, no apologies, just straight ahead brutality!
Psycho Psycho
CD 3984-14482-2
Available 22/03/04
NASTY SAVAGE - Psycho, Psycho
TORCHBEARER
CD 3984-14489-2
TORCHBEARER - Yersinia Pestis
DISILLUSION
CD 3984-14456-2 · www.disillusion.de
Available 05/04/04
DISILLUSION - Back To Time Of Splendor
METAL BLADE RECORDS
Metal Blade Records GmbH · P.O. Box 1332, 73054 Eislingen - Germany. Fax: (+49) 7162-400 626 · E-mail: info@metalblade.de · Visit our webshop: www.metalblade.de Free MP3, News, Infos...
BORDER MUSIC

CEPHALIC CARNAGE

– Äh, fan! Jag vet att vi är jävligt jobbiga, stönar Zac Joe, gitarrist i Cephalic Carnage.

– Det har ni faktiskt varit, svarar jag.

– Du har inte varit så jävla spännande att umgås med, så då kan man säga att jag har rättfärdigat det.

Sångaren Leonard Leal reser sig upp och lämnar sällskapet, strax efter ett på natten. Han är trött, berusad och hög. Han har lite ont i halsen. Men framför allt – han är förbannad. Att spendera en heldag med dessa amerikaner är påfrestande. Allt för att till slut få tolv minuters intervjutid

TEXT : DENNIS LARSSON - BILD: RELAPSE OCH DANIEL BERGQVIST

Åtta timmar tidigare

De har abstinens och de är bakfulla. Basisten Josh Mullen går i nervösa cirklar – från fönstret, tvärs över logen till bordet med tilltugg och dricka, tillbaka till fönstret – där han stannar och tittar ut på Oriental Livs på andra sidan gatan.

– Vi har inte rökt gräs på fem dagar. Det driver mig till vansinne, mumlar han.

Leonard lägger upp sin toalettväska på bordet, plockar upp en sprayflaska och dränker rummets annars unkna lukt med doften av parfym. Gitarristen Steve Goldberg placerar fötterna på bordet och lutar sig tillbaka i skinnsoffan bredvid mig.

– Jag känner mig så jävla stel efter gårdagens festande, ursäktar han sig och suckar av utmattning.

Vi befinner oss rakt ovanför Musikens Hus konsertlokal, belägen i stadsdelen Majorna i Göteborg. På väggarna i logen, ett rum på tre gånger fyra meter, hänger planscher på några av de grupper som har spelat i lokalen under våra fötter. En diger blandning av band, från svensk folkmusik med elgitarrer och Dr. Kosmos till Entombed. Långt ifrån glamouröst. Amerikanska Cephalic Carnage har tillsammans med landsmännen Macabre och holländska Brutus precis anlänt från gårdagens föreställning i Motala, två timmar försenade. Det är drygt fyra timmar kvar tills Cephalic Carnage ska gå på. Stämningen är trevlig, men stel, och flera av killarna väntar på att få duscha av sig smutsen och svetten efter bussturen. Så snabbt som möjligt, för det finns bara kallvatten.

För få pundare i Sverige

Josh sätter sig ner. Rusar upp och välter stolen när han hör ljudet av tjejer längre bort i korridoren. Ställer upp stolen, sätter sig och rusar upp igen. Steve fnittrar.

– Det är ganska ovanligt att vi blir försenade, inte alls som man kan tro. Det var bara problem att komma i väg i morse eftersom bussen hade snöat in.

– Vi festade hela kvällen i går, utan att ha någonstans att ta vägen. Så vi gick ut och busade i snön, berättar Ploert, basist i **Brutus** mellan huttringarna medan han rotar fram en ren t-shirt i packningen.

– Man ser ingenting annat än snöflingor på bilderna vi tog, fyller Josh i, nu ståendes bakom stolen.

Macabres trummis Dennis The Menace kommer in, rabblar upp synonymer för det kvinnliga könsorganet, rotar lite i sin packning och går. Leonard smörjer in händerna med hudkräm.

– Hygienen är viktig när man är på turné. Sverige är bra, det är bara lite för många pundare för min smak.

– Han menar att det är för få pundare, förtydligar Steve.

– Jag kan inte fokusera utan gräs, det håller mig vid liv. I morgon åker vi till Tyskland och där vet jag att det blir betydligt enklare att komma över lite röka, fortsätter Leonard. Jag har provat de flesta droger – syra, svampar och kokain – men ingenting är så bra som gräs. De förstörde min kropp och jag fick svårt att tänka. Öl fungerar likadant, så jag dricker sällan.

– Öl är sämre för kroppen än gräs, fortsätter Ploert och vevar med den lortiga t-shirten i ansiktet på mig. Så här luktar det i bussen!

– Det är lagligt för coffee-barerna att sälja gräs och hasch i Holland, men man får inte odla och sälja det själv. Det gör att priset ligger relativt högt ändå. Till och med de som säljer privat, olagligt, håller ett förhållandevis högt pris, berättar **Brutus** trummis Ploegbaas.

Vad är det som är så bra med gräs?

– Gräs är bra! Har ni något emot gräs?, gormar Josh medan han pekar på mig och fotografen. Det är socialt och smakar gott. Dessutom blir man på bättre humör efter några bloss. Om jag inte får röka blir jag så här!, skriker han och kastar sig i soffan, drar ihop sig i fosterställning och börjar suga på tummen.

– Alla blir bättre personer av att röka gräs, säger Leonard lugnt, medan han trycker sig ner i soffan bredvid Josh, och öppnar en vattenflaska.

– Bläh! jag hatar kolsyrat vatten.

Det visar sig snart att de inte behöver åka till Tyskland för att få vad de vill ha.

Foppa och Cliff Burton

Två timmar senare befinner vi oss på Coop Konsum, två kvarter bort. Macabres manager är med, fullt utrustad för vintern med täckjacka, handskar och en ovanligt ful, opassande toppluva nerdragen över det rödfärgade håret. Leonard står på kakavdelningen och känner på plastförpackade sockerkakor när jag hittar honom.

– Allt är så lika, men ändå så olika, viskar han och de uppspärrade ögonen klättrar imponerat bland Gilles olika sorter i hyllorna. Ni har i stort sett samma saker som vi, men det är tillverkat av helt olika företag.

Matvaror är Leonards favorit, utanför butiken lastar han på mig flera olika sorters amerikansk senap och starka såser.

– Ät det här, så blir du varmare, säger han när han ser att jag fryser, och trycker på mig ett paket Maruchan Ramen nudelsoppa. Det är den äkta, amerikanska varianten, försäkrar han och ler. Jag har laddat upp med ett helt lager i bussen.

Och hockey.

– Jag älskar hockey. Det är så intensivt och fascinerande, mycket våld och många mål. På hemsidan har jag lagt upp flera bilder på Peter Forsberg. Han är en hjälte! Vad heter den där staden han kommer ifrån, Eurnskioldwik?

Örnsköldsvik?

– Precis, Eurnskioldss. Det där s:et är svårt att uttala - sswik!

Steve drar med mig till lotionavdelningen och ber mig hjälpa honom att hitta en hudkräm utan parfym. John Merryman, trummis i Cephalic Carnage, som tidigare låg och sov har vaknat och slagit följe med oss till butiken.

– Det har varit lite mycket den senaste tiden. Där hemma lever min tolvåriga dotter sitt liv medan jag kånkar runt i en trång buss i Europa. För en vecka sedan var min flickvän, mitt barns mor, med i en bilolycka. Hon har legat på sjukhus nu en tid, men allt verkar ordna sig. När något sådant händer känner man sig väldigt maktlös. Jag fick reda på det när jag ringde hem – alla i bandet har flickvänner så vi ringer hem varje dag. Det tog flera dagar innan jag kunde lugna ner mig och lita på att allt faktiskt var bra.

– Vi är alla rätt skraja för att åka buss. Tragedierna från det förflutna gör sig påminda. Från det att vi kom till Sverige har vi bara haft Cliff Burton (ex-basist i **Metallica** som avled i en bussolycka i Sverige) i huvudet. Då gör det inte saken bättre att tjejen krockar där hemma.

Tio minuter innan Brutus går på scen, som kvällens första band, har läget förändrats. Vi är tillbaka i logen och killarna har äntligen fått något att röka på. De har gjort en vattenpipa av en PET-flaska som de låter cirkulera mellan de olika bandmedlemmarna i spiraltrappan som leder ner till scenen. Efter varje bloss sprayar de för att röklukten ska försvinna. Josh berättar att de brukar göra en ny vattenpipa i varje land. Innan de passerar tullen kastar de ut den och gör en ny så snart de har passerat.

Den speciella tonen

När Brutus går på är alla lugna igen. Nefarious, basist i Macabre, sitter och varvar ner på en pinnstol mitt i rummet. Josh har slagit sig ner i soffan bredvid mig. Han fyller i tuschen på den ansiktsmask han senare ska använda under spelningen. Trots att medlemmarna kallar Cephalic Carnage sin andra familj, är det första gången sedan de kom till Göteborg som hela bandet är samlat i ett rum.

Zac har varit på krassligt humör hela kvällen och avblåst alla samtal genom att inte låtsas höra vad jag säger. Han, Steve och Leonard har satt sig på golvet för att skriva ihop en spellista på en avriven pappersbit. John står och trummar på det lilla ölfyllda kylskåp som står bredvid tilltuggsbordet. Stämningen har övergått till spänd.

– Verkar jag laddad? säger Josh förvånat och tittar upp från masken i knäet. Njae, sådär. Snarare förväntansfull.

Killarna har gett sig på dagens första öl och lukten har spridit sig i rummet. På bordet, på golvet och i soffan ligger rester av nachochips som sprider en odör av lök och ost. Svettdoften ligger kvar. Innan det är dags för Cephalic Carnage att beträda scenen hänger Josh på sig basen, slår an en ton och låter fingret glida nerför halsen.

– Om jag ser någon snygg tjej ska jag säga att jag kan spela min "speciella ton", om hon visar brösten. Han gör om enstängsproceduren. Än har det inte fungerat – men det kommer, intygar han och blottar sina tänder i ett brett leende.

Nattvarelserna i Cephalic Carnage har vaknat. Då är inte längre Slavestates närvaro önskad.

Cephalic Carnage Productions

Leonard bildade bandet som tjugoettåring redan 1992, ihop med Zac som då bara var fjorton år.

– Jag blev introducerad för Zac av en gemensam bekant, berättar Leonard, när vi senare sitter i den trånga turnébussen. Han var bra och fick haka på mitt dåvarande band, **Cremation**. Tom, basisten i den konstellationen hade ett arrangemangsföretag som hette Cephalic Carnage Productions. Han ordnade spelningar i Denver. En kväll skulle vi spela ihop med **Immolation** och **Suffocation**, och vi tyckte att det lät lite lamt att vårat namn var så likt alla andra, så vi bytte till **Cephalic Carnage** istället.

– Jag träffade Josh första gången i en skivbutik som han jobbade i hemma i Wyoming, bryter Zac in. Efter tre timmars snack var hans chef förbannad över att han inte kunde sköta sitt jobb medan jag tyckte att han var cool som gillade **Suffocation** så mycket. Det var ungefär så vi träffade John också. Slumpartat.

Sedan starten har Headfucker Records släppt debuten "Conforming To Abnormality" (1998) och Relapse stått för notan på de två efterföljande "Exploiting Dysfunction" (2000) samt "Lucid Interval" (2002). Under andra halvan av det här året kan vi vänta oss en DVD, inspelad i Denver den 23:e januari i år. Den kommer, förutom livematerial även bestå av backstage-klipp och annat godis. Just nu är man klar med fyra spår till nästa fullängdsalbum. Men efter turnén väntar en semester och sedan vill man fullfölja doom-ep:n "Halls Of Amenti".Materialet spretar konstant åt alla möjliga håll.

– Vi gör så gott vi kan för att utvecklas. De klassiska banden är bra, men vi vill inte försöka göra samma sak. Det blir fel. Vi är inte ens en rent dödsmetalband, med tanke på alla jazzinfluenser, förklarar Leonard.

Det märks. Spelningen är ett buffébord av musikstilar och energiska utlopp.

När Cephalic Carnage överlämnar scenen till Macabre skingras de återigen för att alla utforska lokalen i ensamhet. Den enda som stannar i logen är Leonard. Han bläddrar nyfiket igenom några exemplar av Slavestate och sticker då och då in den under näsan på mig.

– Vad står det där? Frågar han och pekar på en mening.

Har du någon favorit i det amerikanska primärvalet? Frågar jag, när han har återgått till att titta på bilderna.

– Ingen verkar direkt övertygande. Bara inte George W. Bush får sitta kvar.

Gillar du inte honom?

– Är du dum? Läser du inte tidningarna? Mummel... läser inte tidningarna...

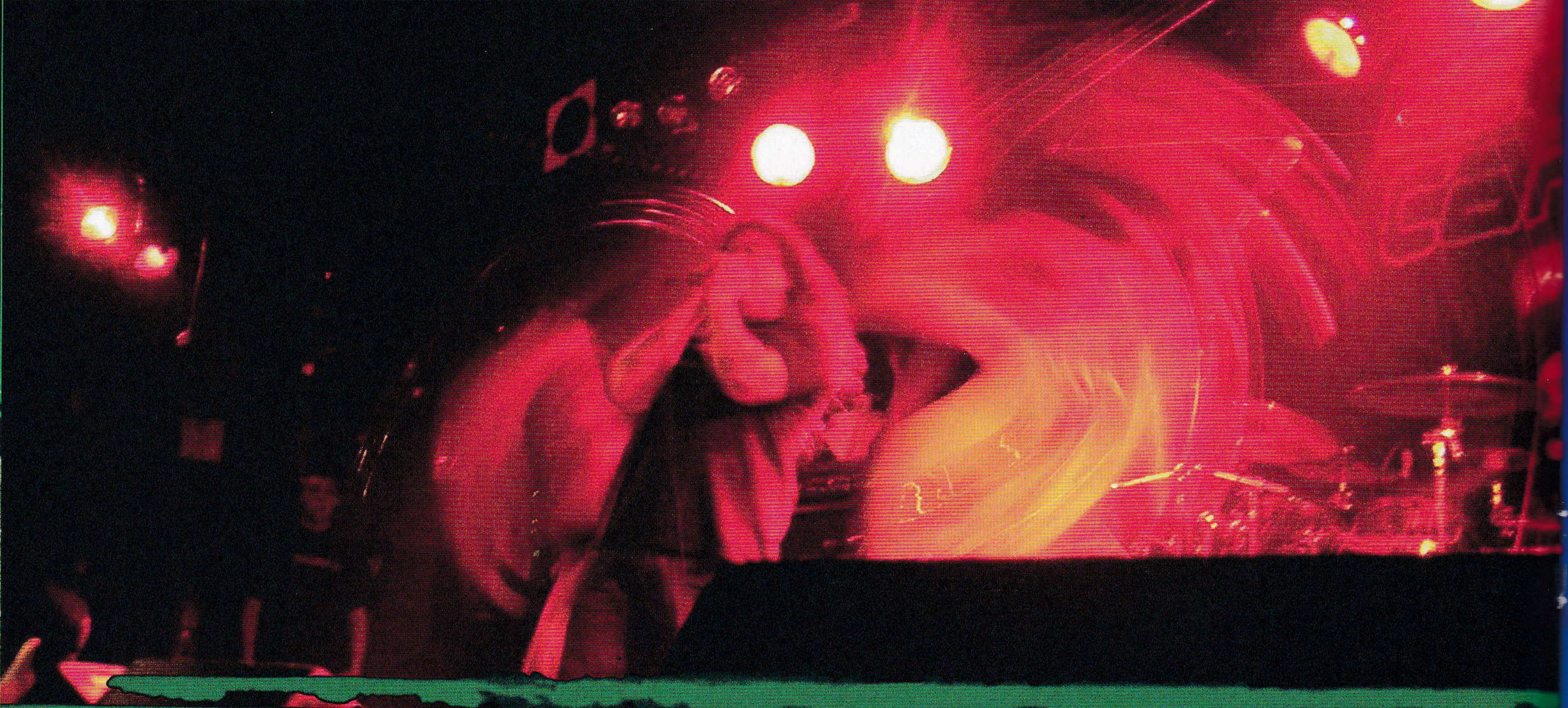
Jo, men de ger kanske inte en helhets...

– Läser du inte de förbannade tidningarna?, fräser han och tittar stint upp från tidningen. Jisses!

Han himlar med ögonen och skakar på huvudet, mumlar lite till. Rosslar halsen och hostar.

– Fan vad ont i halsen jag har, knorrar han och fortsätter bläddra i tidningen.

Samtalet är över.

Plagg att bada i

När Macabres spelning närmar sig sitt slut kommer Zac in och börjar förbereda sitt inhopp i extranumret "Zodiac". Han testar Ku Klux Klan-dräkten och försöker skriva ner sina meningar på ett papper. Under spelningen fick han energi och är helt plötsligt en mycket gladare person, han ler till och med.

Halvtimmen senare är konsertlokalen helt tom, medan logen är fullpackad. Vattenpipan vandrar mellan de tre banden och röken ligger som tät dimma i rummet. Björn Gelotte och Jesper Strömblad, gitarrister i In Flames är där. Phlat Planet-producenten Fredrik Reinedahl sitter och pratar med Corporate Death, gitarrist och sångare i Macabre. Ploert och Ploegbaas har intagit soffan.

– Det är starkt hasch det här. Jag känner mig alldeles konstig, säger Ploegbaas och tittar på mig med grumlig blick. Sedan inhalerar han ytterligare ett par bloss. Han är gräddvit i ansiktet medan ögonvitorna är rödsprängda.

– Vi måste gå ut en stund. Leonard har lutat sig över bordet och försöker tala så lågt som möjligt – trots sorlet i rummet. **Macabre** vill ha lite lugn och ro. Häng med Steve och mig ner till entrén så kollar vi in merchandisen.

Vi har naturligtvis inget val. Jag och fotografen är inte längre välkomna i logen. Bland tröjor, skivor och Macabres egna människostuvning (tomatgegga) på burk ligger ett par röda bikini-trosor.

– Vad tycker du om våra snygga trosor, säger Steve och pekar på den vita **Cephalic Carnage**-logotypen bredvid Playboybunnyn uppe i ena hörnet av klädesplagget.

De är definitivt inte av senaste modell, har ni använt er av en äldre design? De ser stora ut.

– Äldre design? Jag tycker att dina skor är fula, vad säger du om det?, brummar Leonard vidare medan han pekar på mina fötter.

Steve ropar till sig vad som verkar vara frun till ägaren av Musikens Hus.

– Skulle du kunna tänka dig att bada i de där?, säger han och fortsätter peka på trosorna.

– Nej, svarar hon osäkert, medan hon rynkar på näsan.

– Du kanske vill känna klädesplaggen gnidas mellan skinkorna!, muttrar han tillbaka, med rå humor, men utan att få ens en gnutta förståelse av kvinnan. Och än mindre ett skratt.

Leonard däremot gnäggar högt och nickar instämmande.

Tolv minuter

Strax innan det är dags för utlastning kilar vi förbi logen igen. Där ligger röken fortfarande lika tät och alla som var där när vi gick är kvar. Festandet är i full gång. Josh och Ploert delar med sig av en tämligen atonal allsång. Bordet är överöst med tomma ölburkar, stämapparater och sladdar.

– Utlastning! hojtar **Cephalic Carnage**s manager Tjerk. Kaos uppstår medan alla frenetiskt rotar fram sin packning, klär på sig ytterkläder och gör sig beredda att bära.

Efter utlastningen är det dags för en intervju jag har tjatat om de senaste två timmarna. Macabres manager kommer fram och skakar på huvudet, skrattar och skakar på huvudet igen.

– Har du varit här hela kvällen och ändå inte fått din intervju, dude?

Sedan hånskrattar han lite till och lägger handen på min axel.

– Åh, jäklar! Det var roligt. Nä, förlåt. Min Chicagohumor är lite annorlunda mot din svenska humor. Det är därför du inte skrattar just nu, säger han och trycker in armbågen i sidan på mig.

Kanske det, morrar jag mellan tänderna.

– Du har tolv minuter på dig, säger han nonchalant och knäpper igång tidtagaruret på sin armbandsklocka innan jag går in i bussen.

Fotografen stannar kvar utanför – jag har sällan känt mig så ovälkommen som nu. Efter tio minuters tjat om Joshs föregångare på bas har jag slutat lyssna.

– Jackie hade den rätta tekniken... rabblar Zac vidare

– Enda problemet var egentligen att han hade varit död i trettio år, tillägger Steve.

– Precis, men kan man ha en bättre basist i ett dödsmetallband?, fortsätter Josh att spåna.

John modifierar och berättar att Jackie faktiskt hette Jackal. Sedan blir det tyst och alla blickar vänds mot mig.

– Det är schysst att få komma hit till Texas och spela.

Alla garvar. Utom jag.

Varför vara seriös?

Att fråga hur mycket de satsar på teknisk utveckling när det gäller att bli bättre musiker går naturligtvis inte heller.

– Jag brukar ta med mig gitarren på dass, berättar Steve.

Josh vill inte vara sämre.

– Jag har urinerat på scenen en gång, samtidigt som jag lirade.

Zac slutar garva och blir, för en kort stund, allvarlig.

– Ärligt talat så är vi ganska lata killar som bara repar ihop då och då. John är den enda som är seriös och har blivit klassiskt skolad på sina instrument. Så snart vi kommer hem ska han påbörja inspelningen av en instruktionsvideo.

– Jag har gått hos en gitarrlärare i två veckor faktiskt, inflikar Steve malligt, men övergår genast till att försöka få igång John. Och vad ska du visa?

– Hur jag spelar mina trummor.

Mer garv.

– Det är ert fel, säger han och sätter sig upp på sin plats. Jag skojar därför att ni skojar! Det blir några av bandets låtar och så kommer jag att snacka lite om min teknik, fortsätter han och slår upp givet ut med armarna.

Zac har kommit igång.

– Ena halvan av vår utveckling kommer från våra hjärtan. Han dunkar demonstrativt knytnäven i bröstet. Den andra halvan härstammar från vårt sätt att konsumera olika sorters musik och blanda den med vår egen. Ingenting av det vi gör har sitt ursprung i arpeggiognid. Se på oss. Just nu snackar vi en massa skit, men när vi skriver låtar blir vi som fem matematiker som löser ett matteproblem. Taktiska.

– Varför måste man vara seriös hela tiden? undrar Josh och börjar leka med läslampan.

– Kan du fatta att han har en snart treårig son som är mognare än honom själv, viskar John och nickar åt Zacs håll.

Seriösa holländare

Macabres manager kommer in och skruvar upp volymen på bakgrundsmusiken. Men han stånkar och går igen när jag vänder mig till Josh och frågar hur fem så irriterande killar kommer överens under en hel turné.

– Avskyvärda, snarare hojtar Zac. Vi försöker bara leva efter vår egen musik.

Josh tydliggör sin personlighet.

– Jag älskar att reta folk. Inte så mycket att de vill nita mig, vilket du troligtvis vill just nu, men till en viss gräns.

– Det summerar egentligen varför vi fungerar så bra ihop. Om man inte får varandra att skratta, om inte humorn stämmer ihop mellan olika personer så bra som vår, så klarar man inte en turné. Vår humor bevisar att vi klarar det mesta ihop, sammanfattar Zac.

– Utrymme hjälper också. Jag har varit sur hela dagen, det kanske du märkte? Men istället för att käfta tillbaka låter de mig hållas. Tack för det, fortsätter han och låter blicken vandra mellan de fyra kollegerna.

Innan jag lämnar bussen sträcker sig Ploegbaas fram och överlämnar ett visitkort med adressen till Brutus på.

– Vi är seriösa, gör gärna en intervju med oss istället.

Hans ansiktsfärg har övergått till blekgrå, han har svårt att hålla ögonen öppna och allt han gör går i ultrarapid.

– Det syns inte just nu, men **Brutus** är ett väldigt seriöst band, säger Steve och tittar sorgset på den stenade trummisen. Som Zac uttryckte det: det är vi också, i alla fall när det gäller musiken. Han ler. Det gör inte Leonard.

Jam
www.jam.se
Jam Akustiskt
GÖTEBORG
VÄSTERÅS
JAM Stockholm, Roslagsgatan 14, 08-410 510 80
JAM Akustiskt Roslagsgatan 7, 08-410 510 90
OBS! Vardagar öppet till 19.00 så du kan titta in efter jobbet!
Göteborg Första Långgatan 20, 031-422 866
Västerås Hejargränd 6, 021-35 25 00
Träna upp din teknik!
TASCAM CD-GT1 är det ultimata tränings- och jamverktyget för gitarrister som du bara måste kolla in allt om på www.jam.se. Rek. 2.650:-!
Transistorer kan låta som rör - lyssna på disten i JJlabs gitarr-förstärkare!
Kanonbra 110W Combo för 2.995:-
JJlabs ThundR 110W combo pallar för trycket i stora lokaler! Nu 2.995:-
JJ LABS SWEDEN
Markandens mest prisvärda mikrofoner!
ND6000
Bästa dynamiska sångmiken för pengarna kostar 795:- och funkar till mycket annat också. Jämför gärna med en SM-58!
SPECIAL! 2 st för 995:-
5.990:- topp+låda
Bästa rock-riggen för pengarna? Prova JJlabs ThundR! Nu i ny fräckare svart/silver look! 2X75W rigg med 2X200W 4X12" låda 5.990:-
JJlabs A-absorb ljudabsorbent. 4kvm 595:-
PA-PAKET!
7.995:- komplett P.A.
JJlabs PA-Paket 2X200W 8 mik/line, 24-bitars DSP effekter 7-bands EQ 2 st JJlabs 15" PA-lådor Pris i lösa delar 11.385:-
C010B
Det här är en riktig storsäljare som tål att jämföras med betydligt dyrare modeller (som ofta kommer från samma tillverkare). Fordrar 48V fantommatning. Inbyggt hi-pass-filter med intern omkopplare.
795:- med shockmount
Bästa basriggen för slantarna!
Nu med termostat-styrd fläkt!
SÄNKT!
SUCCÉ!
JJlabs 300W komplett basrigg Låda 4X10" + horn Bastopp 300W RMS Komplett paketpris 5.990:-
JJ LABS SWEDEN
STAGE ABSORB
Perfekt ljud på scen? En backdrop av svart Molton dämpar alla ljudreflexer, det känns som att stå i en väl dämpad studio och spela, och publiken uppskattar soundet också! JJlabs Stage Absorb backdrop kostar 1.000:- för 7X3 meter, eller 180:- metern, 3 m bred.
Tanglewood
Tanglewood TW28ST 1.950:-
Vår bästa stålsträngade under 2.000:- fick en strålande recension i gitarr-tidningen Fuzz december-nr 2004 där den kallades "Fattigmans Martin" Kanonljud för priset.
BMC C08
Stormembransmik med ställbar karaktär: Rundtagande när du samlar alla runt samma mik eller vill ha med rummets karaktäristik, åtta för t ex körpålägg, eller kardioid när du behöver stark rikt-verkan.
Frekvensomfång 20Hz-20KHz
Max SPL 135dB
10dB PAD, hi-passfilter.
1.995:- inkl shockmount och puffskydd.
Bästa trumset under 6.000:-!
kolla mer på www.jam.se
MAPEX
5.995:- komplett!
Bättre sångsound!
TF Pro P3 Pro Channel
En liten Channel Strip med allt du behöver: Mikpreamp med 48V fantommatning,optisk kompressor-limiter samt 3-bands röstanpas-sad EQ - kanon till både sång och gitarr mm - du får jämnare nivåer och kan ställa in rätt ljudbild redan vid inspelningen. Dubbla utgångar, den ena för t ex lyssning, den andra för ljudkortet/portan. 2.495:-
Burns Bison Bass 6.995:-
På JAM hittar du Burns basar och elgitarrer. Kolla www.jam.se
C6000 Pro
Vår bästa fantommatade kondensatormik för scenbruk kostar bara 995:- Måste provas! Jämför gärna med en Beta 87A. C6000 Pro kostar 995:-
NYHET!
OBS! Finns även i en modell för batteridrift, heter C5000 och kostar 895:-
Jackson guitars
Dinky DK2 Hot Rod Flames 5.650:-
Vi har massor med Jacksongitarrer på lager - titta in!
Slipper vi se dig bjuder vi på frakten!
handla bekvämt på www.jam.se
Ovation Elite T-series, USA-tillverkad kalasmodell för dig som annars lirar elgitarr och trivs med extra tunn halsprofil. Mycket bra aktivt mik-system med inbyggd stämapp.
9.995:-
Rek. 13.550:-
DRMx7 trummikpaket
Ett komplett paket med 7 mikar till kanonpris!
SUCCÉ!
Funkar både live och i studion. 2 overhead kondensator (48V), 4 för virvel/pukor/hihat, 1 för baskagge, samt mikhållare. 1.995:-
Komplett trumset
22" baskagge, 12", 13" pukor 16" golvpuka, 14" plåtvirvel ställ, ruttna cymbaler, stol!
2.995:- med cymbaler
Med res. för ev. prisändringar och rutten korrekturläsning - priser från 17 februari 2004

Raunchy är sex ganska vanliga danska killar som tröttnade på att all metal från hemlandet lät likadant. De ville skriva mer nyskapande metal. Med nya given "Confusion Bay" är de en god bit på väg.

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG - BILD: NUCLEAR BLAST

Den moderna och lite mer alternativa hårdrocken är på stark frammarsch. Fler och fler band som vågar korsa genregränser dyker upp, inte minst från Danmark. Att Nuclear Blast vågat sig på att signa såväl Mnemic som Raunchy tyder väl på att någonting är på gång. Både inom dansk metal som inom scenen i stort.

– Jag tror att de är på väg in i en ny era på Nuclear Blast, de försöker signa lite nya och intressanta akter. De vet om att det finns en efterfrågan efter kvalitativa band som spelar en ny form av metal, så de lägger ner stor energi på att marknadsföra band som oss, **Mnemic**, **In Flames** och **Soilwork**, berättar bandets ena gitarrist Lars Christensen över telefon direkt från Köpenhamn.

Från början var Raunchy stationerade på det lilla danska bolaget Drug(s)/Mighty Music, som drivs av Withering Surface-gaphalsen Michael Andersen. I och med släppet av debutplattan "Velvet Noise" blev det dock full fart på flera skivbolagskontor och intresset för Raunchy blev med ens oerhört stort. Som första danska band någonsin signade de sex gossarna sedan ett skivkontrakt med Nuclear Blast.

– Jag minns dagen när Nuclear Blast ringde, det var så att man trodde att det var ett skämt. Jag har köpt plattor från dem de senaste tio åren och det kändes helt overkligt att ett av världens största metalbolag faktiskt ringde mig och ville signa min musik. Det var helt galet, för några veckor efter att vi skrivit på kontraktet med tyskarna ringde Ross Robinson och ville signa oss till sin I am-etikett. Även Roadrunner hörde också av sig och visade stort intresse. Allt intresse var nästan för mycket för oss, fast då hade vi ju redan skrivit på för Nuclear Blast och det är vi fortfarande nöjda med, berättar dansken entusiastiskt.

Danmark gör framsteg

Det är inte för inte som det är två danska band som står för mycket av det innovativa låtskapandet hos Nuclear Blast för tillfället. Det lilla landet har gjort stora framsteg inom metalscenen de senaste åren, något som Lars inte är sen att påpeka.

– Danmarks metalscen får ganska stor uppmärksamhet nu eftersom vi har så många nya bra band. Jag tror att danskarna vågar tro på sig själva och testa lite nya alternativa grejer. Om du går fem år tillbaka i historien så spelade ju varenda band i Danmark som **Suffocation** eller **Deicide**. Jag kommer ihåg att vi stod i replokalen och tänkte att vi var tvungna att göra någonting nytt. Jag menar det enda Danmark är känt för är ju **King Diamond** och **Mercyful Fate** och det är ju ganska gammalt. Vi ville starta en ny era inom den danska metalscenen. När vi blev signade av Nuclear Blast öppnade det upp dörrar för nya danska band, som **Mnemic** till exempel. Jag tror att vi kommer få se många nya band härifrån skriva på majorkontrakt och sådana stora grejer inom något år.

Känner ni någon samhörighet med ett band som Mnemic? Jag menar ni är båda ganska nyupptäckta danska band som spelar en lite mer alternativ form av metal och ligger dessutom på samma skivbolag.

– Vi är från samma område i Danmark och vi har känt varandra i ganska många år. Vi har ungefär samma intressen, umgås med ungefär samma människor och de har varit förband till oss flera gånger. Fast rent musikaliskt är de betydligt mer tekniska än vad vi är. Vi försöker lägga ner mer tid på att skriva bra melodier. Men man kan väl säga att vi rör oss inom samma futuristiska musikramar. **Raunchy** och **Mnemic** bevisar för världen att vi kan spela någonting som är nytt! Om du tar ett band som **Hatesphere** till exempel, det är ett riktigt bra band och jag älskar deras musik, men man har hört det här **At The Gates-** och **The Haunted-**liknande soundet hundra gånger förut. Det är klart att det finns band som låter mer som **Meshuggah** och **Fear Factory** också, men de är inte alls lika många som de melodiska dödsmetallbanden.

Många intressenter

Det har så här långt talats väldigt mycket om att Raunchy representerar något fräscht och alternativt inom metalscenen. Men vad är det egentligen för musik, hur passar det att beskriva den?

– Jag skulle vilja säga att det är en kombination av någonting gammalt, någonting nytt och något väldigt alternativt. Enkelt uttryckt skulle man väl kunna kalla det modern heavymetal. Vi är nog speciellt influerade av Bay Area-scenen, **Judas Priest**, **Metallica** och sådana där band, men vi hämtar också många influenser från 80-talets synthpop, från **DuranDuran** och **Gary Numan**. Vår musik har väl en tendens att bli lite symfonisk ibland, när vi gör låtar blir det ofta stora ljudlandskap. Vi försöker hitta en känsla och det är ofta i det momentet det symfoniska smyger sig in.

Resultatet av danskarnas senaste komponerande kan avnjutas på "Confusion Bay", herrarnas andra fullängdsplatta. En skiva som spelades in tillsammans med Jacob Hansen i dennes studio ute på den danska landsbygden. Det var dock inte helt självklart att de skulle fästa sina kompositioner på tape just där.

– Vi diskuterade om vi skulle åka till Sverige eller något i den stilen när vi skulle spela in den här plattan. Vi pratade faktiskt med Fredrik Nordström (Studio Fredman) när han var i Köpenhamn och spelade med **Dream Evil**, förklarar Lars och kan inte låta bli att undslippa sig ett litet fniss när han nämner bandnamnet. Något jag tolkar som att han delar min uppfattning om hur pinsamt dåliga de är.

– Sedan ringde han mig och tyckte

att vår musik var intressant och att vi kanske skulle kunna fixa något. Men vi har också haft kontakt med Daniel Bergstrand i Dug-Out en längre tid och han har visat stort intresse för bandet. Men när vi skulle boka studiotid hade både Fredrik och Daniel andra band i studion och Jacob ringde oss. Han är en gammal vän – vi har spelat in både vår första platta och tidigare demo hos honom. Så vi bestämde oss för att spela in hos honom igen, men vi sa som så att skulle vi göra det var vi definitivt tvungna att göra någonting bättre än den första plattan. När vi släppte den plattan sa folk att vi lät som ett nytt **Fear Factory**, att det lät som "Demanufacture" och sådana grejer. Jämfört med "Velvet Noise" har vi ett mycket varmare sound den här gången.

Hur är Jacob Hansen att arbeta tillsammans med?

– Han är en lugn, men rolig kille skulle jag vilja säga. Han sitter bara i sin stol och lyssnar på musiken och nickar. Om det skulle vara något som stör honom så säger han lugnt till att man kanske borde testa något annat, han varken skriker eller gormar. Han är väldigt avslappnad och en jordnära människa.

Ross Robinson?

Mastringen av plattan gjordes sedan på Digitalfabriken i Sverige eftersom Hansens eget band Incovator fått sin senaste platta mastrad där och Raunchy-gänget verkligen gillade sättet den lät på. Lars har redan tankarna längre in i framtiden angående vad Raunchy ska ta sig för när en tredje platta ska spelas in. Bandet har fortfarande lite kontakt med Ross Robinson efter att denne velat signa dem till sitt eget bolag och Lars hymlar inte med att han är öppen för att låta Ross producera en Raunchy-platta.

– Han ringde oss en natt och var helt tokig i vår nya skiva och sa att han definitivt var tvungen att producera vår tredje platta. Jag har ingen aning om hur vi kommer göra när det blir dags att spela in den, men det skulle vara intressant att se vad vi skulle kunna få ut av ett bra samarbete med Ross. Jag tror att om vi gör något med honom kommer slutresultatet bli jävligt bra, men samtidigt skulle folk behöva vara medvetna om att det skulle låta ganska annorlunda mot vad vi låter på de andra plattorna. Jag menar han har ju producerat band som **Korn** och **Limp Bizkit** som blivit oerhört stora rent kommersiellt, så det skulle vara jäkligt coolt att ha hans produktion på en **Raunchy**-platta.

Skulle du vilja att Raunchy blev ett lika stort band som dem?

– Jag drömmer inte om att bli kommersiell, men samtidigt tycker jag det är korkat när folk säger att de inte vill att deras musik ska bli köpt av en miljon människor, för jag vet att det är en jävla lögn. Det är klart att man vill sälja tio miljoner skivor. Om det en dag blir så att vi blir lika stora skulle det vara underbart, men det är som sagt inget jag funderar på. Då kunde jag lika gärna ta min gitarr och skriva tjugo **Linkin Park**-låtar.

Trist avhopp

Tillbaka till nuet och den aktuella plattan. Man kan ju fråga sig vad som är tanken bakom en albumtitel som "Confusion Bay". Strängbändaren tillika omslagsmakaren kan inte riktigt precisera en entydig mening med den.

– Först och främst var det den första låt vi skrev till plattan och när vi kom upp med titeln tyckte vi att det var en lite galen sådan. Vissa tycker ju att vår musik är lite förbryllande eftersom vi spelar väldigt hårt och aggressivt för att minuten senare spela något som är betydligt mer soft och då passar ju titeln ganska bra. "Confusion Bay" skulle ju kunna vara en underlig och förvirrande plats, men ärligt talat är det nog mest en häftig titel. Samtidigt är det ju upp till folks fantasi, vad de får för associationer när de lyssnar på musiken och ser omslaget.

Texterna däremot är inte speciellt djupa, med ett stort undantag.

– Texterna handlar om vardagsliv i allmänhet. Många förväntar sig att vi ska sjunga om framtiden eller så där, men lyriken handlar om att gå på discon, dricka några öl, få baksmälla och sådana saker. Det är sådana saker som alla människor kan relatera till. Men vi har en låt på nya plattan som heter "The Devil" som är mer allvarlig, den handlar om en nära döden-upplevelse. Vår sångare Lars Vognstrup var nära att bli dödad och hade den här upplevelsen, så texten är väldigt personlig för honom. Jag kommer ihåg när vi satt i studion mitt i natten och han sjöng in den låten. Jag fick gåshud över hela kroppen och det var väldigt underligt för jag kunde se i hans ansikte att det var en väldigt djup text för honom. Vi visste inte om vi skulle ta med den på plattan eller inte för den är ju så olik det andra materialet som är hårdare. Men jag är glad att vi gjorde det, det passar bra med en vacker låt att slappna av till mitt i plattan.

Något som är tråkigt för så väl oss som bandet är att nämnde sångare lämnat skutan. När jag pratar med herr Christensen är sångarens avhopp ännu inte officiellt, bandet har valt att mörka händelsen för att de vill att intervjuerna ska handla om plattan och inte om varför vokalisten slutat. Nu har det dock blivit dags att avslöja den tråkiga nyheten och Slavestate blev första tidning att få veta. Avhoppet har dock inte kommit särskilt oväntat för bandet som förutom Lars består av trummisen Morten Toft Hansen, basisten Jesper Kvist, Jesper Tilsted på ännu en gitarr och Jeppe Christensen på keyboard.

– När vi spelade in första plattan sa han att han inte var säker på om han skulle vara med på nästa. Han har inte lyssnat på metal på många år och nu kom han till en gräns. Han sa till oss att vi definitivt behövde hitta en ny sångare som var 120% engagerad i bandet, för det var inte han. Vi har varit tvungna att tacka nej till många turnéerbjudanden för att han inte velat och det har varit ganska frustrerande för bandet. Men det är inga hard feelings mellan oss, vi är fortfarande bra kompisar.

En ersättare är redan funnen i Kasper Thomsen som får ta på sig det tunga ansvaret att axla Vognstrups mantel.

Vinnande arsel

Lite kuriosa mot slutet. Kring jul 2002 briserade en bomb i dansk radio. Raunchy släppte lös en minst sagt galen cover på Whams gamla slagdänga "Last Christmas" och fick otroligt god respons från lyssnarna. Jag frågar mig hur man ens kan få en sådan idé.

– Jag tror att det var halvvägs in i november som de ringde till mig från radion och undrade om vi var intresserade att skriva en sång till ett potentiellt julprogram som skulle sändas varje dag under december månad. Vi tyckte det kunde vara en kul grej så vi skrev en låt till programmet med dansk lyrik. När vi gick in i studion undrade de dessutom om vi kunde göra en cover på någon jullåt. Alla i bandet har varit inne på synthpop så vi tyckte det skulle vara skoj att göra en cover på **Wham**. Även om vi älskar låten så ville vi fucka up den fullständigt och jag har för mig att vi satte den på första tagningen.

Har ni någon djupare personligrelation till just den låten?

– Nej, det är väl mer så att i Danmark hör man just den låten minst femton gånger om dagen varje jul så vi ville visa att det här är sättet vi tänker spela den på. Radion spelade den dessutom väldigt mycket.

Reaktionerna lät inte vänta på sig. De två låtarna pressades på en singel i omkring tusen exemplar och delades ut som pris i en tävling i radion. Folk ringde dock in och ville köpa singeln och undrade var man kunde få tag på den och det var snarast hysteri. Vad gick då tävlingen ut på? Jo, lyssnarna skulle mejla in bilder av sina egna arslen till programmet för att belönas med ett ex av singeln. Det tycks inte vara enbart när det gäller musik som Raunchy är innovativa.

21-22 MAJ 2004 * VALHALL * BENGTSFORS

PHANTOM MUSIC & MF DECIBEL presenterar

DECIBEL 2000

Klara band:

Hypocrisy
Cans
Soilwork
Vintersorg
The Crown
Pain Of Salvation
Wolf
Notre Dame
Lefay

Tad Morose * Draconian
Astral Doors * Grand Magus
Count Raven * Morifade
Persuader * Månegarm
Ablaze My Sorrow * Arise
Amaran * God Among Insects
Electric Earth * Gorefight * Ironware
Repulse * Shattered * Silent Scythe
Sovereign * The Generals

Med reservation för ev. ändringar.

450 kr + avgift (500 kr på plats) * 15 år (annars i målsmans sällskap)

Biljetter finns att köpa via BiljettDirekt/Ticnet, landets ATG-ombud eller direkt från oss.

För mer information: 0531 - 52 60 22, 0531 - 407 47 eller phantom@swipnet.se

www.mfdecibel.com

I samarbete med:

Bengtsfors · CLOSE-UP MAGAZINE · Studiefrämjandet · Festivalbussen.com · Västra Götalandsregionen Kultursekretariatet · BiljettDirekt ticnet.se

Så jävla underground vol. 2

1. **STAINED RED**
"It Won't Stop Bleeding"
Uppsala (Uppsala län)
www.stainedred.com

2. **SEVENTRIBE**
"Empty Inside"
Västerås (Västmanlands län)
www.seventribe.com

3. **IN MOURNING**
"Need"
Vansbro (Dalarnas län)
fleshless@hotmail.com

4. **HYPERBOREAN**
"Helfärd"
Örebro (Örebro län)
www.hyperborean.nu

5. **NICOLAJ**
"Pacifist / Masochist"
Kungälv (Västra Götalands län)
come.to/nicolaj

6. **SCENTERIA**
"Act's Of Lunacy"
Halmstad (Hallands län)
www.scenteria.com

7. **INFERIOR**
"Embraced"
Herrljunga (Västra Götalands län)
www.inferior-band.tk

8. **PAINTED DEVIL**
"Push"
Stockholm (Stockholms län)
www.painteddevil.com

9. **FRAME**
"Forever Train"
Partille (Västra Götalands län)
www.frame.se

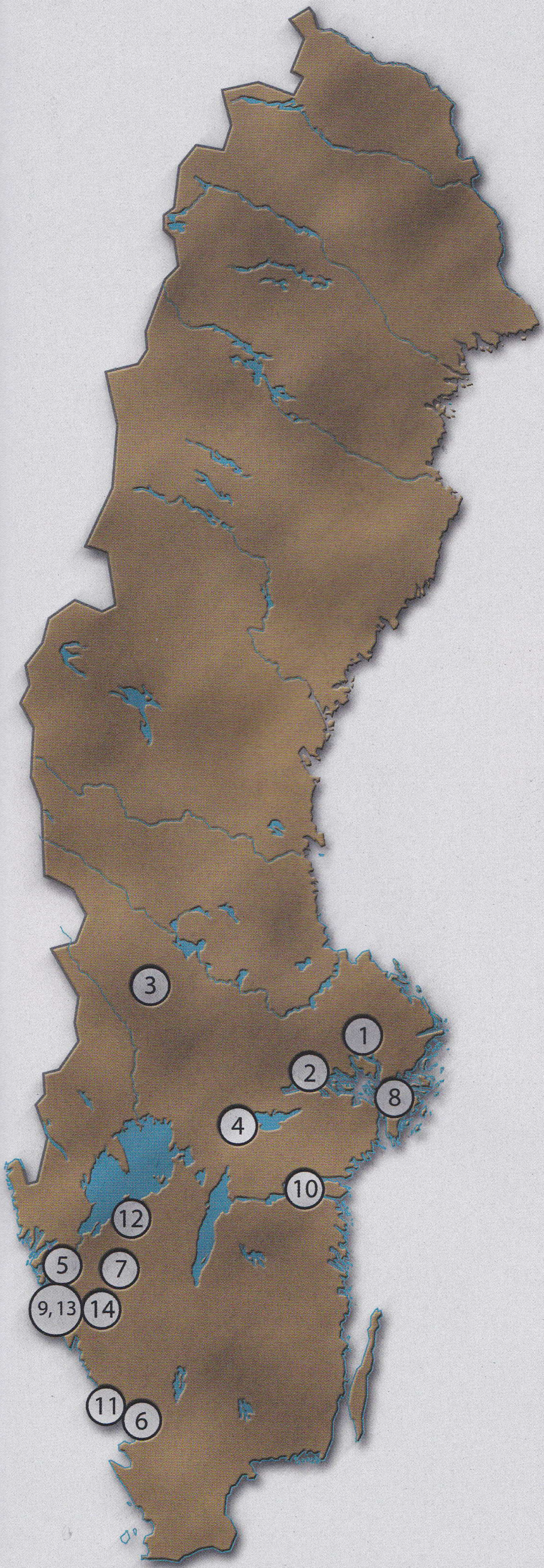
10. **TAIGA**
"The Werewolf's Night"
Norrköping (Östergötlands län)
www.taigasweden.cjb.net

11. **OPPRESSION**
"Impaled"
Falkenberg (Hallands län)
www.oppression.tk

12. **DEGRADE**
"Proud To Kill"
Lidköping (Västra Götalands län)
www.degrade.tk

13. **THE KOLONY**
"Choose Your Poison"
Göteborg (Västra Götalands län)
change.to/thekolony

14. **SHIFTLIGHT**
"Snowflake"
Borås (Västra Götalands län)
www.shiftlight.tk

Season of Mist

NATTEFROST

Blood & Vomit

Solo project from CARPATHIAN FOREST mastermind Nattefrost Pure, raw, unpolitically correct, and necromantic TRUE Black Metal !

BLÖOD DÜSTER

Contains the band's typical self-deprecating humour, Rock N Roll and furious Grind Core parts !

COUNCIL OF THE FALLEN

Deciphering the Soul

COUNCIL OF THE FALLEN delivers a genre bombing and devastating Death Metal album ! Featuring Tim Yeung of HATE ETERNAL

MACABRE

Minstrels :
Morbid Campfire Songs

The acoustic version of MACABRE, warm and fuzzy campfire songs about serial killers, hilarious !

shop with us at : www.season-of-mist.com

NOCTURNAL RITES
New World Messiah
NOCTURNAL RITES
New World Messiah
"Ett album av hög klass, som kommer placera NOCTURNAL RITES i eliten av sin genre – en gång för alla" (AOR Heaven, Tyskland)
En frisk fläkt av häpnadsväckande och kraftfull Heavy Metal!!!
Inkl. en 15 minuters egenproducerad video + musikvideon till "Eyes Of The Dead".
Missa inte NOCTURNAL RITES & TAD MOROSE på europaturné med EDGUY.
6 maj Göteborg Kåren
8 maj Stockholm Arenan
9 maj Umeå Umeå Arena
flowing tears
RAZORBLISS
Enforsaken
THE FOREVER ENDEAVOR
FLOWING TEARS "Razorbliss" Ute 22 Mars
Razorbliss kommer med all säkerhet att lämna spår i ditt hjärta och själ. Magisk atmosfär och subtila, underliga vibbar, romantiska och mörka låtar bortom alla clichéer om gothisk rock. Producerad av Waldemar Sorychta (Lacuna Coil, Moonspell etc.)
EYES OF FIRE "Ashes To Embers" Ute 22 Mars
EYES OF FIRE river murarna av konventionell musik genom ett djuriskt, atmosfäriskt och dunkande sound till deras tunga gitarrdrivna attack, som bäst kan jämföras med en mix av Anathema och Neurosis intensiva magik.
ENFORSAKEN "The Forever Endeavor" Ute 22 Mars
ENFORSAKENS melodiska dödsmetal blandar klassiska influenser med modern metal och skapar ett fräscht, nutida sound, vilket står sig inte bara idag, utan för evigt.
CENTURY MEDIA
www.centurymedia.de
BORDER MUSIC

IN FLAMES

Det klagas och gnälls som aldrig förr, men In Flames står starka och fortsätter att gå sin egen väg. ”Soundtrack To Your Escape” är albumet som visar bandet från dess tyngsta sida och skriver ännu ett nytt kapitel i framgångshistorien.

TEXT: MIKAEL MJÖRNBERG - BILD: PATRIC ULLAEUS (WWW.REVOLVER.SE)

Jag träffar In Flames doldis, trumslagaren Daniel Svensson i ett kyligt, men vårsoligt Göteborg. Efter att ha avlagt besök i bandets för tillfället väldigt stökiga replokal och snabbt lyssnat igenom den nya fullängdsgiven "Soundtrack To Your Escape" beger vi oss till kaféet Fröken Olssons för att avhandla vad som tecknats ner i historien om In Flames sedan senast. På plats vid ett hörnbord med varsin passande dryck införskaffad förklarar skinnplågaren som en gång i tiden sjöng på två plattor med Sacrilege inte helt oväntat att han trivs bra med sin utåt sett ganska tillbakadragna tillvaro i bandet.

– Det blir ju ofta så när man är trummis, man är anonym både på och utanför scenen, det passar mig ganska bra så det är inget jag tänker på. Jag menar så länge jag har något att göra med bandets skapandeprocess skiter jag i hur det ser ut utifrån. Alla i bandet har mycket att säga till om när det kommer till musiken, det är ingen som sitter och pekar "så här ska du göra", utan vi diskuterar allting. Sedan är det ju några som har huvudansvaret att vara ansiktet utåt och nu är det Anders (Fridén, sång) och Björn (Gelotte, gitarr). Det funkar ju inte att ha fem personer som springer runt.

Daniel skiner upp och skrattar lite lätt när han berättar om sina förehavanden innan han slöt upp med In Flames våren 1998. Han inte bara trummade utan sjöng och även skrev låtar i Sacrilege.

– Jag sjöng två gånger i världshistorien och det var på de två skivinspelningarna. Det var jävligt cool sång faktiskt. Jävligt mörk, jag kunde inte prata på flera veckor efteråt. Det var jävligt roligt. Vi gjorde faktiskt en turné, men då var Tompa (Lindberg, ex-**At The Gates**, **Great Deciever**, **Disfear** m fl) med och sjöng. Vi var två veckor i Tyskland, det var inte så glamouröst direkt.

Gnäll, gnäll och åter gnäll

Men det är självfallet inte Daniels tidigare orkester som är anledningen till att vi strålar samman denna eftermiddag. Lanseringen av In Flames sjunde fullängdsalbum "Soundtrack To Your Escape" står för dörren och spänningen är stor. Trots att det vid detta tillfälle är en månad kvar tills skivan ska släppas har den redan läckt ut på Internet, där även gnällandet och skitkastandet på In Flames bedrivs utan någon hejd. Något som herr Svensson inte tycks vara särskilt förtjust över.

– Efter "Reroute To Remain" (2002) var det ju ramaskri på nätet om hur jävla dåliga och kassa vi var, att vi var sellout hit och dit. Det verkar ju bli samma sak den här gången nu när skivan har läckt ut på Internet. Men jag menar, det vore mer sellout av oss att göra en "Jester Race" (1996) till. Det är ju vi som ska stå på scen och spela de här låtarna femhundra gånger.

Är det mest på Internet som det gnälls eller kommer folk fram efter spelningar också?

– Nej, efter gigen är det ingen som klagar. Jag tror att många av dem som gnäller på Internet kommer fram efter gigen ändå och säger att vi är jättebra. Sedan tror jag också att många som gnäller köper skivan och sitter hemma och diggar den i smyg, men de vågar inte göra det inför sina polare.

– Folk får jättegärna säga att musiken är dålig, men när de börjar säga att vi är jävla bögar och fittor är det inte så kul. Att kalla oss massa skällsord är bara så dåligt. Jag vet i och för sig kanske lite hur det är. Jag började lyssna på sådan här musik när jag gick i högstadiet och lyssnade på obskyr dödsmetall. När folk sedan fick reda på vad det var, då var det inte riktigt lika coolt längre. Man ville vara ensam om att veta vad det var. Nu när Lisa femton år tycker samma band är bra är det kanske inte så coolt längre, utan då är det ett jävla bögband. Sedan köper de skivan och smyglyssnar ändå och tycker det är ganska bra fast det är bögigt, funderar Daniel och kan inte låta bli att lysa upp i ett ironiskt flin.

Det finns självklart flera anledningar till klagosångerna, men det verkar vara många som har svårt att acceptera att In Flames utvecklat sitt sound och därmed nått en ny och kanske något bredare publik. Batteristen påpekar flera gånger under intervjun att bandet alltid söker nya vägar och försöker utveckla sig och ett det är upp till publiken om den vill följa med i bandets utveckling eller inte. Som han uttrycker det:

– Man måste ju ta omvägar för att hitta sig själv ibland, inte bara stå kvar, stampa och stagnera.

Den utveckling mot ett råare och lite modernare sound som påbörjades på "Reroute To Remain" har på "Soundtrack To Your Escape" förfinats, samtidigt som de vitalaste delarna från bandets tidigare karriär finns inbakade i låtarna. Den här gången känns resultatet mer färdigt än vad det gjorde på föregångaren.

Bergstrands mandomsprov

Återigen var det Daniel Bergstrand som satt i producentstolen, men bortsett från förevigandet av trummorna var det inte hans studio Dug-Out som ståtade som plats för inspelningarna. Istället hyrdes en herrgård i Danmark dit inspelningsutrustning forslades och monterades upp. Dessförinnan hade bandet även hunnit med att göra en riktig förproduktion där tio av albumspåren komponerades, även den i Danmark.

– Vi installerade två studios kan man säga. En där vi spelade in sång och bas och en för att spela in gitarr så att vi kunde jobba parallellt. Vi spelade även in all electronica och alla synthar i gitarrstudion. Man behöver ju inte ta med sig så mycket prylar nu för tiden så det är ganska smidigt. Det var jävligt käckt, vi hade med oss Anders brorsa som kock, så vi serverades lunch och middag varje dag. Vi hade med gitarrtekniker och allting så vi levde lyxliv där nere. Anledningen till att jag spelade in trummorna i Dug-Out var att Daniel inte ville chansa. Han kan rummet i Dug-Out så bra när det gäller trumljud.

Hur mycket tror du att ljudet skiljer sig mellan den här egenbyggda studion och om ni hade spelat in plattan helt och hållet i Dug-Out?

– Det är svårt att säga. Jag menar trummorna lägger ju grunden till soundet på något sätt så man får ju utgå lite ifrån hur trummorna låter. Det är ju klart att det hade blivit annorlunda, men det är svårt att peka på vad skillnaden blir när man gör så här. Vi valde att jobba med Bergstrand igen för det första för att han är jävligt bra och för det andra för att första gången han var med oss var ju mest för att känna på bandet och se hur det var att jobba med oss. Det var som ett litet försök. Det här är mer mandomsprovet kan man säga. Nu när han vet vad vi är för snubbar och hur vår musik fungerar och så där. Personligen tycker jag inte det fungerar att bara spela in en gång med en producent, utan man måste prova flera gånger. Nu har vi gjort det den här gången och det blev ju jävligt bra.

Genom tolv låtar visar In Flames på "Soundtrack To Your Escape" att de har en stor fingertoppskänsla när det gäller att skriva spännande och catchy metal.

– Vi är inte ett sådant band som skriver hundra låtar och sedan har att välja och vraka utan det är oftast så att vi har runt tretton, fjorton stycken och sedan blir det de som kommer med på plattan. Vi har svårt att göra femtio. Vi försöker koncentrera oss på de låtar vi gör och försöker göra dem så bra som möjligt från början istället för att skriva femtio halvbra låtar. Vår kreativitetsnivå blev högre när vi gjorde förproduktionen i Danmark, vi har så mycket annat som distraherar oss här hemma. Vi har familjer många av oss och sitter man i replokalen kan man känna att man behöver åka hem till exempel. Det går inte att koncentrera sig till hundranittio procent som man behöver göra. När vi åkte ner till Danmark var det bara musiken som existerade. Men det skulle ju inte funka att vara där för länge. Vi var där i två veckor, det var lagom för sedan går gränsen. Det är en balansgång det där, till slut blir det tristess av det om man ska sitta och häcka på varandra och bara mangla.

Det är en käftsmäll

Redan i skivans inledningsspår visar In Flames en överraskande sida. "F(r)iend" är troligtvis den hårdaste bit bandet någonsin knåpat ihop. En låt som slår hårdare än vad den aggressive gängmedlem som senare under kvällen suktade efter att krossa undertecknads knäskålar någonsin skulle ha kunnat göra.

– Det är en jävligt köttig låt. Det är väl inte en öppningslåt som folk väntar sig från **In Flames**, de förväntar sig att vi ska göra softare album, det här är en käftsmäll. Lite som ett finger åt dem som klagar, myser Daniel men konstaterar sedan något helt annat.

– Det var någon jävel som hade sagt att den låten lät **Slipknot**-inspirerad. Då tycker jag att va fan! Då har han ju inte lyssnat utan då har det ju bara blivit en grej av det, jag började nästan skratta när jag hörde det. Det är ju ren jävla dödsmetall.

Efter detta följer sedan den rejält hitbetonade första singeln "The Quiet Place".

– Det är den tydligaste singellåten på skivan kan man säga. Den här gången var det ett ganska självklart val, annars brukar vi tjafsa lite, men den här gången var alla eniga direkt. Det är väl den hitigaste låten på plattan.

Sedan följer "Dead Alone" där Daniel beskriver introt och sticket som gammalt klassiskt In Flames-stuk mixat med en catchy refräng innan nästa stora utropstecken uppenbarar sig i och med spår nummer fyra – "Touch Of Red". En låt som inleds med blytunga thrashriff.

– Det är en jävligt rifforienterad låt, lite annorlunda för att vara **In Flames**. Den är thrashig, men det är ändå ingen tvåtakt i den här låten. Den här blommar också ut till en ganska catchy refräng, vi har även ett melodiparti i slutet av låten. Men den är jävligt hård och thrashig som sagt. Inledningsriffet är stenhårt.

"Like You Better Dead" beskrivs kort och gott som dynamisk och refrängorienterad. På den följer "My Sweet Shadow" som för övrigt finns inkluderad i dansremix på "The Quiet Place"-singeln.

– Den har en otroligt lugn vers. Det är också en väldigt dynamisk låt där refrängen växer sig starkare och starkare, den börjar inte direkt utan byggs upp och det blir otroligt maffigt. Det är lite klassiskt **In Flames** med gitarrsnutten i refrängen.

Metaphor del två

När vi så kommit fram till det sjunde spåret är det återigen dags att stanna upp och reflektera lite extra. Även denna gång handlar det om något som vi inte direkt vant oss vid när det gäller In Flames – en ballad.

– **In Flames** har ju alltid haft akustiska prylar och på förra plattan gjorde vi "Metaphor". Det är ju en akustisk pryl fast med trummor och sång, men det är liksom inte en hel låt direkt. Den här gången utvecklade vi det ytterligare och gjorde det mer som vers och refräng. Man skulle väl kunna beskriva det som en "Metaphor" del två fast mer som en riktig låt den här gången. Så det blev en klassisk powerballad a la **In Flames** kan man säga. Fast betydligt hårdare då.

– Låtordning är ju alltid lurigt, man får försöka sprida ut låtarna så att det blir intressant att lyssna på plattan. "Evil In A Closet" passar väl bäst i mitten på skivan. Man får ju sprida ut de snabba, de tunga och de lugna bitarna så att det blir någon slags flow i det hela.

Direkt på den snygga uppvisningen i hur en hårdrocksballad ska spelas matas vi sedan med "In Search For I", en snabb melodi som för tankarna till At The Gates och den tidiga skolan av Göteborgssound.

– Det är en tvåtaktsrökare med go halverad refräng, kort och gott. Det är tvåtakt i hela låten förutom i refrängen.

"Borders And Shading" bjuder på lite industrikänsla.

– Den är ganska rak och monoton, det är liksom samma gung i hela låten. Den är inte lika dynamisk som någon av de andra låtarna och bygger mest på känsla.

Kontrasterna avlöser varandra skivan igenom, efter detta midtempo-stycke är det nämligen dags att sparka upp hastigheten betänkligt i "Superhero Of The Computer Rage".

– Den innehåller också lite tvåtakt. Sedan är den lite punkigare och lite råare, ganska opolerad. Det är inte så mycket **In Flames** över den faktiskt. Vi vill visa att vi inte alltid är så där fina på ytan utan kan spela lite råare.

I "Dial 595-Escape" lyckas bandet på ett snyggt sätt låta sitt gamla jag möta det mer modernt influerade och smälta det samman till en välljudande helhet.

– Det är väl det vi hoppas att vi har lyckats med, att få in lite nya **In Flames** utan att det blir för stora kontraster. Sedan avslutar vi med den obligatoriska tretaktslåten - "Bottled" - som är lite flummigare än det övriga materialet. Trumspelet är lite annorlunda. En lite annorlunda och svängig låt med en otroligt klassisk **In Flames**-melodi mitt i som sätter sig rätt i huvudet.

Sammantaget tycker jag att "Soundtrack To Your Escape" är betydligt mer rakt på sak än vad "Reroute To Remain" var och dessutom avsevärt hårdare. Något som skinnplågare Svensson omedelbart ställer upp på.

– "Reroute To Remain" kanske är lite spretigare än vad den här är. Jag tycker nog att den här är hårdare och enklare på något sätt. Sedan tycker jag att den är mycket mörkare, det är en helt annan stämning på den här skivan. Allting är mer melankoliskt. Titelkonceptet "Soundtrack To Your Escape" är jävligt häftigt. Jag tycker det ramar in allting på plattan, det passar otroligt bra.

Svårt med setlista

Det går inte längre att göra en kort sammanfattning av In Flames CV. Bandet har helt enkelt hunnit med för många stora saker genom åren som inte går att utelämna och framgångskurvan är fortfarande stadigt stigande. För att ändå nämna ett axplock kan nämnas förbandsgig med Metallica, Slipknot och Slayer, egna headlineturnéer i staterna och ett bejublat gig på Hultsfredfestivalens största scen. Enligt Daniel märker killarna dock inte av att de blir större och större, i alla fall inte när det gäller hur folk i omgivningen beter sig mot dem.

– Det enda kvittot är väl att det kommer mer och mer folk på spelningarna. Sedan har vi ju en ganska lagom stigande kurva, det är ju inte så att vi blivit stora på en dag. Vi har växt in i rollen lite, det är livsfarligt att släppa en platta, bli skitstora, sedan gå och bli dryga och efter det bara falla som en pannkaka. Men vi tänker inte på att vi är ett stort band. Det är först nu när man gör intervjuer och folk säger att man är si och så stor som man förstår. Annars är man liksom bara **In Flames**, man är ute och gigar, gör sitt jobb och har jävligt kul.

– I och för sig blir det ju alltid mer PR-jobb, men eftersom det har gått i en sådan sakta lunk uppåt är det ju inte så att man har fått någon chock av det. Man förväntar sig att det ska bli lite mer varje gång eftersom det har gått så pass bra för oss. Vi hoppas väl att det fortsätter så, så att man inte börjar dala.

Vad är då nästa steg i processen för In Flames?

– Klart att man skulle vilja spela stadium och hela det där paketet, men jag tycker personligen att det är roligare att spela på klubbnivå. Spela för tusen pers på en intim klubb är ju det ultimata. Det är energin och allting, på något sätt blir det opersonligt när man spelar jättestora spelningar med jättemycket folk. Det är roligt på sitt sätt, det är ju en otrolig upplevelse med folkmassan och allting, men man får inte riktigt samma kick. Det är annorlunda när man spelar klubbgig, man ser liksom uttrycken i folks ansikten på något sätt, man är mer ett med publiken.

Det för oss in på livebiten, något som med åren blivit väldigt framträdande för In Flames. Våren är redan vigd åt turnerande och över sommaren ser det ut att bli en hel del festivaler. Så väl Europa som USA står på schemat och Daniel har inga problem alls att förklara hur viktigt det är med livespelandet för de rutinerade herrarna.

– Att spela live är väl nästan allt. Anledningen till att man börjar spela musik är ju att man vill spela. Jag menar

spela in plattor är ju jävligt roligt i sig. Det är i och för sig kanske inte så roligt att spela in plattan och sitta där och harva, men det är ju kul att släppa den. Men det är sedan äventyret börjar, i alla fall för oss. Det är ju då man får åka ut och spela låtarna inför folk och verkligen ser att man får uppskattning för det man gör. Vi försöker alltid skriva låtar som går att genomföra live, vi försöker inte överprestera och fuska för att göra grejer som låter coolt på skiva och sedan inte går att göra. Det tycker jag är att lura publiken lite. Den här plattan tycker jag att det är otroligt bra livelåtar på, det ska bli jäkligt kul att åka ut nu och köra några vändor med den. Det är ju dock ett problem med setlista, att välja vilka låtar som ska få vara med och vilka som inte ska få vara med nu när man har gjort sjunde plattan. Vi spelar tjugotvå låtar på ett headlinegig, men det är svårt att pussla ihop.

Ett slappt band

Att den gamla rökaren "Behind Space" alltid kommer ha en gjuten plats i livesetet råder det dock ingen tvekan om.

– Jag tror vi har spelat den på alla gig vi har gjort. Även om vi har kortat ner så har vi alltid slängt in den. Jag tror inte vi vågar ta bort den ur setet, det kanske betyder otur. Men det är ju lite roligt, den är ju från första skivan också. Sedan är det ju så att vissa låtar är mer eller mindre roliga att spela. Det finns låtar som man tröttnar på så man får ju försöka rotera runt dem.

Gör ni så att ni repar in fler låtar än vad ni ska spela och sedan ändrar från kväll till kväll när det är dags för turné?

– Nej, det är sällan vi gör det, vi är ett alldeles för slappt band. Vi borde göra mer så, vi måste försöka göra det på den här turnén. Jag menar ju fler gig man gör desto tråkigare blir det ju att spela samma låtar, så egentligen borde man ju ha en roterande setlista med otroligt många låtar på för att göra det hela mer intressant. Men det blir någon slags vanegrej också, när du har varit ute en månad och spelat samma låtar blir det konstigt att ändra, man är inte van vid det.

Ni är ganska slappa säger du, men om du skulle precisera era starka respektive svaga sidor som liveband, hur skulle det låta då?

– Vår styrka är väl att vi har en jävligt hög lägstanivå, även om vi har gjort ett ganska kasst gig som vi själva tycker så är det kanske ändå inte så himla dåligt i andras ögon. Vi har ju trots allt spelat en hel del gig, så vi har blivit varma i kläderna. Sedan tror jag att det är jävligt viktigt att vi ser ut att ha roligt på scenen. Även om det händer missöden så ska inte publiken behöva lida för det utan man ska hålla god min och lira på. Man ska inte gå och slänga gitarren åt helvete bara för att förstärkaren går sönder. Publiken har betalat jäkligt mycket pengar för att se det så då får man ta sig i kragen och bete sig därefter. Jag tror vi är ett ganska proffsigt liveband faktiskt, det är väl där vi är som proffsigast. Organisation och sådant annat kanske brister lite, men på scen där är det hundratio procent professionalism som gäller.

– Vi har väl några svaga sidor, men det är inget vi har tänkt på och man ska nog inte tänka på det heller för då kanske man hakar upp sig. Vi koncentrerar oss på det positiva istället.

Kryddan heter pyroteknik

Göteborgarna utmärker sig inte bara med en intensiv inställning live, de visar sig allt som oftast i enhetliga scenkläder och använder sig så fort tillfälle bjuds av maffiga, pyrotekniska effekter. Daniel fingrar lite på sitt halsband medan han tänker efter och förklarar sedan bandets tankar bakom scenframställningen.

– Vi är ju ett ganska imagelöst band vid sidan av. Vi har ju ingen gimmick direkt, man kan ju liksom inte hoppa på ett tåg och plötsligt måla sig till clowner. Men live är det ju en annan grej. Det är lite av ett skådespel, det ska ju se bra ut och inte bara låta bra. Vi tycker det ser fräckt ut med enhetliga kläder. Vi vill alltid göra något annorlunda, jag menar alla hårdrocksband har ju spelat med svarta kläder, läder och nitar, så då kör vi med vita kläder även om vi spelar samma hårda jävla musik. Vi går lite våra egna vägar och experimenterar.

– Pyrotekniken är inte jätteviktigt, men det är en extra krydda. När man gör stora spelningar, som nu när vi turnerar i Sverige (Lisebergshallen och Arenan står på programmet, förf.anm.) blir ju allt större och större och då kan det ju vara kul att bjuda på något extra, att bjuda på en lite coolare produktion. Det kommer nog smälla av en och annan raket där inne.

– När vi spelade på Hultsfred i somras bombade vi på ganska fett. När man får chansen på ett så pass stort ställe och när vi ändå spelar sådan bisarr musik som den stora massan tycker att det är, då vill man liksom visa att det är tufft och bomba på lite grann, funderar skinnsmiskaren och flinar.

Inget är vid det här tillfället klart, men herr Svensson tror inte att det finns särskilt stora möjligheter för In Flames att kliva upp på scen i Hultsfred även till sommaren. Däremot är en spelning på Sweden Rock Festival redan inbokad.

– Det är sällan man spelar på Hultsfred två år i rad har jag hört. I alla fall om man är som oss som är ett jävla köttband. Vi är ju fortfarande inte rumsrena, eller egentligen är vi ju det, vi säljer ju ganska bra med plattor, men folk tycker ändå att vi spelar hemsk musik. Annars är det ju samma svenska band varje år, hade man hetat **Lisa Miskovsky** så...

– När det gäller Sweden Rock har jag inte gillat den festivalen så himla mycket tidigare. Jag har inte gillat banden, det har varit lite för mycket gubbrock. När **Twisted Sister** och sådana band spelar är det inte särskilt spännande. Men nu är det ganska många bra band som ska dit, **Opeth** och **Entombed** kommer ju också spela, så det blir lite ordning på torpet.

Ny musik i USA

Med ett flertal turnéer i ryggen, både i Europa och USA, tycker jag att Daniel är rätt man att göra en jämförelse mellan de två kontinenterna som spelställen. Skiljer det sig egentligen så mycket emellan dem?

– Det är stora skillnader. I och med "Jester Race" började **In Flames** turnera första gången i Europa tror jag, sedan efter "Whoracle" (1997) började det på allvar. När vi kom till USA första gången kunde man ju inte ställa några krav utan allt var ganska sunkigt. Men samtidigt var allting nytt och fräscht för oss så det var ju jävligt spän-

nande och så är det fortfarande. Nu har vi varit där säkert sju, åtta gånger och turnerat redan, men det blir ju bättre och bättre. USA är så stort att det aldrig blir likadant. I Europa tenderar man att hamna i samma städer, men i USA är det lite mer omväxlande. Sedan är det ju fortfarande lite bättre standard i Europa när det gäller spelställen. Det är inte alltid det finns dusch i USA och så där. Det är en lite annorlunda turnéstil på andra sidan Atlanten. Många band kör sin egen minibuss, det är inte alls lika vanligt att ha en turnébuss. De flesta banden i Europa kan ha en egen nightliner, men när du kommer till USA är det inte så. Vi turnerade med **Killswitch Engage** förrförra året och då hade de en egen minibuss och de var ändå ganska stora redan då. Vi ville inte offra bandet på att turnera sex veckor i en minibuss, jag tror inte det hade varit bra för oss. Vi fick betala lite för att ha en turnébuss, men det var det värt tror jag.

– Den här musiken är ju lite ny för dem i USA. Inte nu kanske, men första gången vi var över, i och med "Colony" (1999). Då fanns inte den musik vi spelar där alls. Det var bara de inbitna som hade beställt skivor på postorder och sånt som kände till den. De amerikanska banden spelade en helt annan musik. Sedan dök ju **Shadows Fall** och **Killswitch Engage** och liknande band upp. De är ju inte riktigt likartade, men **Shadows Fall** är ju väldigt influerade av svensk metal och nu tycker ju amerikanerna att det är ett otroligt bra band, eftersom den musiken är så fräsch för dem. Men med svenska ögon sett så kanske **Shadows Fall** inte är det bästa bandet, det råder ju delade meningar om det. Men den här musikstilen är ju på uppgång där borta.

– Det finns ett ställe i USA som heter Worcester i delstaten Massachusetts där de har ett ställe som heter Palladium. De brukar ha The Metal Fest och sådant där, där brukar vi åka förbi. Där lyssnar de mycket på metal så där brukar det dyka upp otroligt mycket folk. Annars tycker jag Sverige har blivit jäkligt bra för oss att spela i. Arenan i Stockholm på "Reroute To Remain"-turnen var helt magisk.

De övriga medlemmarna i bandet tycks vara riktiga cineaster och Daniel börjar nästan skratta när han förklarar hur de tvingas köpa extra resväskor för att få med sig alla införskaffade DVD-filmer hem från USA. Vad gör man inte när det är så pass billigt som det faktiskt är over there? I turnébussen spanas det också en hel del på film, men trumslagaren påstår sig inte dela sina bandkamraters fäbless för videokonsten. Vad sysselsätter han sig då med när de övriga herrarna fastnar framför rutan?

– Då spelar jag tv-spel istället!

Skojfriska pappor

Att In Flames till skillnad från många andra metalband inte tar sig själva på så otroligt stort allvar torde stå ganska klart för de flesta som hängt med något i svängen de senaste åren. En Commodore 64-version av "Moonshield" och en festlig travesti av Carlsberg-loggan är bara några tokiga saker gruppen presenterat. För att inte tala om de Linkin Flames-tröjor bandet iklädde sig när de ersatte de amerikanska neometalklåparna Linkin Park på sommarens Hultsfredfestival. Hur viktigt är det att som band ha glimten i ögat?

– Det är alltid viktigt. Nu har det ju nästan blivit en sorts grej, att vi är så där skojfriska. Det behöver ju inte överdrivas kanske, men glimten i ögat är alltid viktigt. Man ska inte ta sig själv på för stort allvar, det är inte rätt. Vi är ganska ödmjuka snubbar och tycker bara det är kul att lira. Det är ju många band som slår sig för bröstet och säger att de är världens bästa band och sedan går det åt pipan. Det är livsfarligt att hålla på så, vi kör med glimten i ögat, det är vår stil. Jag vet inte om det blir något roligt efter den här plattan, vi har inte planerat någonting. Det är ju sådana grejer som bara dyker upp ur tomma intet egentligen. Linkin Flames-grejen kom vi på med några dagars varsel. Samma sak var det med Carlsberg-grejen, den bara dök upp när vi satt och drack öl någonstans.

Något som killarna tar på betydligt större allvar är säkerligen sina roller som pappor. Basisten Peter Iwers har förvisso varit far i närmare tre och ett halvt år, men för både Daniel och Björn är det en ganska ny situation. Trummisens dotter anlände precis innan det var dags att spela in skivan, vilket medförde att han bara sporadiskt hälsade på under sessionen i Danmark. Björns nedkomst anlände dock så sent som tre veckor innan jag träffar Daniel. Alltså är det bara vokalist Fridén och stränggnidare Jesper Strömblad som är barnlösa. Men hur fungerar det egentligen med turnerandet när man har en familj som pockar på uppmärksamheten på hemmaplan?

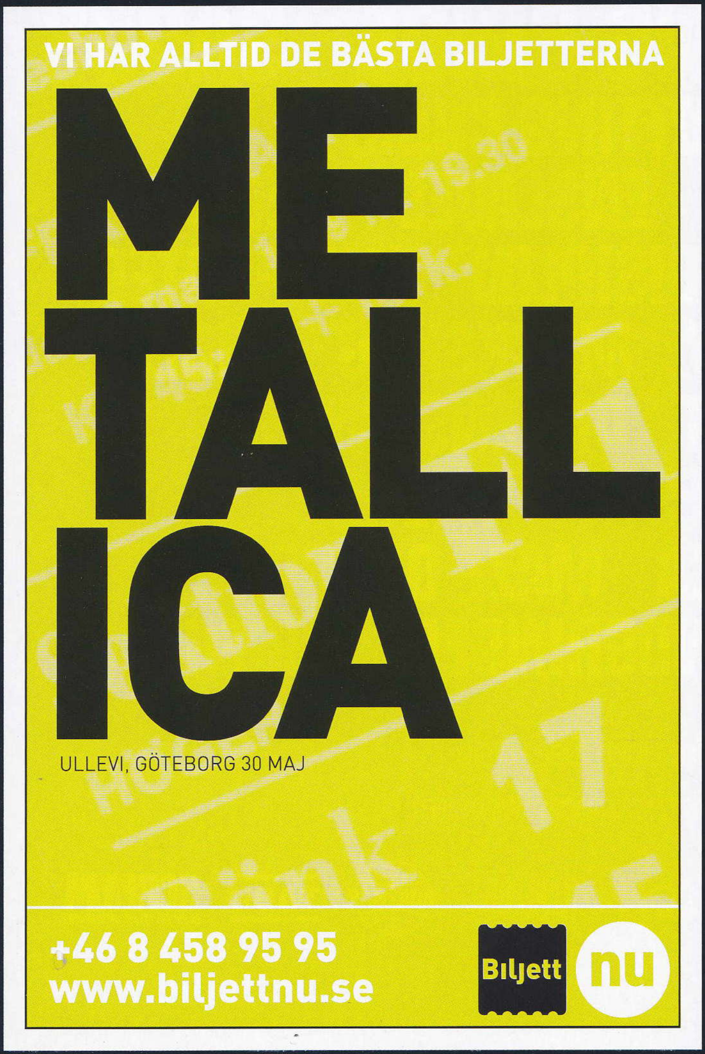
– Det vet vi inte riktigt. Min dotter kom ju ganska lägligt. Jag har varit hemma sedan vi gjorde sista giget i somras och jag gjorde min truminspelning. Så jag har ju fått vara med henne. Turnén börjar i mitten av april och då kommer jag att ha fått vara hemma med henne i nästan åtta månader, det är ju få förunnat. Så för mig spelar det ingen roll. Sedan kör vi Europa och USA i två månader och efter det kör vi sommarfestivaler och då är man ju hemma på vardagarna, så det kommer nog funka. Det är klart att det är jobbigt, det är det ju alltid, men det är mitt jobb. Annars hade jag ju fått jobba nio till fem någon annanstans och då hade jag ju ändå inte varit hemma.

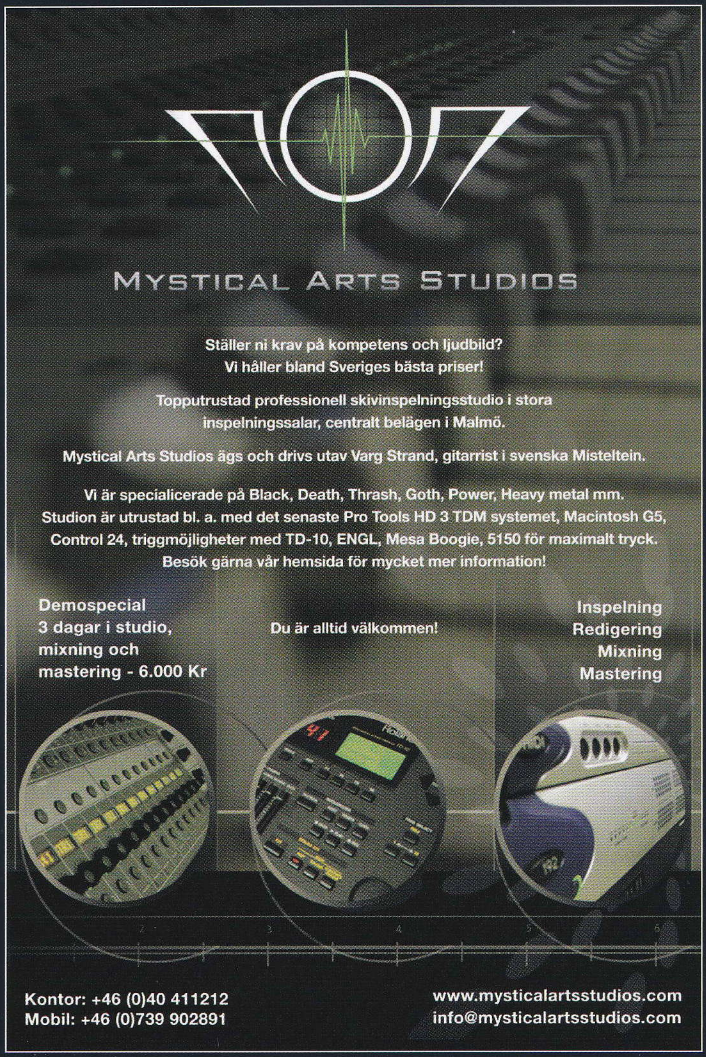
Trumslagaren lyser upp och ser uppenbart stolt ut varje gång han nämner dottern som ska döpas bara några dagar senare. Han verkar dessutom nöjd över att hon visar ett gott tycke för hårdrock.

– Hon gillar faktiskt hårdrock. När hon är helt bångstyrig och det inte finns någonting som kan trösta henne, då finns det en låt på förra **Filter**-plattan som hon däckar till direkt. Jag kommer inte ihåg vad den heter men det funkar jämt, ler han stort.

När det borde bli dags att bryta upp och bege sig hem till familjen konstaterar han sedan förutspående:

– Senaste halvåret har det varit väldigt många blöjbyten för min del, men man kommer säkert längta tillbaka till dem efter ett tag på vägarna.

INFERNO
METAL FESTIVAL NORWAY
2004

MAYHEM MY DYING BRIDE SADUS

HOLY MOSES ROTTING CHRIST

ABORYM GORGOROTH ENSLAVED ZYKLON

AETERNUS SUSPERIA DISIPLIN DECAPITATED

KONKHRA MERCENARY MYRKSKOG KHOLD

HELHEIM MANIFEST DIMENSION F3H

ÀSMEGIN MANES PAWNSHOP

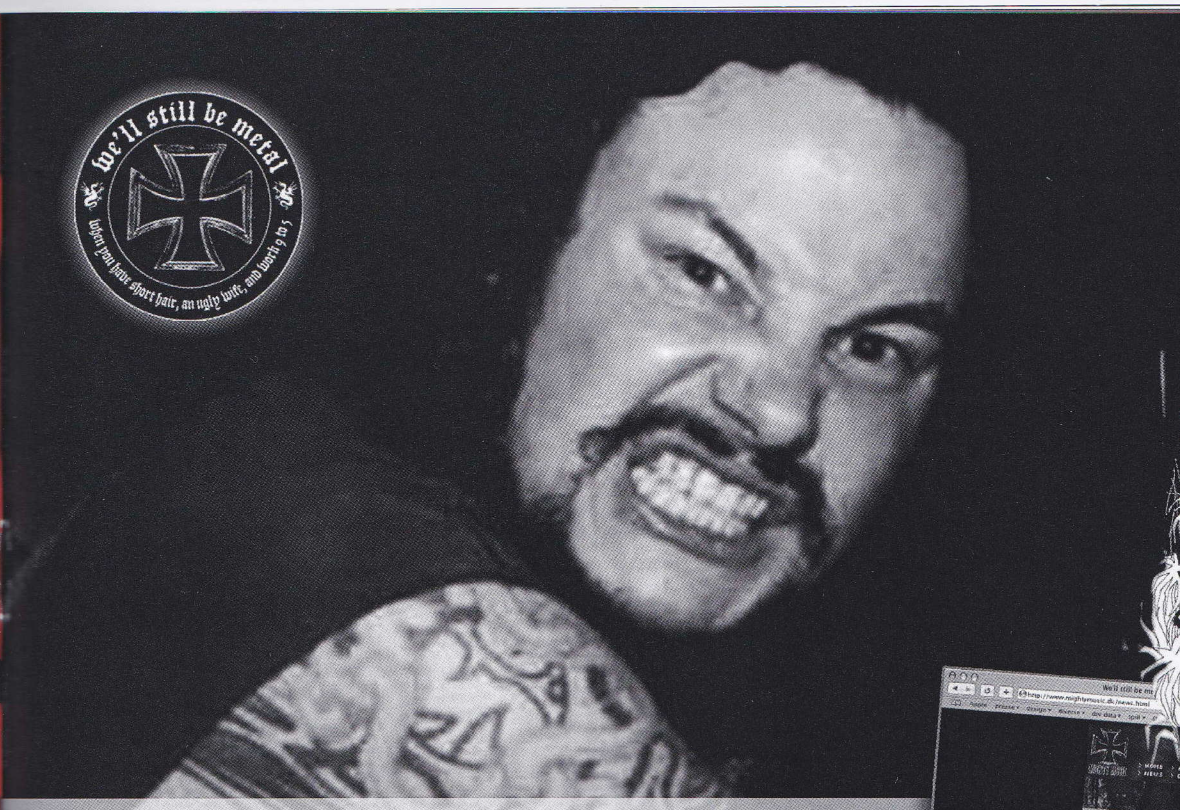
SINNERS BLEED TONKA MAZE OF TORMENT

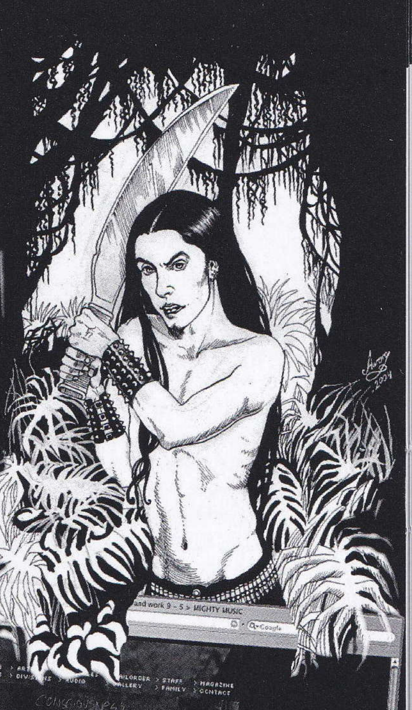
DEFILED FORGERY MINDGRINDER URGEHAL

8-10. April, Rockefeller/John Dee, Oslo

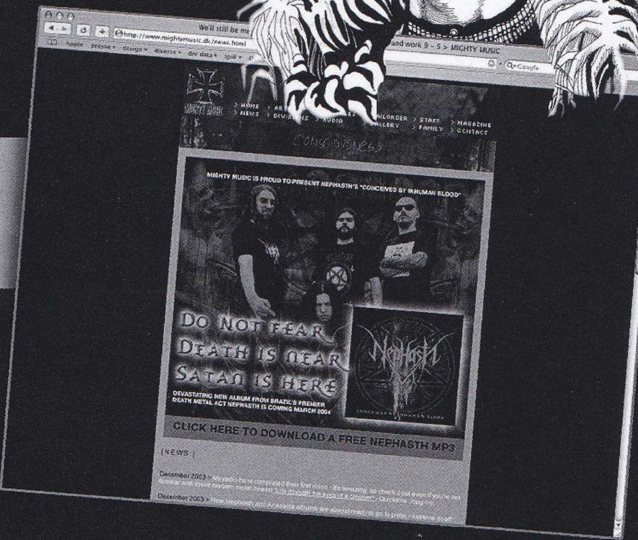
(For tickets, please check the Inferno website)

WWW.INFERNOFESTIVAL.NET

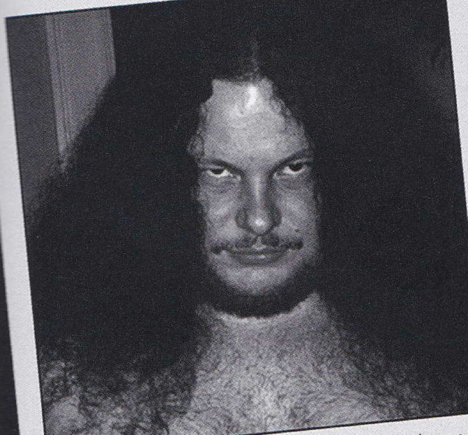
Slavestate viftar med macheten del 2

Han skulle egentligen bli lärare men blev istället en nyckelperson inom den danska hårdrocksscenen. Michael Andersen håller yttersta ansvaret för underground-etiketterna Mighty Music och Drug(s), sjunger i två dödsmetallband och ger ut en egen tidning. Om nu bara detta räckte... Slavestate Magazine har länge varit nyfikna vad som sker i danskens verkstad.

TEXT: LARSA CARLSSON - BILD: MIGHTY MUSIC

För att befinna sig under trettiostrecket har Michael redan avverkat en lång karriär inom scenen. I nittiotalet begynnelse slussades han, via fanzines och andra större hårdrockstidningar in i den tidstypiska tape-tradingen. Egna fanzinet Emanzipation kom ut med sitt första nummer i samma veva och det dröjde inte länge innan hjulen snurrade åt rätt håll. Michael beskriver hur situationen var för en hängiven fantast på den tiden:

Fullständigt namn: Michael Hvolgaard Andersen
Ålder: 28
Född: Naestved, Danmark - **Bor i:** Greve, Danmark
Aktiv inom Mighty Music / Drug(s) sedan: 1998 (Emanzipation Mag sedan 1991 och Emanzipation Prod. sedan 1995).

– På den tiden fick man inget som helst promotionmaterial från skivbolagen, de allra flesta skivorna som jag recenserade i mitt första nummer hade jag antingen köpt själv, lånat av vänner eller helt enkelt bytt till mig. Men sedan började saker och ting att röra på sig och till de nästkommande tre numren av Emanzipation fick jag mängder av material för recension, både från skivbolag och från osignade band.

1998 slog Michael ihop sina påsar med Bjarke Ahlstrand, ett mycket klokt val skulle det visa sig. Bjarke kom också från fanzine-världen och tillsammans gav de ut första numret av Mighty Magazine.

– Vi ger ut tidningen när vi får lust eller helt enkelt får tid över. Den har gjorts på både danska och engelska och vid ett tillfälle så var vi omkring tio personer som skrev för den. Hur som helst, idag är det bara jag och Bjarke, den ges ut på engelska och vi skriver när och vad vi vill.

Mighty Musics födelse

För exakt tio år sedan gav sig Michael in i skivbranschen på riktigt. En kassett-ep med det italienska dödsmetallbandet Euthanasia gavs ut under hans egen Emanzipation-fana. Braksuccén var ett faktum enligt Michael, då nära tusen exemplar såldes. Naestvedsonen, som på den tiden var lärarstuderande såg sin chans. Han kontrakterade det inhemska dödsmetallvidundret Iniquity och blev erbjuden att ha Emanzipation som underetikett till det större bolaget Progress (idag Diehard, jämför gärna även med Slavestate nummer 5). Michael minns den tiden väl.

– Ganska snart började jag kontraktera band till Emanzipation, som **Centinex**, **Exhumation**, **Charon**, **Taetre** och **P.O.V Secondhand**. Hur som helst, vid det laget hade jag nästan släppt tio skivor genom Emanzipation / Diehard men insåg att jag inte hade den definitiva friheten som jag ville ha. Jag var tvungen att släppa iväg ett par band och kunde inte kontraktera de band som jag ville ha på grund av en åtstramad budget.

– En del av de banden är idag väldigt framgångsrika. Allt detta ledde till att jag och Bjarke bestämde oss för att starta Mighty Music 1998. Första bandet ut var **Iniquity** och deras mcd "The Hidden Lore". Efter det gjorde vi en överenskommelse med Stützer-bröderna från **Artillery** om att släppa deras gamla demomaterial på nytt som skivan "Deadly Relics".

Sedan dess har ett tjugotal releaser med Mighty Musics logotype drabbat skivhyllorna. Panzerchrist, Sacrificial, Thalarion, Enter My Silence, Anasarca, Beheaded, Fleshtized, Nephasth, Dim Mak, Solar Dawn, Guidance Of Sin och Taetre (de tre sistnämnda svenska förmågor) är goda exempel på bolagets inriktning, de flesta av banden spelar tung dödsmetall.

Vid sidan av Mighty Music har herrarna Andersen och Ahlstrand även en sidoetikett med ett långt ifrån politiskt korrekt namn.

– Drug(s) drogs igång 1999, eftersom vi ville jobba mer med rockorienterad modern musik. De två första släppen var **Jerkstore** som vi släppte två album med. De fick fantastiska recensioner, men sålde knappt något alls. **Raunchy** var den andra gruppen vi kontrakterade och de var orsaken till att vi fortsatte med Drug(s), eftersom vi via dem hade en möjlighet att till få en licensöverenskommelse med Nuclear Blast (Bandets debut "Velvet Noise" släpptes först av den lilla danska etiketten innan det större tyska bolaget återsläppte den i egen version). De två senaste banden på Drug(s)är **Mevadio** och **Kloak** som vi har stora planer för.

Hetast för dagen på Mighty Music är aprilsläppen med tyska Anasarca och brassemanglarna Nephasth. Michael räknar med att bägge släppen kommer att ge mycket uppmärksamhet. Till hösten är nya alster med amerikanska Morbid Angel-klonen Fleshtized, finska

mjukdödsarna Enter My Silence samt Europas bästa mangelband Panzerchrist inplanerade. Två nykomlingar är nära kontrakt med bolaget, men inget är klart än. Inte heller får jag veta vilka band det handlar om. När det gäller Drug(s) går mycket tid och möda åt till att hitta potentiella licenser för vidareutgivning åt Mevadio, för närvarande är det två stora bolag som är intresserade enligt Michael. Nytt med knäppgökarna Kloak är att vänta mot slutet av året.

Arbetsnarkoman?

Engelska Plastic Head står sedan ett par år för distributionen av Mighty Musics artiklar utanför Skandinavien, med ett par undantag. Mighty Music är fortfarande ett i jämförelse litet bolag. Michael och Bjarke är de enda fastanställda, och är förutom chefer involverade i studioarbete samt utformning av skivomslag och texthäften till sina produkter.

Ekonomi och dess tillhörande siffror vill inte alla bolag prata öppet om. Tim Lynge från Diehard var i Slavestate nummer 5 inte vidare sugen på att berätta om bolagets felinvesteringar, då det skulle kunna ge banden onödigt dålig publicitet. Både Lynge och detta nummers skivbolagsrepresentant lever uteslutande på lyckosam skivförsäljning.

För att ta upp den positiva sidan först; vilken är Mighty Music/Drug(s) mest sålda cd såhär långt?

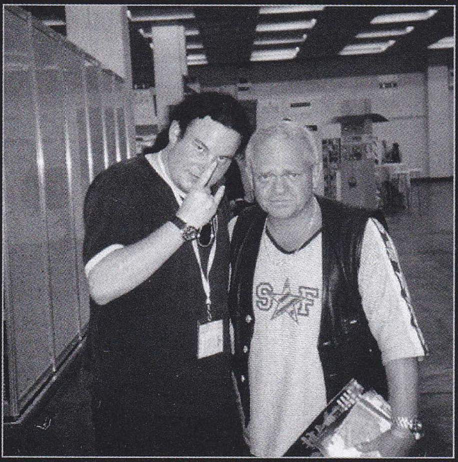
– **Artillerys** "Deadly Relics" och släppen från **Iniquity** och **Panzerchrist**. Även **Nephasth** och **Anasarca** har gått väldigt bra. En del av det som licensierats till andra bolag är det svårt att hålla koll på, men givetvis sålde **Raunchy** en del på Nuclear Blast även om jag inte ser den som en av våra releaser.

... den största besvikelsen då?

– **Dim Maks** "Intercepting Fist" eftersom bandet splittrades precis efter släppet och aldrig hann göra några intervjuer. Sedan **Cronic Disorders** "Torture Test" eftersom jag hade förväntat mig större respons kring den, samt **Guidance Of Sins** "6106", helt enkelt på grund av att jag var besviken på skivan.

Av stallets artister förväntar sig Michael mycket under året från Mevadio, Fleshtized, Panzerchrist och Nephasth. Förutom att han driver Mighty Music, Drug(s), Target och minst två egna band så är den mörklockige mannen även familjefar. Jag är imponerad över hur man hittar utrymme för så många intressen.

– Du glömde att nämna att jag är försäljningschef för Bonnier Amigo Music i Danmark. Javisst, jag är en upptagen man men jag mår bra av det eftersom det mesta som jag jobbar med är relaterat till musik. Jag skulle aldrig kunna tänka mig att ha ett nio till fem-jobb. Jag kan jobba hur många timmar som helst per dag och när som helst. Det handlar bara om planering.

En cd är för dyr

Danmark har alltid setts som ett lilleputtland när det gäller musik av den hårdare skolan. Men på senare år har någonting hänt, i positiv riktning. Mnemic och Raunchy är båda kontrakterade till Nuclear Blast och kommer att uppträda på tyska Wacken Open Air i sommar. Stomped har nyligen blivit kontrakterade till jättebolaget EMI. Sedan finns även de gamla rävarna i gemet kvar, som till exempel Illdisposed, Konkhra, Hatesphere. Hur ser du på framtiden för danska hårdrocksband på den internationella scenen?

– Idag är den danska scenen starkare än någonsin tidigare, via till exempel de två banden du precis nämnde. Bara för några år sedan var det ett smärre mirakel om något danskt band fick ett skivkontrakt. Idag känns det som att det händer var och varannan månad. För mig är det ingen överraskning, eftersom den danska hårdrocksscenen håller väldigt hög internationell klass. Jag får mängder av material från band världen över som letar febrilt efter ett skivkontrakt och jag måste säga att Danmark för tillfället är ett av de bästa och mest produktiva landen inom hårdrocksgenren just nu.

– En av orsakerna till det är att vi har så mycket högklassiga studios och producenter som även osignade band har råd med. Jag tänker framförallt på Jacob Hansen och Tue Madsens Antfarm.

Vilken typ av musik lyssnar du på hemma och vad snurrar friskast på stereon just nu?

– Det var svårt, jag lyssnar ju på allt. Mängder av musik lyssnar jag ju på ur en professionell synvinkel eftersom jag ofta tar med mig jobbet hem. Oftast avgör de tre första spåren huruvida jag kommer att tycka om det eller inte. För tillfället håller jag på att försöka bestämma mig för om jag gillar de nya **In Flames** och **My Dying Bride**-plattorna.

– Den senaste tiden har jag varit svag för 70-tals soul som Isaac Hayes. Härom helgen var jag i London och köpte lite skivor med **Rainbow** och **Duran Duran** som saknades i samlingen samt en cd med Phil Lynotts **Grand Slam**. När jag köper skivor blir det nästan bara musik från 70-80 talet. De flesta nya releaser får jag via mitt yrke.

Sista frågan. Är en cd värd pengarna och vad tycker du om nedladdningsbara MP3-filer?

– Jag känner att jag har diskuterat detta alldeles för ofta den senaste tiden så jag fattar mig kort. Jag tycker att en cd är för dyr. I Danmark kostar en cd mellan 140 och 160 danska kronor. Jag tycker att priset borde ligga på 100 danska kronor. Men om priset blir 100 danska kronor så kommer inte skivbolagen att kunna annonsera och marknadsföra lika mycket kring releaserna. I Tyskland är genomsnittspriset för en Nuclear Blast-release kring 13-14 Euro via postorderföretagen och det är ju ca 100 danska kronor. Jag tror att resten av Europa måste anpassa sig efter den här prisnivån om de inte vill att fansen endast

ska beställa skivor från utlandet. Det finns inga begränsningar inom Europa längre så det är inga som helst problem att beställa musik från ett annat land inom Europa.

– Vi drar igång www.targetshop.dk under den senare delen av februari där vi framförallt kommer att jobba för att ha så låga priser som det bara är möjligt. Det finns inte direkt någon konkurrens i Danmark inom detta så vi är övertygade om att vi ganska så snart kommer att få en stabil kundkrets. När det gäller MP3s så är det en enorm fördel för band som vill nå ut med sin musik. Hursomhelst så är ju nackdelarna ganska självklara.

Antingen eller

Innan vi är klara med Michael Andersen måste mannen svara på tio frågor med två olika alternativ.

Om man är långhårig med flint – skall man behålla håret eller klippa av det? (Syftar på Mighty Musics kaxiga slogan "We´ll still be metal whan you have short hair, an ugly wife an work 9 to 5")

– Behåll flinten med långt hår under lång tid, ha på dig en keps och klipp sedan av det. Jag har alltid skämtat om det, men det kommer förmodligen bli verklighet.

Lars Ulrich eller King Diamond?

– **King Diamond.** Jag gillar det gamla materialet med **Metallica** och även "the black album" men sedan dess har inte bandet tillfört mig mycket.

– **King Diamond** har släppt en jäkla massa skit, speciellt det som kom i mitten/slutet på 90-talet, men han har alltid varit sin musik trogen och jag tycker faktiskt att den nya skivan är riktigt bra.

Pölse eller pizza?

– Pizza. Jag gillar pölse men det är väldigt svårt att slå en god, kryddstark pizza tillsammans med en öl.

Morbid Angel eller Panzerchrist?

– Morbid Angel. Panzerchrist är ett fantastiskt band men **Morbid Angel** har släppt några av de bästa dödsmetallskivorna någonsin. Idag har de tappat det mesta och jag föredrar faktiskt "Room Service" framför "Heretic".

Passa på att marknadsföra något av dina egna band eller något av banden på Mighty Music?

– Om du är på jakt efter kvalitativ dödsmetall och vill försäkra dig om att komma över det bästa inom genren kan du lugnt inhandla en release från Mighty Music. Samma sak gäller för våra släpp på Drug(s). Vi släpper ett nytt album med **Withering Surface** i juni på Scarlet. Skivan heter "Force The Pace" och är inspelad i Antfarm Studio. Vi är fortfarande melodiösa och refrängerna är catchy som satan men mer aggressiva och snabbare än tidigare. I oktober firar vi dessutom 10-årsjubileum! **Thorium** är mitt andra band. Vi spelade på två sommarfestivaler förra året, Party-San i Tyskland och Brutal Assault i Tjeckien. Sedan dess har jag inte repat med bandet en enda gång men grabbarna är på väg att skicka över 4-5 nya låtar. Jag kommer att lägga sång på dessa, sedan får vi se vad som händer.

Tuborg eller Carlsberg?

– Carlsberg. Hof är min favorit.

Cd eller vinyl?

– Cd. Jag har mängder av vinylskivor men lyssnar inte så ofta på dem längre. Cd-skivor är helt enkelt mer praktiska och tar upp mindre plats.

Brutal eller melodiös dödsmetall?

– Dödsmetall generellt. Bra melodiös dödsmetall är jämbördig med bra brutal dödsmetall.

Ozzy Osbourne som artist eller i The Osbournes på TV?

– Som artist. Jag tycker att The Osbournes är patetiskt. Jag kollade på de första episoderna men sedan var jag helt enkelt tvungen att stänga av det. Jag väljer att komma ihåg **Ozzy** som en fantastisk artist, både **Black Sabbath** och **Ozzy** som soloartist har betytt oerhört mycket för min musikaliska utbildning.

Sverige eller Danmark när de möts i sommarens fotbolls-EM?

– Danmark. Ni svenskar är bra på mycket men inte på fotboll.

ABOMINATOR - "Nuctemeron Descent"
(Osmose Productions / Sound Pollution) §§§
Australien har genom åren frambringat ilskna band som **Bestial Warlust, Sadistik Exekution, Destroyer 666** med flera. Det finns något primitivt och otyglat över de flesta band som kommer från landet down under, så även i fallet **Abominator**. De har precis som sina landsmän valt att ta otroligt tuffa artistnamn, eller vad sägs om Andrew Undertaker, Max Krieg, Chris Volcano, och Valak Exhumer. Är man metal så är man. De började sin karriär 1994 och släppte en split-cd med västeråsarna **Mornaland** tre år senare. Fullängdsdebuten "Damnations Prophecy" släpptes 1999 på Necropolis Records. Även om de ljudmässigt har mycket gemensamt med ovan nämnda australiensiska band, så låter de väldigt mycket som hädangångna **Angelcorpse**. Både ljudbild och riffuppbyggnad påminner om de amerikanska skinnskallarna. Något som är trist med musiken är att den aldrig lyfter, riffen liknar varandra hela tiden, och man hör sällan skillnad på låtarna. Det skulle kunna vara en och samma låt som spelas hela skivan igenom. Det är rakt, det är skitigt och det är hårt. Men det räcker inte alltid. De borde se till att variera sig mera, ge utrymme för taktbyten, groove (visst kan man nämna det ordet i dessa sammanhang?), och även en och en annan köttslinga a'la USA. Eller kanske är det helt enkelt så att jag inte uppskattar denna typ av rens. Någon, ge mig en ny platta med **Origin**!

Håkan Thorell

AFTER FOREVER - "Exordium"
(Transmission) §
Här har ni en mcd/dvd-utgåva som lär tilltala alla med smak för såsig och atmosfärisk hårdrock á la **Nightwish**. Personligen är jag inte dugg förtjust i finnarna och då förstår ni att jag inte gillar holländska **After Forever** heller. Trots att jag försöker hålla intresset uppe så hälsar John Blund på innan jag hunnit komma förbi det instrumentala öppningsspåret. Hur många gånger jag än försöker mig på att gilla det här så finns det absolut inget som fångar mitt intresse. Eller där ljög jag, vokalissan Floor skulle jag lätt kunna tänka mig att... fika med. Skämt åsido. Det låter faktiskt proffsigt och sådär, men det här är inte alls min kopp av te och det blir knappast bättre av att bandet drar av en pinsam variant av **Iron Maidens** gamla örhänge "The Evil That Men Do". Som seriös skribent ger jag mig i alla fall i kast med dvd:n som följer med denna utgåva – och den ändrar knappast mitt betyg eller uppfattning om kvintetten. Först ut är en löjlig video på låten "My Choice" som utspelar sig i en skolaula! Mer behöver jag inte säga. Efter den följer "The Making Of My Choice" och denna "dokumentation" kan inte ens diehardfansen uppskatta. Vem fan vill se ett gäng hplländare, som förövrigt ser ut som tyskar, dansa och flamsa runt framför en billig kamera? När **After Forever** jammar "Här Kommer Pippi Långstrump" i väntan på att bli filmade tackar jag för mig och stänger av. Inte ens tyskar med sin perversa smak kan tycka det här är upphetsande.

Dennis Tencic

ANATA - "Under A Stone With No Inscription"
(Wicked World / Sound Pollution) §§§
Anata är några grabbar från Varberg, med förgreningar inom **Eternal Lies** och **Rotinjected**. De spelar en ganska egensinnig dödsmetall, som är både proggressiv, melodiös och brutal. Sångaren blandar mellan att growla hederligt dödsrossel, och skrika lungorna ur sig i bästa blackmetal-stil. Även thrashmetalvrål ur den nyare skolan får spelrum under skivans gång. Det går emellanåt hiskeligt fort, trummisen vet absolut hur man på bästa sätt använder sina slagverktyg. Något jag reflekterat över är att basen ligger väldigt högt i mixen i vissa låtar och att den låter väldigt "plonkig". Ibland hörs den inte alls. Det är möjligen ett medvetet drag, men ger ett splittrat intryck. Skivan har helt klart sina poänger, då det är grymt säkra musiker. Jag gillar brutal metal, med mycket taktbyten, snirkliga riff och i viss mån melodier. De har alla förutsättningar att lyckas på bred front, jag tycker bara att de ska satsa mer på den brutala och våldsamt snabba musiken, med breakdowns och vilda trumutflykter, som de vid ett antal tillfällen fullkomligt pulveriserar mina högtalare med. Det är min åsikt. För spela, det kan de, banne mig.

Håkan Thorell

APOSTASY - "Cell666"
(Black Mark / Sound Pollution) §§§
Många har de varit, och är, som vill låta som de norska jättarna **Dimmu Borgir**. **Apostasy** från Sundsvall är inget undantag utan följer formlerna till punkt och pricka. Må det eventuellt vara omedvetet men "Cell666" påminner också mycket om de svenska kollegorna i **Misteltein** som i sin tur då också hämtat mycket inspiration från tidigare nämnda norrbaggar. Men inget ont som inte har något gott med sig. **Apostasys** debutalbum är faktiskt en ganska trevlig historia. Vi bjuds på hela nio stycken spår som faktiskt håller en jämn och god standard var och en. I paketet ingår också en fet ljudbild och en snygg produktion. Om man tar trumspelet och stämningen från **Dimmu Borgirs** mästerverk "Enthrone Darkness Triumphant" och blandar med de otroligt snygga gitarrslingorna på "Spiritual Black Dimensions" samt lägger till en viss originalitet så är vi strax hemma. Kanske har sångaren fortfarande lite kvar att jobba på men annars är **Apostasy** helt klart att räkna med.

Kristian Forsell

ATTACKER - "Soultaker"
(Iron Glory) §
Tänk dig följande scenario: du har träffat en tjej som du har förälskat dig i. Vid första besöket i hennes lya blir du ombedd att sätta på lite musik. I skivhyllan finns bara boyband-plattor och olika samlingar radiodynga. En skiva skiljer sig från de övriga och ger intryck av att vara metal - **Attacker**. Med tanken att det ju i alla fall är metal sätter du igång skivan. Högst två låtar senare kommer du på dig själv med att tänka att de där **Backstreet Boys** inte är så usla trots allt! En skrämmande men fullt trolig tanke om man betänker hur usla **Attacker** faktiskt är. Enbart kompletta idioter eller döva kan finna någon behållning av denna skiva och det faktum att du håller denna avisa i dina händer exkluderar ju dig från åtminstone den första kategorin.

Jesper Leidbring

BESEECH - "Drama"
(Napalm / Sound Pollution) §§
För att vara en stad med över 100 000 invånare har Borås väldigt få aktiva band inom den hårdare rocken. **Lake Of Tears** och **Beseech**, sedan står det still... De lokala hjältarna Beseech har skramlat fram ett par vax genom åren, utan några sensationella framgångar. "Drama" bjuder likt tidigare alster på lagom klibbig metal med poppiga inslag. Utan **Type O Negative** och **Theatre Of Tragedys** insatser skulle **Beseech** knappast låta som de gör. Det är ett väl begagnat och klichéartat grepp att använda "beauty and the beast"-prylen och djup basröst, men ser man bortom bristen på eget tänkande har sextetten sina poänger. Gänget hade tjänat på att dölja influenserna bättre. Denna utgåva fortsätter där föregångaren "..." slutade, men tyvärr så har sökandet efter det mest lättillgängliga soundet gått för långt. Det är bra på sina håll, men lite mer fart hade inte skadat.

Larsa Carlsson

BELPHEGOR - "Lucifer Incestus"
(Napalm Records / Sound Pollution) §§§
Här är det full fart från början till slut, med perverterade texter samt både intron och outron med stönande kvinnor. Helmuth är riktigt ilsken när han vrålar sina hatiska, och lätt pubertala budskap i till exempel "Fukk The Blood Of Christ" och "Demonic Staccato Erection". Musiken de spelar är som en blandning av **Behemoth**, **Dark Funeral**, **Marduk** och **Naglfar**. Helmuth har en bra och varierad röst, han kan både skrika blackmetal och growla onda dödsbröl med ära. De lirar endast med bas, gitarr, trummor och sång, alltså inga keyboards, vilket man dock kan ha lite svårt att höra, då de snabba svartmetallslingorna ibland låter förvillande likt ovan nämnda instrument. Blackmetal är blackmetal, och då skall det låta på ett visst sätt. Jag tycker att nästan varenda blackmetal-band saknar tyngd. Det är mest bisvärmsriff och blastbeats hela tiden. Ändå måste man säga att plattan är gedigen och att de är väldigt samspelta. Blackmetal för finsmakare kan man nog säga. Inte primitivt som **Darkthrone**, men inte heller utstuderat, tillrättalagt och kommersiellt som **Cradle Of Filth**. Ni som gillar er blackmetal snabb, lagom primitiv och underground; skaffa skivan fortare än jag hinner säga deathmetal är bäst.

Håkan Thorell

BESTIAL MOCKERY - "Evoke The Desecrator"
(Osmose/ Sound Pollution) §§
Bestial Mockery hade jag hört talas om många gånger förr, men nu när jag till slut hört deras musik tvivlar jag starkt på att de är seriösa. Musiken harvar på i klassisk metalstil medan sångaren väser fram poetiska rader om en natt av infernaliska orgier ("Night Of Infernal Orgies") och nekrohoror ("Necroslut") samt att den berömda motorsågen smattrar energiskt. Den stämningsfulla lyriken skapar onekligen "vackra" bilder i min fantasi, trots att jag inte tilldelats något exemplar med texthäfte. Och kanske är det meningen att man ska skratta, kanske inte, men motorsågen är onekligen ett komiskt inslag. När den inte låter som en tämligen utdragen fjärt får den en osökt att tänka på en idiotisk skogsarbetare med hjälm, hörselskydd, blåställ och enorm snusläpp... något som enligt min mening har mycket lite med metal att göra. Men i övrigt är **Bestial Mockery** så metal som man kan bli, på ungefär samma sätt som stallkamraterna **Gehennah.**

Aurora Walderhaug

BLOOD DUSTER - "Blood Duster"
(Season Of Mist) §§§
Australiensarna **Blood Duster** bjuder mer än gärna på en dos rå humor, kombinerat med rock n'roll och grindcore. Seriositet är knappast bandets största kännetecken, men det hindrar inte från att tonerna ofta är anpassade för vickande höfter. Letar du efter den felande länken mellan **Motörhead** och **Nasum** – kolla upp **Blood Duster**. Det är tokigt, roligt och bra på samma gång.

Larsa Carlsson

BURDEN OF GRIEF - "Fields Of Salvation"
(Remedy Records) §§
Tysk, göteborgsinfluerad dödsthrash, någon? Tyvärr har vi hört det här alltför många gånger för att det skall vara riktigt bra. Det bjuds inte på något nytt, utan bara en sörja av allt från **Slayer** till **At The Gates, Children of Bodom** och **Helloween.**

Robert Stotzky

C.AARMÉ - "C.Aarmé"
(Burning Heart) §§§§
Tack för detta släpp, Burning Heart. Efter listframgångar med spektakel som **Moneybrother** och **Soul Patrol** så känns **C.Aarmés** debut-CD väldigt välkommen hos mig. Skördar detta gäng stora framgångar så är det bara att lyfta på hatten, eftersom det här är långt ifrån den kommersiellt gångbara musik som vi vant oss vid att Burning Heart släppt på sista tiden. Göteborgska **C.Aarmé** spelar stökig och skramlig rock som till stor del låter som en blandning av **Bad Brains** och **Henry Fiats Open Sore**-light, fast i ett aning slöare tempo och med lite längre låtar. Med andra ord är detta något jag gillar väldigt mycket. Denna självbetitlade historia är bland de tuffaste debutplattorna som släppts på sista tiden. Jag ser verkligen fram emot att se gubbarna live. Enligt säkra källor så ska armén vara riktigt grymma.

Dennis Tencic

CANNIBAL CORPSE - The Wretched Spawn" (Metal Blade / Border) -

Mangel, mangel....BEEEE-EEEEEEEEEEEP......mangel, mangel, mangel....BEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEP....mange l, mangel, mangel, mangel.....BEEEEE-EEEEEEEEEEEEEP... Så låter kanniballikens senaste fullängdare i promotionformat. Kraftigt ljudande pipmarkeringar var tjugonde sekund sattyget igenom ger mig nästan mord i blick. Inte för att leka lyxlirare - snarare för att ge en ärlig åsikt - detta fjolleri till förhandsutskick är totalt olyssningsbart. Varje tanke på denna jävla aluminiumbit väcker huvudvärk till liv, men det är inget som herrarna Fisher, Owen, Webster, Mazurkiewicz och O´Brien kan lastas för. Skall jag i detta fall sköta mitt jobb och ge er läsare en vettig recension finns det bara en utväg - att som recensionsresearch hämta hem skivan olagligt på nätet. Vad säger Metal Blade om det månntro?

Larsa Carlsson

CATASEXUAL URGE MOTIVATION - "Nekronicle" (Razorback Records / Sound Pollution) §

Jag trodde aldrig att jag aldrig skulle skriva något som: "jag börjar bli för gammal för det här". Men nu gjorde jag det och står även för det. Jag fyller 30 i år och har lyssnat på brutal musik i drygt halva mitt liv. Det är bara inse att gore/grind med trummaskin och skräcksamplingar anno 2004 känns lika spännande som **Dregens** indianfjäder i örhänget. Okej, nu innehåller inte "Nekronicle" någon vidare ny musik utan det är faktiskt en diskografi innehållandes samtliga inspelningar med Japanska **Catasexual Urge Motivation**. Visst, deras influenser heter säkert gamla **Regurgitate** och **Mortician** och bara det lär få fler än Felicia att bli till sig i trasorna, men för mig känns det som att det kvittar. Ska det vara gammalt Jappemangel så ska det vara **Gore Beyond Necropsy** och inget annat! Det här är faktiskt bland den värsta skiten jag har hört. Har sagt det förr och säger det igen – 99% av alla band med trummaskin går fetbort!

Dennis Tencic

CORPUS MORTALE- "With Lewd Demeanor" (Neurotic Records) §§

Danska **Corpus Mortale,** med en ex-medlem från den starka dödsplutonen **Iniquity,** startade sin karriär 1993, och har sedan dess givit ut tre demos. I och med detta släpp är de för första gången kontrakterade, till holländska Neurotic Records. De spelar midpace deathmetal, med några få tempohöjande grindpartier. Det närmaste man kan komma i jämförelse med andra band, är svenska **Coercion**, och äldre material av **Edge Of Sanity.** Låtarna tenderar att bli väldigt lika, det är få låtar som sticker ut. Ganska trevligt att lyssna på som bakgrundsmusik, men inget som kommer att snurra särskilt många gånger i min cd-spelare. Om plattan hade kommit i början av 90-talet, skulle jag nog ha gillat den mer. Nu är det 2004, och den kommer säkert att försvinna som en i mängden.

Håkan Thorell

COUNCIL OF THE FALLEN "Deciphering The Soul" (Season Of Mist) §§

Tim Yeung verkar medverka på varenda dödsmetallplatta som släpps i USA i dagsläget. Han har i dagsläget släppt plattor med **Hate Eternal**, **Decrepit Birth**, **Agiel**, **Aurora Borealis**, Erik Rutan´s något lugnare projekt **Alas** och nu även med **Council Of The Fallen.** Samt att han har turnerat med **Vital Remains**, och **Diabolic.** Han är ju som känd en riktigt bra trummis, men jag tycker inte alls att det lyser igenom på "Deciphering The Soul". Visst får han visa vad han kan på vissa partier av en del låtar, men musiken som ljuder i mina högtalare är till största del väldigt tråkig och intetsägande mix av deathmetal och blackmetal, med inslag av melodislingor. De trilskas också med att lägga in ren sång på ett par ställen på plattan vilket jag inte alls tycker passar in. Det faller platt liksom resten av musiken. De har en del bra partier med trevliga riff och bra trumspel, men till största delen är det väldigt trist utan innehåll. Kan hända att bandet säljer någon extra platta på grund av trummisens medverkan, men över det stora hela så är det en skittråkig platta som inte kommer att locka många köpare.

Håkan Thorell

THE COUNTY MEDICAL EXAMINERS "Forensic Fugues And Medicolegal Madness" (Razorback Records / Sound Pollution) §§

Sa någon patologisk döds/grind? **The County Medical Examiners** har med all säkerhet doktorerat (sorry, kunde inte hålla mig) i ämnena "Reek Of Putrefaction" och "Symphonies Of Sickness". Här snackar vi inte bara influenser utan stölder de luxe. Släng på "Forensic Fugues And Medicolegal Madness" i en stökig festlokal och du lär med all säkerhet kunna sätta månadslönen på att det är någon av de två första **Carcass**-plattorna. Nu skall jag inte gnälla och älta om originalitet och dylika saker, det är inte därför jag sätter ovanstående betyg. Trots att **Carcass** hade rätt så ruttet ljud på sina tidiga alster så var det ändå grymt brutalt och skitigt. **The County Medical Examiners** har på tok för klent och obrutalt ljud för att jag ska köpa blodet i säcken. Jag får en pytteliten nostalgikick men mycket mer än så är det inte. Själv slänger jag hellre på mina gamla **Carcass**-vax än denna digitala karbonkopia.

Dennis Tencic

CRIMINAL - "No Gods No Masters" (Metal Blade/Border) §§§

Sedan debuten "Victimized" (1994) är detta bandets fjärde fullängdare och kan räknas till en av deras starkaste releaser hittills. **Criminal** härstammar ifrån Chiles huvudstad Santiago som är den mest förorenade staden i Sydamerika. Materialet på denna utgåva förorenar dock inte mina hörselgångar så värst mycket. Men solen har sina fläckar och så även **Criminal**, ty att besudla materialet med **Metallica**-klingande gitarrsolon (?) känns en aningen störande och tillför inte musiken ett endaste dyft, utan snarare försakar än lyfter helheten. Tills nästa gång undsätt oss detta gnissel och låt endast manglet bestå, tack. Även en del av trumkompen verkar näst intill rent slarvigt spelade och känns väldigt hackiga på sina ställen. Om det är trummisen som inte fixar en del av partierna med sina dubbla baskaggemönster eller att det är triggmaskinen som inte håller måttet får bli osagt. I vilket fall så är "No Gods No Masters" ett skapligt och underhållande album. Öppningsspåret "Aberration" är full av olika passager och överraskar med sin tyngd och övertygelse med bravur, man kan säga att låten i sig sammanför plattans innehåll utomordentligt bra. I resterande låtar som "No Return", "Violent Change", mals det på med diverse blastbeats och tvåtakter och det är med dessa spår bandet lyckas fånga min uppmärksamhet. "Heresy (Bow to None)" avslutar plattan, här levererar bandet en av sina finaste stunder och ger mig lite mersmak till kvartettens prima dödsthrash.

Robert Hakemo

DAMNATION -"Resurrection Of Azarath" (Conquer Records) §§

Medlemmar från **Behemoth** och **Hell-Born** som på denna "Best Of"-platta samlat ihop material från 1996-2000, och vad jag kan utläsa av information på deras hemsida så verkar bandet ha lagt

"Nyfunnen kraft får man dessvärre leta efter"

DAMAGEPLAN - "New Found Power" (Electra / Warner Bros) §§

Phillip Anselmo frontar idag **Superjoint Ritual** och en återförening av **Pantera** lär dröja, inte bara på grund av skilda intressen utan även för den konflikt som blossat upp mellan lägren. Så länge **Pantera** ligger på is (inte för evigt hoppas väl alla?) får vi hålla vi till godo med **Damageplan.** Tyvärr. Titeln på förstlingverket "New Found Power" skänker nostalgiska återblickar mot **Panteras** monsterplatta "Vulgar Display Of Power" (1992). Nyfunnen kraft får man dessvärre leta efter. Skivan är genomgående påfrestande såsig och förbannat identitetslös. Hade detta projekt inte varit besläktat med bröderna Vinnie och Dimebags tidigare förehavanden hade uppmärksamheten varit lika med noll. Att låta bli att dra paralleller mellan **Damageplan** och **Pantera** är lika svårt som det är för publicitetskåta Big Brother-stjärnor att hoppa över ett säljande löp hos tabloidpressen. Mycket av det gamla skiner igenom, dock i betydligt sämre tappning. Pat Lachman, tidigare gitarrist i **Rob Halfords** kompband, står för de vokala insatserna. Hittade de verkligen ingen bättre person för jobbet än denna fissångare? Anselmo hade både stenhård sång och image, något som Lachman saknar. Allt är dock inte denne mans fel. I Dimebags riff-fabrik händer inte mycket positivt, det som gnids fram på de sex strängarna är ännu tråkigare än **Panteras** sista (?) släpp "Reinventing The Steel" (2000). Förmodligen gjorde Anselmo helt rätt som stack när han såg sin skapande framtid med andra musiker. "New Found Power" har en riktigt bra låt, "Explode", som har goda skäl för sin titel. Den kan ni med gott samvete ladda ner från nätet. Resten av plattan påminner mer om Rohypnol korsat med ljummen folköl än tunga riff, och pengar badar Dimebag och Vinnie i sedan länge. I mina önskedrömmar kommer ett taggat **Pantera** i högform att återförenas för att vråla, mosha och headbanga sönder vår planet. Då kommer denna platta att räknas som en parantes.

Larsa Carlsson

ner verksamheten för gott. Deras hemsida har i vilket fall som helst inte blivit uppdaterad sedan 2001. De spelar en ganska trist form av blackmetal som varken väcker headbangarmuskler eller får en att ta till djävulstecknet och vifta vilt. Tycker inte alls att de lyckats med musiken, som mest manglar utan mål i sikte. Det är ganska ofta grind som gäller och det typiska halvmelodiösa blackmetalriffandet som återfinns i band som till exempel Umeåbandet **Naglfar**, som dock är betydligt bättre. Även långsammare partier finns och de partierna behärskar de bättre än mangel. När tempot speedas upp, så tenderar virveln att låta allt för högt, plus att trummisen sackar något. Det blir ingen bra kombination i slutändan utan ger ett lagom otight intryck. Dock har de på de senare låtarna lyckats bättre både med produktion och tighthet. Det är bara en gång jag vaknar till riktigt under plattans gång, och det är när de bränner av en helt okej version av "Bleed For The Devil", av bandet som en gång i tiden hade den så högt avgudade sångaren David Vincent bakom micken. Jag tycker att de lugnt kan begrava detta band och fortsätta med sina nuvarande sysslor, för med deras respektive band lyckas de åtskilligt bättre.

Håkan Thorell

DECREPIT BIRTH - "As Time Begins..."
(Unique Leader) §§§

Det verkar vara en allmän uppfattning, att trummorna är helt overkliga på denna platta. Supertriggat sägs det, och visst, nog går det undan när Tim Yeung (Ex-**Hate Eternal**, **Agiel** etc) smattrar på. Antar att Doc i **Vader** får lite hicka av detta, för även om det är triggat, så går det snabbt, snabbt, snabbt när Tim går lös på kaggar och pukor. Musiken är väldigt inspirerad av ett mina absoluta favoritband i denna genre, **Deeds Of Flesh**, det vill säga tokbrutal grinddöds av amerikanskt snitt. Till och med rösten påminner om ovan nämnda bands frontman Erik Lundmark, som även rekommenderade denne Tim Yeung till killarna. Vid de första genomlyssningarna låter plattan ganska anonym, men nu efter ungefär tjugo, så kan man inte annat än gilla det man hör. Riffen klöser sig in under skinnet, taktbytena är många och ytterst väl avvägda, och trummorna röjer på utan någon som helst pardon. Detta är övervåld när det är som absolut bäst. Många kanske avfärdar detta som ett ständigt staplande av riff och mangel, för manglandets skull. Må så vara att det inte är det mest nyskapande man hört, men vill man ha ett mycket trevligt subsitut till **Deeds Of Flesh**, **Gorgasm**, **Severed Savior** och andra som spelar brutal döds/grind the american way, så tycker jag defintivt att du kan låna ett öra till detta crescendo av kulspruteriff och trumtornadon. **Decrepit Birth** startade i mitten av 90-talet, med ett enda mål: total brutalitet, och de lyckades.

Håkan Thorell

DEICIDE - "Scars Of The Crucifix"
(Earache / Sound Pollution) §§§

Det är med dunder och brak som Glen Benton och hans mannar visar var det svarta altaret skall stå efter flera sunkiga hafsverk. Jänkarna är riktigt taggade, på samma sätt som när vi en gång tog till oss bandet. Gud skall dö, Satan är bäst, de kristna skall dräpas och de mörka krafterna skall segra – stilmässigt är allt som vanligt. Välspelat, tungt men inte så värst spännande. **Deicide** är dock alltid **Deicide** och Glen Benton formulerar sig alltid förträffligt, vare sig man gillar det han sjunger om eller musiken i övrigt. "Fuck Your God" – årets titel? I sommar får Sverige fint besök av dessa herrar – be there!

Larsa Carlsson

DEICIDE - "The Best Of Deicide"
(Roadrunner Records/ BonnierAmigo) §§§§§

Deicide har, efter att i en längre tid ha varit missnöjda med sitt skivkontrakt, lämnat Roadrunner Records till förmån för Earache. Lägligt släpper Roadrunner en samlingsskiva med några av bandets bästa låtar. "The best of Deicide" ingår i Roadrunners serie "The roots of Roadrunner Records" och man har i samma serie även släppt samlingsplattor med **Brujeria, King Diamond, Mercyful Fate, Madball, Life Of Agony och Malevolent Creation.** Jag antar att **Deicide** själva inte är med och stöder skivan, men vad gör väl det? För hur skulle man kunna sätta ett dåligt betyg på en samlings-CD med ett av världens genom tiderna bästa deathmetal-band? Plattan innehåller fem låtar från debuten "Deicide", Fyra från "Legion", fem från "Once Upon The Cross", fyra från "Serpent Of The Light" och två ifrån "Insenerate Hymn" och alla mina favoriter finns med; "Dead By Dawn", "Sacrificial Suicide", "In hell I Burn", "Once Upon The Cross" och "Blame It On God" med flera. Joey Jordison från **Slipknot/Murderdolls** har i bookleten skrivit om sina erfarenheter och sin dyrkan till Glen Benton och hans kompisar. Den här skivan bevisar och styrker verkligen **Deicides** storhet och detta är vad jag skulle kalla den ultimata **Deicide**-samlingen.

Dick Lundin

DEVILS WHOREHOUSE
"Revelation Unorthodox"
(Regain Records / Sound Pollution) §§§

I varenda mening det stått **Devils Whorehouse** har även **Marduk** nämnts minst en gång. Vid det här laget borde samtliga veta att Mogge och Bogge ligger bakom detta relativt nystartade band. Nog visste jag att Mogge dyrkade satan, men på **Devils Whorehouses** första fullängdare visar det sig att Hin Håle har fått konkurrens av självaste Glenn Danzig. "Revelation Unorthodox" är givetvis en enda stor hyllning till Glenns gamla glansdagar i **Misfits**, **Samhain** och **Danzig.** Östgötingarna påstår sig inte vara originella, vilket de heller inte är. Trots sina klockrena influenser snor inte **Devils Whorehouse** överdrivet mycket material, utan klarar av att leverera ett gäng egenkomponerade låtar. Jag är extra förtjust i "Howling", "Bondage Goddess" och titelspåret. Det är bara hoppas på att black-kidsen som köper "Revelation Unorthodox" och inte vet vem Mr Danzig är även kollar upp källan till **Devils Whorehouse.**

Dennis Tencic

DISIPLIN - "Disiplin"
(Moonfog Productions / Sound Pollution) §§§§§

Det behövs inte många sekunders lyssnande för att konstatera att **Disiplin** är norsk blackmetal ut i fingerspetsarna. Ljudbilden är på många sätt karaktäristisk för genren, och låtar som "Liberation" och "Kniferegime" för tankarna till klassiska vax av **Satyricon** och **Darkthrone.** Men gör inte misstaget att tro att **Disciplin** bara är ännu ett gäng argsinta norska pojkar i corpsepaint. Moonfogs senaste satsning har faktiskt lyckats hitta en nisch mellan nyskapande och traditionellt inom en genre som inte direkt är känd för utveckling. Om något skulle jag kalla **Disiplins** debut för progressiv blackmetal, hur paradoxalt det än kan verka. **Disiplin** har lyckats väva ihop allt från dubbelkaggar och thrash-riff-fande till atmosfäriska och gungande midtempo-partier utan att tappa tråden en sekund. Den som kan lyssna sig genom elva låtar av Ausslavias sammanbitna stämma och General Ks marschtaktsriff utan att förstå varför bandet heter **Disiplin** bör nog besöka öronläkaren. Fem av fem inverterade krucifix till denna debutplatta som förutspår en lovande fortsättning.

Gustav Dahlin

DISMEMBER - "Where Ironcrosses Grows"
(Karmageddon Media / Sound Pollution) §§§§

Trötta gubbar efter tretton år i branschen? Nej, verkligen inte! På ett hänsynslöst sätt kör **Dismember** över allt och alla med sin råa och taggade dödsmetall. Grind, blastbeats, rensång och annat som präglar genrens avkommor idag lyser här med sin frånvaro. På "Where Ironcrosses Grows" har **Dismember** fångat intensiteten från de tidiga åren och länkat samman det med moget låtskrivande och toppkänsla för effektfulla arrangemang. En kalasplatta helt enkelt – köp, lyssna och njut. "Chasing The Serpent" har årets mäktigaste gitarriff, våga inte säga något annat!

Larsa Carlsson

"Musiken är hård, brutal och full av taktbyten"

DIVINE EMPIRE - "Nostradamus"
(Century Media / Border) §§§§

Efter att **Malevolent Creation** släppt 1997 års "In Cold Blood", hoppade tre fjärdedelar av bandet av den klassiska dödskonstellationen. Jason Blachowicz (bas och sång), Derek Roddy (trummor) och J.P Soars (gitarr) bestämde sig istället för att starta **Divine Empire.** Efter att ha spelat in en sjulåtars-demo och spelat på några festivaler fick Olympic Recordings snart upp ögonen för bandet och ganska snart var debutalbumet "Redemption" ute på skivdiskarna. En debut som i mina ögon och öron var mycket bra. År 2000 kom uppföljaren "Doomed To Inherit" och Derek Roddy hade lämnat bandet. Istället fick bandet med en annan före detta **Malevolent Creation-**, och **Demolition Hammer**-trummis, nämligen Alex Marquez. "Doomed To Inherit" visade en del influenser från den europeiska dödsmetallen och man hade även blandat in lite blackmetal. Tyvärr höll skivan inte riktigt måttet, utan skivan föll snart i glömska i det Lundinska hemmet. Nu har bandet bytt trumslagare ytterligare en gång, och numera är Duane Timlin (ex-**Anal Cunt**, ex-**Forest Of Impaled**) fast medlem i bandet. I och med "Nostradamus" har bandet gått tillbaka till stilen bandet hade på första skivan och man bjuds på väldigt "riffig" deathmetal med en hel del melodislingor i musiken, utan att för den delen göra musiken till melodiös deathmetal. Musiken är hård, brutal och full av taktbyten. Sången är skitbra, många hävdar till och med att **Malevolent Creation** faktiskt var som bäst när Jason Blochowicz lånade ut sin röst till musiken. Säga vad man vill om det, **Divine Empire** klarar sig bra på egna meriter.

Dick Lundin

DIVERSE ARTISTER - "Contaminated VI"
(Relapse / Border) §§§
Då är vi framme vid nummer sex i Relapse Contaminated-serie. I vanlig ordning får vi smaka på de färskaste köttstyckena från deras stall, allt intryckt på två stycken cd-skivor. Här trängs alltså **Disfear**, **Burst**, **High On Fire**, **Zeke**, **Halo**, **Exhumed**, **Nasum**, **Regurgitate** med flera. Att Relapse pushar för att några av låtarna är osläppta känns en aning larvigt, eftersom det rör sig om råmixar till kommande släpp och inte något exklusivt material. Som vän till skivbolaget känns "Contaminated"-utgåvorna en aning överflödiga. Men jag kan varmt rekommendera dem till Relapse-rookies eller folk som bara hört en bråkdel av det jänkarna prånglat ut. Löjligt mycket musik till midprice - det kan ju egentligen inte bli bättre.
Dennis Tencic

DIVERSE ARTISTER - "Rock Hard Live Mania" (DVD)
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§
190 minuter intervjuer och liveframträdanden med vad som i skivbolagets ögon anses som världens metalelit är ju faktiskt inte fy skam, om man bortser från de medverkande banden.

Visst är det kul att kolla på **Kreator** och **Soilwork**. Det känns även rätt skönt att svepa en kall öl till **Saxon** när de framför "Denim And Leather" inför en fullkomligt salig publik. Vad som verkligen får mig att gråta är dock att se hur ett band som **In Flames** har kunnat gå ner sig så ofantligt som de har gjort, numera är de inte ens bra live. Jag har tappat hoppet totalt. Intervjuerna på dvd:n är gjorda alldeles innan banden ska gå på scen och är sammanställda på ett annorlunda och intressant sätt. Ljudet på spelningarna är superbt, verkligen ingenting att klaga på där. Tyvärr är menyerna på skivan inte speciellt bra och det är svårt att bläddra mellan de olika banden, framträdandena och intervjuerna. Men kör man förfestmodellen fungerar även band som **Sodom**, **Anthrax** och **Doro** ypperligt, eller vad säger ni?
Kristian Forsell

DIVERSE ARTISTER
"20 Years Too Soon. A Tribute To The Nomads"
(Wild Kingdom / Sound Pollution) §§§
Sexton band och lika många låtar finner vi på denna **The Nomads**-tribute. Att **The Hellacopters** skulle medverka är givetvis lika självklart som att Robin alltid backar upp Batman när det blir handgemäng. Extra kul tycker jag det är att mindre kända gäng men personliga favoriter som **The Dontcares** och **Sons Of Cyrus** får visa vad de går för. "20 Years Too Soon. A Tribute To The Nomads" lider av det som de flesta hyllningar tyvärr gör - originalitet. Snudd på samtliga grupper framför sina bidrag på precis samma sätt som **The Nomads** redan har gjort. Jag vet inte om det är av feghet eller att de vill visa de gamla rockrävarna sin fulla respekt. Det enda bandet som verkligen gör något annorlunda är givetvis knäppgökarna **Bob Hund**, vilka tolkar "Five Years Ahead Of My Time" på svenska ("Min Lön Kommer Fem År För Sent"). Hyllningsplattan är förvisso jämn och håller hög klass tillskillnad från liknade släpp, men jag kommer aldrig att förstå mig på poängen med den här typen av album. Bortsätt ifrån att bolagen lätt kan casha in och att banden vill visa att de kan sin historia.
Dennis Tencic

THE DUSKFALL - "Source"
(Black Lotus) §§§§
Att det har gått inflation i svensk, melodiös dödsmetall är uppenbart när man kan avfärda ett fantastiskt kompetent gäng som **The Duskfall** genom att kategorisera dem som just ännu ett metalband som har snöat in på **Soilwork** och **In Flames**. Det är synd. För **The Duskfall** är bra; De kan sina saker rent tekniskt och har på sin andra platta knåpat ihop trallvänliga refränger på i stort sett varenda låt. Problemet är bara att de inte tillför något nytt eller försöker utveckla genren. Överetableringen av melodisk deathmetal gör det svårt att få uppmärksamhet om man inte vrider konceptet åt något nytt håll. Det är också synd, speciellt om man som jag fortfarande är småkär i allt som påminner om det berömda Göteborgssoundet. **The Duskfall** löper stor risk att drunkna i en syndaflod av liknande band. Situationen hade varit en helt annan för sex eller sju år sen. Hur som helst, trots alla dessa förbehåll bjuder "Source" på en så förförisk blandning av gitarrslingor och dödsvrål att betyget blir högt ändå. Om inte annat är skivan det perfekta substitutet om det skulle dra ut på tiden fram till nästa **Soilwork**-utgåva.
Johanna Strömqvist

DYECREST - "The Way Of Pain"
(Noise Records) §§§
Som debutalbum är "The Way of Pain" ganska imponerande. De sex finländarna som utgör **Dyecrest** spelar teknisk och nedstämd powermetal som kan liknas vid en blandning av **Iced Earth** och **Dream Theater**. Välproducerat, samstämmigt och tekniskt med tvåstämmiga gitarrslingor som helt klart är influerade av **Iron Maiden**. Textmaterialet är däremot svagt. Låtar som "Into The Void", "Last Man Standing" och "Until Death Do Us Part" känns det bestämt som att jag har hört förut. En stor del av texterna på "The Way Of Pain" verkar mest vara omskrivningar av sådant som redan gjorts hundratals gånger. Men textmässiga brister till trots har **Dyecrest** en hel del att komma med. Janne Oksanen har en stark och unik stämma, och rätt som det är går man och nynnar på "Kneeling Down" utan att märka det. **Dyecrest** är ett av de tre band som vann Young Metal Gods och därigenom landade ett skivkontrakt. Om bandet fortsätter i samma stil som på "The Way Of Pain" och utvecklar sitt låtskrivande kan de nog gå riktigt långt.
Gustav Dahlin

EDGUY - "Hellfire Club"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§
Det första som slog mig när jag fick den här skivan i handen var titeln. Det känns som att de hurtiga, välpolerade tyskarna vill säga att de minsann också kan vara tuffa. Samma känsla går igen i musiken, som på många sätt skiljer sig från tidigare alster som "Vain Glory Opera" och "Theatre Of Salvation". Det finns mer tyngd i låtmaterialet, melodierna är betydligt mer aggressiva, och när jag anstränger mig tror jag mig höra staccato-riffande här och var. Men det räcker inte långt. **Edguy** har än en gång bevisat att det enda de egentligen har att komma med är tekniskt briljerande. För visst är de skickliga musiker, och de har förvisso en egen stil. Men de tekniska arrangemangen blir en krycka för "Hellfire Club" som stapplar osäkert genom låtar som "Mysteria", "King Of Fools" och smörballaden "Under The Moon". Sångaren Tobias Sammet förklarar att de är medvetna om att många ser deras musik som mesig och lam, och att de minsann är stolta över det. Låt gå för det, de står i alla fall för vad de gör. Men det hjälper inte "Hellfire Club", som trots den tekniska kryckan snubblar på sig själv och faller pladask.
Gustav Dahlin

EKTOMORF - "Destroy"
(Nuclear Blast /Sound Pollution) §§
Ektomorf blandar lite hardcore och thrash med en drös rytande, ilskna verbala uppmaningar och påståenden. Med influenser från en närliggande kontinent skjuter de till med lite indiska folktoner mitt i allt riffande, och lyckas på så sätt skapa sig sin version av tribemetal. Faktum är att sångaren, ungraren Zoltán Farkas, känns precis som en sämre version av Max Cavalera. Redan några minuter in på "Destroy" förlorar **Ektomorf** min uppmärksamhet och den väcks inte åter förrän vid spår sex "From Far Away". Då bjuds det på lite tjusigt sitargnisslande följt av en rätt långsam låt som faktiskt känns riktigt äkta och inte alls lika irriterande framkrystat som det övriga materialet. Snyggast är dock slutet på "You Are My Shelter" med ackegura och sitar. Utöver denna numer väl omnämnda sitar och all bräkande sång på indiska, känns det här inte nytt och fräscht någonstans. Man skulle kunna ge den här musiken ett flertal olika benämningar, men detta har redan gjorts, och bättre dessutom. Säkert gillar lite yngre fans till **Pantera**, **Static X**, **Sepultura** och **Soulfly** det här, men mig gör det då inte särskilt våt i trosan.
Sophie Linder

EMBALMING THEATRE
"Sweet Chainsaw Melodies"
(Razorback Records) §§
Hemmahörande i Schweiz lirar **Embalming Theatre** enligt den själva dödsgrind, men enligt mig så lutar "Sweet Chainsaw Melodies" mer åt gore-hållet. En av låtarna heter "We Ate Daddy", där innehållet är grundat på en verklig händelse som utspelades i Australien 2002, då en kvinna mördade och tillagade sin man samt därefter matade sina barn med honom. Samtliga texter är baserade på verkliga händelser och det är väl det som är behållningen av plattan i sig, för musikaliskt håller låtarna inte måttet. Visst är det småkul emellanåt men i det stora hela är **Embalming Theatres** harmonibefriade neandertalsmangel väldigt intetsägande. Schweizarna lämnar inget bestående intryck utan känns föga fängslande.
Robert Hakemo

THE END - "Within Devidia"
(Relapse / Border) §§§
Relapse tycks signa nya akter varannan vecka. Kanadensiska **The End** är ett av de senaste tillskotten i stallet. Och vad spe-

NUMRETS SÄMSTA SKIVA

FARMER BOYS - "The Other Side"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §
Tyskar kan verkligen inte konsten att komma på bra bandnamn. Vem benämner sitt band **Farmer Boys**? Tydligen är det fjärde släppet för kvintetten. Man kan tycka att jag borde ha snappat upp namnet tidigare, men när man snurrar "The Other Side" förstår man snart varför så inte är fallet. Kanske har jag hört det och förträngt det? Vem vet? Vem bryr sig? Hur som helst bjuds på det en identitetslös blandning av halvtrött **Pantera**-metal och försök till **Faith No More**-stämningar, allt härligt gödslat med undertoner av tysk powermetal-dynga. Används med fördel som drinkunderlägg.
Martin Larsson

"När det manglas som hårdast används mest hederlig d-takt"

FLESHCRAWL - "Made Of Flesh"
(Metal Blade / Border) §§§

Väldigt svenskt är nog det första man tänker om det här tyska dödsplutonen som släppt plattor sedan 1992. Deras produktion, och gitarrljud påminner nästan exakt om gamla dödspionjärerna **Dismember**, och man kan även höra andra influenser, som till exempel **Necrophobic**. Skivan är inspelad i Studio Underground i Västerås, med bland annat Lars Lindén (**Carnal Forge**) bakom spakarna. Ljudet låter exakt som om Thomas Skogsberg skulle rattat in det i sin klassiska Sunlight Studio. I dessa dagar när allt handlar om att spela så fort som möjligt, och vara så tekniskt avancerad som det bara går, är det skönt med folk som håller kvar vid det gamla, och inte måste grinda sig igenom varje låt, med 17 taktbyten på 5 sekunder. Förstå mig rätt, jag gillar verkligen band som till exempel **Hate Eternal** och **Cryptopsy**, men ibland är det skönt med lite omväxling. Grinden lyser med sin frånvaro, förutom på något enstaka ställe. När det manglas som hårdast används mest hederlig d-takt. Bland låtarna som är bäst märks "Made Of Flesh", "Flesh Bloody Flesh" med schysst stämsång, (eller ska man kalla det stämgrowl?), samt den trevliga slaktarlåten "Damned In Fire". Så alla ni dödsmetallkids som vill höra hur det lät på den gamla goda tiden, grepp-pa tag i denna utgåva, och skräm morsan och farsan.

Håkan Thorell

lar man för typ av musik om det inte är grind och ligger på nyss nämnda bolag? Jo, mathmetal. Ni vet superkomplext vansinne med tusentals taktbyten och passager. **The End** låter som en blandning av **The Dillinger Escape Plan** och **Botch**. Musikaliskt sätt är allt verkligen på en toppennivå. Jag gillar musiken pissmycket, men det hela faller djupare än helvetet självt på grund av den plågade grisen som skriker. Visst fungerar den enformiga sången i en låt eller två, men inte i ett helt album. Skicka människan till en sångpedagog eller byt ut Babe illa kvickt. Ett bättre öde än detta förtjänar verkligen **The End**.

Dennis Tencic

EXODUS - "Tempo Of The Damned"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§

Hemma hos riktiga fans av Bay Area-thrash går väl gamla **Exodus**-låtar fortfarande på högvarv. Men frågan är om ens de hade räknat med att Steve Souza och gänget kunde göra något så vitalt och brutalt som "Tempo Of The Damned" som nu släpps två år efter tidigare sångaren Paul Baloffs död. **Exodus** har länge känts som ett band vars storhetstid oåterkalleligt är över. Men faktum är att mycket låter bättre än någonsin tidigare. Ett exempel på det är Steve Souzas sång. I stort sett är den som man minns från gammalt material, men i likhet med riffen och hela ljudbilden har den fått ännu mer attityd och riv. Det finns ingenting att peka på och småsint klaga över egentligen. För **Exodus** måste detta vara rätt väg, sedan kan man tycka att de är väl publikinfriande genom att göra precis exakt det som stilmässigt förväntas av dem, och renlärig thrash kan kännas ganska passé. Å andra sidan är det precis det här som de behärskar. Att få en styrkedemonstration från ett band man totalt hade räknat ut räcker ganska långt.

Johanna Strömqvist

FACEBREAKER - "Bloodred Hell"
(Rage Of Achilles) §§

Nej, **Facebreaker** är inte namnet på Hammerfall-pinuppan Joakim Cans soloskapelse. Däremot lovar skivdebutanterna en dos dödsmetall av den gamla svenska skolan. Alltså rå och aggressiv musik i samma anda som gjorde **Dismember**, **Grave** och **Entombed** till odödliga pionjärer. Lam produktion på detta verk gör att avsaknaden av kött och blod blottas alldeles för enkelt. Var finns ilskan, de ettriga gitarrerna och de frenetiskt tvåtaktspiskande trummorna? Jag finner dem inte. Grabbarna inte har ett dugg att komma med om vi ställer upp "Bloodred Hell" mot väggen bredvid "Indecent And Obscene" eller "Clandestine". Hade det funnits någon form av jävlaranamma, det är trots allt en debutplatta, då hade det varit intressant. Nu känns det bara som att man hört rubbet förr och dessutom mycket, mycket, mycket, ja jävligt mycket bättre.

Larsa Carlsson

FRAGMENTS OF UNBECOMING - "Skywards - A Sylphe's Ascension"
(Metal Blade/Border) §§

Ondskefullt åskmuller, regn som piskar mot marken och stillsamt spelande på en stålsträngad gitarr. Känns det igen? Tänkte väl det. Låter det tyskt? Det kan du slå dig i backen på! Redan från introt hörs det sjukligt tydligt att det handlar om tysk death/blackmetal som är alldeles så där lagom ond. "Brutal, yet dynamic and melodic" förklarar skivbolaget och det är precis vad det är. Alldeles mittemellan och totalt ointressant. Det är möjligt att den här typen av musik anses vara extremt brutal i Tyskland, även om jag tvivlar på det. För mig känns den bara onödig. Lite manglande växlas med en smetig melodislinga och dödsgrowl blandas med ganska knapphändig blackmetalsång. Det här är bara ännu en uppvisning i tyskars omisskännligt dåliga smak och inget som ni över huvud taget behöver bry er om.

Mikael Mjörnberg

FRIGHTMARE "Midnight Murder Mania"
(Razorback Records) §

Här är ytterligare ett slätstruket goregäng som ligger på Razorback Records. Dessa herrar känns som ett rent plagiat av sina bolagskollegor **Ghoul**, varpå jag inte ser som en större influens att ta fasta på. Likt sistnämnda band försöker **Frightmare** köra en humorbaserad goredöds men tappar sammanhanget fullständigt när det inte ens finns texter med i häftet att följa. Det skulle vara det enda som skulle kunna ge **Frightmare** en extra poäng i så fall.

Robert Hakemo

GENERAL SURGERY/THE COUNTY MEDICAL EXAMINERS (Split-CD)
(Razorback Records / Sound Pollution) §§

General Surgery är ett band med gamla anor. 1988 startade Matti Kärki (**Dismember**) och Grant McWilliams bandet för att spela **Carcass**-covers. Bandet spelade ihop under flera olika former i drygt två år och sedan dess har bandet legat begravt, tills man under 2002 bestämde sig för att gräva upp liket igen. Nu har bandet gått ihop med en annan **Carcass**-klon för att släppa en split-CD. Båda banden, och i

"Mer polerad och inte lika rå som tidigare"

GLUECIFER - "Automatic Thrill"
(Epic) §§§§

Biff Malibu, Stu Manx, Captain Poon, Raldo Useless och Danny Young är de fem norska gossar som tillsammans bildar bandet **Gluecifer**, och med detta alster följer man upp 2002 års "Basement Apes". Den skivan skiljde sig på flera sätt från bandets tidigare plattor. Inte minst hade man just lämnat White Jazz Records till förmån för Sony Music, men musiken var även den mer polerad och inte lika rå som tidigare. "Automatic Thrill" fortsätter ungefär i samma anda, men tongångarna känns kanske lite mörkare. Garage- och punkkänslan som till exempel återfanns på 1997 års "Riding The Tiger" är alltså borta och man kan kanske säga att musiken har mognat en aning. **Gluecifer** är dock fortfarande ett jäkligt bra rock'n'roll-band, och det är ett jäkla drag i flera av låtarna. Det är framförallt mer tyngd i musiken, kanske mycket tack vare den snygga produktionen. Bookleten är även den väldigt påkostad och otroligt snygg, tyvärr innehåller den inga texter, vilket jag saknar. Jag tillhör dem som gärna sitter med texthäftet i handen och följer med vid första lyssningen av en ny platta. Hur som helst, gillade man inte utvecklingen bandet gjorde på förra skivan kommer man antagligen inte tycka om det här albumet heller, men jag vill absolut påstå att "Automatic Thrill" är en köpvärd och bra skiva.

Dick Lundin

synnerhet **The County Medical Examiners,** låter precis som **Carcass** gjorde 1988, då de släppte "Reek Of Putrefaction", enda skillnaden är att produktionen på spliten är hundra gånger bättre. Ärligt talat så anser jag att "Reek Of Putrifaction", hur banbrytande den än var, är riktigt skitdålig, så hur bra kan då kopian låta? Även lyriken de båda banden har handlar om samma saker som hos **Carcass.** De handlar om obduktioner och liknande, och man begriper inte hälften av orden eftersom de är engelska medicinska uttryck. Nej, det här var verkligen ingen rolig historia.

Dick Lundin

GHOUL - "Maniaxe"
(Razorback Records) §§

Ja vad säger man, hade det inte varit för den goda humorn hade detta vax blivit totalsågat. Låtarna faller pladask om det inte vore för den skojiga lyriken och dess anti-blackmetal innehåll, resterande material suger närmare bestämt. Nära på vart endaste spår håller samma tempo och är lika plant som ett nybonat dansgolv, man tröttnar snabbare än ögat hinner med. Variation verkar vara ett sällsynt ord i gorebandet **Ghouls** katalog. Det här var absolut inget jag kommer att skära upp griskotletterna till, då hade de nog hunnit härskna innan tillagning.

Robert Hakemo

GORGASM - "Masticate To Dominate"
(Unique Leader) §§§§

Gorgasm kommer ifrån Chicago Illinois, och de spelar deathmetal med en hel del gore och grindinslag. 1998 släppte **Gorgasm** sin sexspårs debut-CD, "Stabwound Intercourse" på Pulverized Records och därefter släppte de snart även sin fullängdsdebut "Bleeding Profusely". Efter detta plockades bandet upp av Unique Leader och släpper nu den våldsamma uppföljaren "Masticate To Dominate". Detta är verkligen en våldsamt brutal platta, inte bara musikmässigt, utan även lyrikmässigt och man kan dra en del liknelser med band som **Devourment, Vile** och de svenska stallkamraterna **Spawn Of Possession.** Band av den här sorten finns det verkligen gott om, särskilt om man ser till den amerikanska scenen, och vad är det då som skiljer **Goregasm** från många av de dåliga banden? Först och främst är det variationen. Musiken är oerhört varierad, och här finns gott om tempoväxlingar vilket för mig är av högsta betydelse för att jag ska hålla intresset uppe. Texterna är visserligen inte särskilt intressanta, de handlar mest om våld och porr, gärna samtidigt. Men texterna har sällan någon större betydelse i deathmetal-sammanhang, mycket för att man helt enkelt inte hör vad som sjungs. Men det är ju knappast för de fina texternas skull man lyssnar på dödsmetall. Omslaget till plattan är tecknat av ingen mindre än Jon Zig, som gjort massvis av omslag till band som till exempel **Deeds Of Flesh, Vile, Prophecy** och **Sintury.**

Dick Lundin

GRIP INC - "Incorporated"
(SPV / Playground) §§§

Jag både trodde och hoppades på att **Grip Inc** skulle låta bli att släppa fler skivor efter "Solidify" (1999). Trots en på pappret schysst sammansättning av musiker, där **Slayer**-trummisen Dave Lombardo utgör en tredjedel av kärntrion tillsammans med den välrenommerade producenten Waldemar Sorychta på gitarr och sångaren Gus Chambers, har **Grip Inc** aldrig blivit något "stort" band. Förväntningarna var förmodligen alldeles för stora när bandet sjösattes 1995 med "The Power Of Inner Strength" och trumfantomen Lombardo synnerligen inzoomad. Nu när **Grip Inc** återkommer efter sina år i träda känns allting mer avslappnat. "Incorporated" ger ett vuxet intryck där varje riff eller ton är komponerade med omsorg. Dock inte till överdrift, Svensson-uttrycket "lagom" passar bra här. Sorychta vet efter många år bakom spakar och rattar hur man får till en proper ljudbild, utan att få materialet att spreta åt alla håll har han fångat in mer än klichériffad thrashmetal. "Incorporated" bör kollas upp av vänner av experimentiell thrashmetal som har överseende med att medlemmarna ser ut som tre dräggiga alkisar uppsopade från Kortedala Torg.

Larsa Carlsson

GRUESOME STUFF RELISH
"Teenage Giallo Grind"
(Razorback Records / Sound Pollution) §§§

Exhumed är det första som dyker upp i skallen när jag sätter in plattan i stereon. De grindar sig igenom varje låt med frenesi direkt från helvetet, även om det förekommer lugnare partier i låtarna som drar ner tempot. Vid micken står det en gurglande vrålare, som säkert är uppfödd på spik och **Carcass / Exhumed**, för likheten är som sagt slående. Jag blev positivt överraskad av musiken, som är riktigt trevlig att lyssna på. Det är absolut inget finlir, men en stor dos energi och hållbara riff, som man kan slappna av till, eller använda som förfestmaterial, innan man går ut och skrämmer Svenssons på krogen. Det som jag tycker är lite halvtrist med ett annars bra låtmaterial, är att trummorna försvinner i en gröt när det grindas ordentligt. Hela intrycket blir en aning "muddy", som man skulle kalla det på engelska. Omslaget är det fullständig kalkonvarning på. Det skulle lätt kunna tillhöra nåt mindre seriöst plojband, som de en gång så kända **Green Jelly.** Ni minns väl "Big Bad Wolf"?

Håkan Thorell

HELL-BORN - "Legacy Of The Nephilim"
(Conquer Records) §§§§

Polen har **Decapitated,** Polen har **Vader,** Polen har **Lost Soul** och nu även **Hell-Born.** Många är banden man kan räkna upp från landet som idag nästan odlar brutala orkestrar snabbare än vad Göteborg frambringade tralliga dödsband på 90-talet. **Hell-Born** har ett eget sound som inte kan liknas direkt vid några av sina landsmän. De har en mer episk touch, med riff som påminner om både thrash, death och blackmetal. Herrarna lyckas få till ett hejdlöst sväng vad de än tar sig till, då de har en ypperlig förmåga att bygga upp stämningar med sina finurliga låtarrangemang, utan att det blir uppstyltat och övertekniskt. Musiken de spelar är nog bäst uttryckt, tung medryckande dödsmetall med tvåtakt. Även trevlig grind ingår i framgångsreceptet på denna platta, som sig bör när vi pratar modern dödsmetall av bästa märke. Sångaren/basisten Baal har en kraftfull och uttrycksfull röst utan några svagheter. Det är mest growls i den mellersta skalan, den typiska death/thrash rösten. Texterna avhandlar de alltid lika populära turerna kring Lucifer och hans anhang. Produktionen är rå och lagom skitig fast ändå klar och ljudbilden dynamisk. De lyckas även få med så kallade fotbollskörer(!), vilket inte kan anses som alltför vanligt inom dödsgenren. I dagsläget finns det inte många land i världen som kan mäta sig med det polska dödsundret. Öststaten har gjort det igen – länge leve Polen.

Håkan Thorell

HENRY FIAT'S OPEN SORE - "The Parallel Universe Of..."
(Coldfront Records / Sound Pollution) §§§§

Ta dig till närmsta vårdanstalt. Leta upp en köttkvarn och släng ner tidigare **The Dwarves, Black Flag, The Damned** och **Ramones.** Addera en hel särskoleklass och du får en molotov signerad **Henry Fiat's Open Sore!** Äntligen har dessa Stockholmsstationerade mumier fått till en ljudbild som passar bandet perfekt. Debutplattan "Idiotia Hyperactiva" kunde ha varit tusen gånger bättre om inte Super Mario-kopian Pelle Gunnerfelt hade varit framme och pillat med fingrarna. "The Parallel Universe Of..." sitter verkligen som en bra fylla och jag kan utan problem säga att det är **Henry Fiat's** bästa och jämnaste utgåva. Det mesta låter i stort sig likt, men låtarna på denna utgåva är mer lättlyssnade och definitivt mer catchy. Den här plattan har verkligen gått varm hos mig och jag sitter fortfarande och överväger om jag ska sätta en fyra eller femma i betyg. Men mitt sinne säger att nästa platta kommer bli ett riktigt monster och då kan jag inte sätta samma betyg igen. Får du chansen att se **Henry Fiat's Open Sore** live så gör dig själv den tjänsten. Om bandet slickat röv på rätt jurymedlemmar hade de tagit hem varje livepris det finns att hämta. De knäcker, som Stockholmarna säger.

Dennis Tencic

THE HURT PROCESS - "Drive By Monologue"
(Golf Records / Plastic Head) §§

Det finns stunder då **The Hurt Process** faktiskt lyckas låta som ett hardcoreband. Applåder. Man kan skönja spår av så pass vitt skilda akter som **Refused** och

"En platta som du måste äga!"

HATESPHERE - "Something Old, Something New, Something Borrowed And Something Black"
(Scarlet Records/Sound Pollution) §§§§

Den här plattan gäckar mig. Jag blir nästan förbannad när jag lyssnar på den. Anledningen är enkel, den är alldeles för kort. När något manglar så tokbra som den här plattan gör vill man njuta av det så länge det bara går. Därför blir man snopet sittande när plattan tar slut innan den ens har hunnit börja. På en knapp halvtimme, genom sju spår bjuder danska **Hatesphere** på en uppvisning i mangel som är så skön att jag törstar efter mer. Mycket mer! Bandet bjuder på en nykomponerad melodi, covers på **Anthrax** "Caught In A Mosh" och **Ozzys** "Bark At The Moon" samt fyra bitar som förevigats live. Valet av covers är inte mycket att orda om, riktigt bra och gediget framförda. Livespåren däremot är så feta att jag förundras. Ljudet är alldeles fantastiskt och bandet manglar så tight att man nästan blir mörkrädd. Det är ju precis så här förbannad aggressionsmetal i gränslandet mellan thrash och döds ska låta. Att mellansnacken sedan är på oförståelig danska och känns ganska lama kvittar. **Hatesphere** låter musiken tala sitt eget tydliga språk. Utgåvan kan tyckas onödig och kanske till och med profittörstande, men det är skitsamma. En platta som du måste äga!

Mikael Mjörnberg

Quicksand, och då allting stämmer låter det faktiskt inte så dumt. Tyvärr lyckas inte britterna hålla skenet uppe ens i en enda låt, även om "Come Home" nästan når ända fram. Vad är då problemet? För det första borde de närmast **Sum 41**-doftande partierna utrotas med eld och vässade träpålar, och alla försök till balladstämningar skulle orkestern ha lämnat i gränden bakom replokalen, skoningslöst avrättade med nackskott. För det andra skulle sångaren må bra av några sånglektioner för att döda ett par vidrigt disharmoniska sångslingor, och dessutom skrika ännu lite mer för att hjälpa till att kapa bort de snällare stämningarna. Dock har **The Hurt Process** lyckats sno ihop en platta som inte är alltigenom dålig, den behöver bara putsas och fokuseras lite.

Martin Larsson

HYPOCRISY - "The Arrival"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§§

Efter "Catch 22", som antagligen var det årets i särklass tråkigaste och intetsägande platta, är den Ludvikabaserade trion (som på senare dagar genomgått en förändring i uppställningen då trummis Lars Szöke valt att lämna över trumpinnarna till kollegan Horgh (tidigare i **Immortal**)) tillbaka med besked. "The Arrival" är gruppens i särklass mest intressanta och mest genomtänkta släpp sedan 1996 års "Abducted". **Hypocrisy** är i skrivande stund precis som man vill ha dem. "The Arrival" innehåller det brutala, de snygga och harmoniska melodierna och omslaget relaterat till texten för lyssnaren in på ett mystiskt plan. "Eraser", som är andra spår ut, är en klockren hit och en framtida livefavorit, men även "Slave To The Parasites" och "Dead Sky Dawning" bör ses som några av gruppens riktiga höjdpunkter. Utan tvekan så är detta gruppens mest lättillgängliga släpp. Musikaliskt sett hamnar vi även någonstans mittemellan "Abducted" och "Hypocrisy", ta det skitiga och elaka från "Abducted" och melodierna och keyboardmattorna från sistnämnda platta så är vi snart i hamn. Lägg därtill år av utveckling och saken är biff. Ljudmästare som han är, Peter Tägtgren, har han återigen lyckats med konsten att ratta fram ett riktigt superljud i sin egen Studio Abyss. Det ska bli ytterst intressant att se vad Horgh´s demoniska trumspel kan tillföra gruppen.

Kristian Forsell

THE JAMSESSION - "Att Skingra Det Mörker Som Betäcker Landet" (12" vinyl)
(Crucificados Pelo Sistema) §§§§

Man kan kanske tycka att den här formen av "konstig" musik inte riktigt är min stil, men bra musik är fanimej min stil, och det är just vad **The Jamsession** levererar. Mjölbysönerna spelar någon form av sludgig, vansinnigt tung, skitarg hardcore med mörka melodier och musiken är brutal, depressiv och hård. Jag kan verkligen inte sätta **The Jamsession** i någon genre eller i något fack, jag har väldigt svårt att definiera musiken. Jag skulle kunna göra det lätt för mig och kalla det för noise, men det skulle inte kännas helt rättvist. Nej, bandet spelar någon sorts crossover och här finns ett flertal musikstilar och genrer representerade, som hardcore, deathmetal, doom, stoner, sludge och flummig rock, för att nämna en del. Sången är även den jäkligt brutal och består av både skriksång och redig growl. Bandet har tidigare släppt några 7" och 10" vinyler, men enligt deras hemsida verkar allt vara slutpressat och slutsålt, kanske inte så konstigt med tanke på att varje platta släppts i så där 500 exemplar, däremot kan man dock fortfarande genom bandets hemsida få tag på bandets hittills enda fullängdare, "Yellow Mica" både på CD och vinyl. Det här med att **The Jamsession** valt att släppa sin musik på vinyl ser i alla fall jag som något tufft, det är något visst med vinylskivor. "Att Skingra Det Mörker Som Betäcker Landet" är dessutom släppt på vit vinyl, vilket helt klart ökar coolhetsfaktorn ännu mer. Konstig musik är alltid roligt, men ofta kan det vara svårt att få tag på bandens inspelningar, särskilt som de ofta släpper sina skivor på obskyra skivbolag. **The Jamsession** når man på **http://medlem.spray.se/thejamsession**

Dick Lundin

KONTROVERS - "När Spegelreglerna Ändras"
(Putrid Filth Conspiracy) §§§§

Trots att jag både sett och hört **Kontrovers** tidigare så frågar jag mig själv: fan, var de verkligen så här bra, när album nummer två åker på. Allt för många svenska punkband tycks ha svårt att hitta egna idéer och snöar allt för ofta in i **Tragedy/His Hero Is Gone**-land. **Kontrovers** har förvisso influerats en del av jänkarna men de blandar det friskt med sin egen stil så man tänker inte överdrivet mycket på det utan njuter snarare i fulla drag. "När Spegelreglerna Ändras" vinner på sitt variationsrika innehåll. Det är inte bara rakt d-taksmangel som gäller här, utan även en stor knytnäve desperation, aggression, metal och grymma mellantempopartier. Som bonus får du en knippe smarta och ärliga texter vilka verkligen faller mig i smaken. Det finns inget negativt med denna platta utan bara positiva saker som grymt ljud, starkt material och cool växelsång mellan en kille och en tjej. Fan att **Feven** hann knäcka linen "har mer krut än nån brud, har mer stake än nån kuk". Det borde givetvis vara Carin som vrålade det istället för en bortglömd pajas. **Kontrovers** är klart det intressantaste svenska bandet i genren tillsammans med **Skitsystem** och **Victims**.

Dennis Tencic

KRONOS - "Colossal Titan Strife"
(X-treem Music) §§§

Fransk dödsmetall som stretar på riktigt hyggligt. Sångaren blandar mellan gutturala kväkningar och lite skrikigare sång, som kanske kan liknas vid en arg och uppretad gris? I vilket fall som helst så spelar de en ganska egen dödsmetall som varken liknar **Morbid Angel**, **Cannibal Corpse** eller **Disgorge** särskilt mycket, även om det är rejält svårt att ha en helt egen stil i dagens läge. Då får man antagligen får ta till trumpeter och det skulle ju inte passa speciellt bra med tanke på musikens syfte. Det är riktigt trivsamt med en trummis som vet hur man hanterar ett par stockar med bravur och att det även smyger sig in ytterst trevliga så kallade licks och stick. Därtill även snygga melodiösa slingor som kan få även den hårdaste att mjukna för några sekunder. Tro inte för ett ögonblick att det är någon soft platta. Det manglas och grindas större delen av tiden, men de är så pass duktiga musiker att de inte behöver grinda genom hela plattan för att dölja eventuella svagheter i musikalisk talang. Grind är grymt bra, men en hel platta med enbart grind kan få en att vilja ta en paus. Så om du vill få upp öronen (och nacken) för något ganska eget och brutalt, låna ett öra till fransoserna i **Kronos**.

Håkan Thorell

NUMRETS BÄSTA SKIVA

IN FLAMES- "Soundtrack To Your Escape"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§§§

År 2004 ser på förhand ut att bli ett otroligt intressant år med många spännande skivsläpp. Det ser dock ut som om årets i särklass bästa platta presenteras redan i mars. Jag har otroligt svårt att se hur någon ska kunna slå Göteborgs stoltheter **In Flames** på fingrarna efter den här uppvisningen i medryckande metal. De fem herrarna gör precis allting rätt, hela skivan är en samling av låtar som kompletterar varandra på ett alldeles fenomenalt sätt. De har tagit fasta på det moderna uttrycket från "Reroute To Remain", men ändå tagit flera steg tillbaka och förankrat det mer ordentligt i sin bakgrund. Den här plattan är betydligt mer genomarbetad än föregångaren där de körbestyckade refrängerna stundtals kändes lite malplacerade. På "Soundtrack To Your Escape" passar alla bitar betydligt bättre samman och visar upp dynamiska låtar med ett fint flyt och otrolig känsla. Samtidigt är "Soundtrack To Your Escape" det tyngsta bandet någonsin presterat. Inledande "F(r)iend" och stenkrossarriffet i thrashiga "Touch Of Red" är fina exempel på detta, men faktum är att hela plattan har ett tungt sound rakt igenom. Daniel Bergstrands råa produktion hjälper helt klart till att få fram det där lilla extra ur låtarna. I "Evil In A Closet" gör **In Flames** en snygg ballad utan att tappa metalelementet, i "Superhero Of The Computer Rage" bjuder de oss på speedat mangel och "In Search For I" är en **At The Gates**-doftande käftsmäll. Jag skulle kunna nämna varje låt, det här är en skiva som fungerar rakt igenom från start till mål. "Clayman" möter "Reroute To Remain" i en fullt ut fungerande symbios som försetts med extra tyngd. Hela plattan är hårdare än vad de två nämnda verken var. Jag kan inte konstatera annat än att det här är det bästa bandet någonsin spelat in. Att de skulle överraska mig med något så här vitalt trodde jag ärligt talat inte.

Mikael Mjörnberg

LORD GORE - "The Autophagous Orgy"
(Razorback Records / Sound Pollution) §§

In the name of gore. Så skulle man kunna sammanfatta denna platta, som släppts av dessa galningar från Portland, USA. Det är slem, blod, tarmar och mord i stora lass, utan att överdriva det minsta. Kan tänka mig att **Impaled** eller äldre upplagan av **Carcass** snurrat en del i stereon hemma hos grabbarna. Men detta är

inte ens hälften så bra. Då **Impaled** verkligen kan spela och göra riktiga låtar så är detta mest en samling pisstråkiga riff och bisarra intron utan den minsta finess. Förutom det första intot, då jag nästan vågar satsa min icke existerande mittbena på att det är **Ozzy** som hörs prata. Musiken puttrar mest på i midtempo låtarna igenom, och fan undrar när ett bra riff kommer. På något enstaka ställe kan man hitta hållbara riff, men överlag så verkar det mest som att de vill skriva så äckliga texter som möjligt, på bekostnad av musiken. Produktionen lämnar mycket att önska, men de vill väl vara underground och inte låta high tech-fläsk. Omslaget är dock riktigt snyggt för att vara i denna genre. En tecknad manga-bild med nakna tjejer som vältrar sig i tarmar och trasiga kroppsdelar. Vik hädan moralister.

Håkan Thorell

MACHETAZO - "Trono De Huesos"
(Razorback Records) §§§

Med en existens sedan så långt tillbaka som 1994 måste jag erkänna att namnet **Machetazo** inte känns igen, men musiken som presteras på "Trono de Huesos" är mig däremot bekant. Spanjorerna har efter detta släpp utökat bastionen med en ny medlem i och med Carlos Cadaver på bas, utöver detta nyförvärv är grundaren Jose M. Dopico (trummor/sång) och Roberto Bustabad (gitarr) fortfarande förtrogna sin brutala framtoning i bandet. Med hjälp av Carlos kan nu herrarna äntligen ta sig ut på vägarna efter en tids frustration över fåtalet medlemmar i sättningen. Materialet som visas upp på detta alster är av brutal och stökig grindcore med relativt stora doser av både gore och döds. Det här gillar jag och man blir genast nyfiken på hur deras tidigare utgivningar ljuder. "Trono De Huesos" är ett charmigt, rått och utsökt stycke musik som lämnar en skaplig eftersmak, helt klart värt att kolla upp om man är ett fan av denna genre.

Robert Hakemo

MALEVOLENT CREATION
"The Best Of Malevolent Creation"
(Roadrunner / Bonnier Amigo) §§§§

No introduction needed. Här vet alla (?) att vi snackar amerikansk dödsmetall av den mer omelodiösa varianten, av ett band som startade redan 1987 med grind och andra trevligt våldsamma faktorer som självklart innehåll. Denna platta, utgiven av Roadrunner är en "Best Of" av de albumen som är släppta på bolaget. Om det verkligen är deras bästa låtar kan diskuteras, eftersom de släppt flera bra plattor efter denna tidsperiod. Men Roadrunner är Roadrunner, ni som gillar **Deicide** vet vad jag menar. För att höja intressefaktorn går vi direkt till det intressanta, det vill säga låtarna. Det finns egentligen inget dåligt att säga om denna platta, då de är av genomgående hög kvalitet, även om jag tycker att tempot haltar något i vissa låtar. Bland favoriterna märks "Sacrifical Annihilaton", "Multiple Stabwounds", "Genetic Affliction" samt den odödliga, grymma pärlan "Thou Shall Kill!", tagen från första plattan "The Ten Commandents". Kan det bli vackrare? Låtarna har åldrats med värdighet, och Phil Fasciana med anhang kan överlag vara nöjda med detta släpp. En samlingsplatta till bra pris att kolla upp för dem som missat en av vår tids tuffaste band.

Håkan Thorell

MERCYFUL FATE - "The Best Of"
(Roadrunner / BonnierAmigo) §§

Jag har länge varit en fanatisk beundrare av **King Diamond** men **Mercyful Fate** har jag ständigt haft det svårare med. Har i olika perioder försökt att ta mig an kungens andra projekt men aldrig riktigt lyckats. Tyvärr tror jag inte att denna samling kommer att hjälpa mig på något sätt. Vi bjuds på klassiker som "Evil", "Come To The Sabbath", "A Corpse Without Soul", "Satans Fall" med mera. Roadrunner har valt att ha samma layout och grafik till alla sina bands "Best Of"-album (numera ligger **Mercyful Fate** inte på Roadrunner utan på Metal Blade) och det är väldigt underligt då konvolutet och bookleten må vara något av det fulaste jag sett. Detta bör inte ses som någon värdig samlingsplatta utan mer ett försök av Roadrunner att krama ur de sista diamanterna ur gruppen. Det är bättre att springa och köpa "Melissa" och "Don`t Break The Oath", det kommer garanterat att ge dig mer för pengarna.

Kristian Forsell

MONSTER MAGNET - "Monolithic Baby"
(SPV / Playground) §§§

Jag kan inte låta bli att associera **Monster Magnet** med den fullständigt flippade syratrippen till video som är "Negasonic Teenage Warhead", från 1995 års "Dopes To Infinity". Klart att man ska ha ett vardagsrum på en asteroid. Klart att man ska åka bil i rymden. Bättre muskelrock än vad monstermagneten visade upp på just den plattan och speciellt efterföljande "Powertrip" står knappast att finna. Musikaliskt svajade det dock till lite på förra given "God Says No", då Dave Wyndorf och hans anhang fick för sig att dra ner på tempot och experimentera lite. Ett berömvärt initiativ, men resultatet var allt annat än tillfredsställande. Med "Monolithic Baby", som för övrigt är en alldeles lysande sammanfattning av bandets attityd och sound, ska det misstaget rättas till. Och det fungerar. Nästan. Här finns de stora riffen, det grymma drivet och Dave Wyndorfs fantastiska förmåga att skriva radiovänliga hooks utan att smeta till det för mycket. Men känslan är ändå att **Monster Magnet** inte når riktigt ända fram. Det är lite för tillrättat, inte nog mycket fuck you-attityd. Ändå är det klart ett steg i rätt riktning. Live kommer de förstås krossa allt motstånd som vanligt, och det ska bli intressant att se hur det nya materialet gör sig med fetare ljud.

Martin Larsson

MONSTROSITY - "Rise To Power"
(Metal Blade / Border) §§§§

Snudd på högsta betyg! Denna platta måste vara en av de absolut bästa som släpps i dödsmetallens underbara värld i år. **Monstrosity** har sedan de bytte ut mästerbrölaren George "Corpsegrinder" Fisher inte alls stagnerat (om nu någon trott det), utan snarare utvecklats till ett av världens bästa deathmetal-band i den amerikanska skolan. Deras förra släpp, "In Dark Purity", var en klockren uppvisning i välspelad dödsmetall och de fortsätter på inslagen bana på denna platta. Plattan är hård nog att tilltala alla dödsfantatiker och så pass proffsig att även den mest kräsne finsmakaren inom all metall måste gilla detta. De väver på ett grymt snyggt sätt in melodislingor och solon i den både brutalt tunga, och ibland svindlande snabba musiken. Inte sagt att musiken är speciellt melodiös, snarare tvärtom. Ändå särskiljer de sig från de vanliga dödsmetallbanden inom den brutala genren. Jason Avery kan både growla och skrika höga toner i världsklass samtidigt som han är omgiven av grymt skickliga musiker. Det är som sagt amerikanskt så det förslår, men de låter inte som alla **Cannibal Corpse**-kloner. De har mer fantasi än så. Det är väldigt många spännande midpace-partier, med stämningar som får dig att drömma mardrömmar. Gitarrer som snirklar sig in under huden, och blastbeats som får dig att vilja headbanga huvudet blodigt. Och sist men inte minst, catchy låtar. Hits. Det enda och mycket lilla minustecknet på denna platta är att låtarna ibland liknar varandra lite väl mycket. Men det är knappast något som stör, för detta är så nära en klassiker man kan komma.

Håkan Thorell

MUSTAN KUUN LAPSET - "Kaunniinhauta"
(Northern Sound Records) §§§

Det var en verklig pärs enbart att skriva ner rätt antal i och u i titeln. Nåväl, **Mustan Kuun Lapset** är ännu ett i raden av finska band med texter på modersmål och även musiken skvallrar om upphovsmännens nationalitet. Det är svårt att stoppa den i något fack, men en salig blandning av death-, dark- och blackmetal vore en passande beskrivning. Ljus- och mörkröstade growlanden avlöser varandra, då och då följda av en skönsjungande dam samt synth. Det låter melankoliskt, melodiskt och stundtals mycket vackert, om än något monotont ibland...

Aurora Walderhaug

MY DYING BRIDE
"Songs Of Darkness, Words Of Light"
(Peaceville / Sound Pollution) §§§§§

Min inställning till **My Dying Bride** har alltid varit något ambivalent. Jag tycker om deras musik, men jag har ofta svårt för låtar som drar iväg över åttaminutersstrecket. Min första kontakt med bandet kom i och med att jag såg videon till "The Thrash Of Naked Limbs" på MTV, detta var strax innan släppet av "The Angel And The Dark River" och den påföljande turnén som förband till **Iron Maiden**. Innan spelningen hade jag köpt skivan, men det var konserten som gjorde mig till ett riktigt fan. Men som sagt, de långa låtarna har jag alltid haft svårt för. Därför känns det extra roligt att recensera "Songs Of Darkness, Words Of Light", eftersom jag hur mycket jag än letar inte kan hitta något fel. Låtarna är långa, visst, men samtidigt mer intressanta än tidigare. Det är också mer brutalt, och understundom lite snabbare eller kanske mindre långsamt än vad som är normalt. Det bjuds på både growlande dödssång och vanliga klagoskrik från Aaron, precis som jag vill ha det. I övrigt låter det som de låtit mest hela tiden. Dystert, mörkt och vackert.

Robert Stotzky

NATTEFROST - "Blood And Vomit"
(Season Of Mist) §§§§

Det första som möter mig när "Blood And Vomit" snurrar igång är en pastors mässande. På norska, i en minut och tjugo sekunder. Jag kan inte annat än gapskratta. Sedan smäller "Ancient Devil Worshipping" mig i ansiktet som en iskall tegelsten. **Nattefrost** har egenhändigt sammanfattat sitt albumkoncept i frasen "True primitive narrow-minded black metal", och det är precis vad det är. Det här är nog en av de mest genuina black-metal-skivor jag har hört. Ljudmässigt kan paralleller dras till gamla storverk som **Mayhems** "De Mysteriis Dom Sathanas" eller **Darkthrones** "A Blaze In The Northern Sky", men **Nattefrosts** ondska är på intet sätt en efterapning. Tydligen kände han ett behov av att kliva ur sin roll som sångare i **Carpathian Forest** och ägna sig åt en rejäl djupdykning i den totala necro-metallen, och det anser i alla fall denna recensent att han lyckats utmärkt med. Plattans absoluta höjdpunkt är "Universal Funeral", men jag skulle för den skull inte säga att skivan som helhet är ojämn. Med undantag för de två intron som utgörs av inspelningar när **Nattefrost** spyr respektive urinerar. Möjligtvis ett gott skratt vid första avlyssningen, men sannerligen inget man vill höra fler gånger. Värt att nämna är att här handlar det inte om musikalisk skicklighet och kvalitet, utan om inlevelse. Nattefrost, Nordavind och Vrangsinn har, förutom fruktansvärt roliga artistnamn, ett fast grepp om vad som utgör musikalisk ondska. På hög volym i hörlurar känns "Blood And Vomit" lite som att peta sig i öronen med en skalpell. Med andra ord "true, narrow-minded black metal".

Gustav Dahlin

THE NIFTERS - "Cognitive Eclipse"
(Black Juju / Sound Pollution) §§§

Norrköpingsgänget **The Nifters** släppte en platta på anrika Scooch Pooch Records för cirka tre år sedan. Sedan dess har det varit relativt tyst från detta gäng. Men nu är de tillbaka med en ny mini-cd och ett nytt sound. Nu för tiden är det retrobefriad rock med små stänk av **Placebo** som gäller för dessa herrar. Det låter bra och rätt så eget. Hade bandet gjort en video på någon av låtarna så kunde jag lätt ha satt min högra hand på att den skulle ha spelats flitigt på ZTV. **The Nifters** musik är som gjord för den yngre musikkanalsgenerationen. Jag tror

"Ett stycke erotisk fasa som jag vågar kalla fullständigt unik"

NOTRE DAME - "Demi Monde Bizarros"
(Osmose Productions / Sound Pollution) §§§§§
Många har tappert försökt beskriva **Notre Dames** musik med ord som ockult, erotiskt, gotiskt, obscent, med mera. Faktum är att kategoriseringar är både omöjliga och överflödiga när det gäller **Notre Dame**. "Demi Monde Bizarros" gör sig bäst i det mörka, omärkta hörnet längst ut i skivhyllan. I centrum av **Notre Dame** står Snowy Shaw, en halvsvensk med en bakgrund i bland annat **Mercyful Fate** och **King Diamond**. Tillsammans med den skönsjungande Vampirella och Jean-Pierre Philipe De Sade har han med "Demi Monde Bizarros" skapat ett stycke erotisk fasa som jag vågar kalla fullständigt unik. Det blandas friskt element från goth, blackmetal, electronica och en hel del annat. Från de klösande riffen på "The Ride" till den mässande refrängen på "Verbal Diarrhoea" och tunggungande "s/s Hellride" bjuder "Demi Monde Bizarros" på stämningsskapande och suggestiv metal av högsta kvalitet. **Marilyn Manson** önskar nog att han kunde vara lika ondskefullt bisarr som **Notre Dame**, men icke sa Nicke.

Gustav Dahlin

de kommer ha svårt att komma vidare på en undergroundnivå, men med hjälp från ett stort bolag så skulle kvartetten kunna gå långt. "Cognitive Eclipse" är helt klart en intressant nytändning för gruppen och det ska bli väldigt intressant att höra hur Norrköpingssönerna utvecklar sig i framtiden.

Dennis Tencic

ON THORNS I LAY - "Egocentric"
(Black Lotus) §§§
On Thorns I Lay hör till de där banden som från början hade deathmetal-sång varvat med vän kvinnlig röst och mycket melodier, och som för varje skiva har utvecklats allt mer åt goth/depp-hållet. "Egocentric" ger inte minsta hint om att de grekiska musikerna en gång i tiden ägnade sig åt snäppet hårdare tongångar. Trots att man måste beklaga den totala förlusten av growl, fungerar helheten ändå mycket bra. Främst för att **On Thorns I Lay** är tillräckligt kompetenta för att hålla ihop sina spretiga ambitioner. Sången håller, liksom de snygga akustiska gitarrpartierna. Faran med den putsade ytan är att musiken blir så "lagom" och utan vassa kanter att den riskerar att hamna i bakgrunden och bli trevlig hissmusik. De hade nog haft råd att ta ut svängarna lite mer. Även om mysiga låtar som "Unsung Songs" och "Lack In Resorts" med akustiskt gitarrspel och stämningsfull sång peppar upp humöret väsentligt.

Johanna Strömqvist

PAGAN RITES - "Mark Of The Devil"
(Primitive Art Records) §§§§
Bröderna Hårdrock, Devil Lee Rot och någon kille som jag inte känner igen bjuder upp till dans. Självklart låter det gammalt och bra. Inledande "Up The Pagans" är en instrumental **Iron Maiden**-pastisch som få band skulle komma undan med att spela in, men här är det bara charmigt. Efter denna hyllning blir det lite mer brutal och primitiv hårdrock (vad annars?) med influenser från alla möjliga håll. "Blood On My Hand" påminner mer än lovligt mycket om **Samael**, och på andra håll hör man lite **Hellhammer**, lite **Master's Hammer**. Va fan, jag behöver inte säga något mer om det här, ut och köp. Retro är tufft.

Robert Stotzky

PEST - "Desecration"
(No Colour Records) §§§
Svärta bortom gråskalans mörkaste punkt, krafter som får kyrkans pastorer att skalllra tänder och framförallt en stenåldersljudbild som påminner om en **Darkthrone**-vinyl avspelad till ett tjugo år gammalt kassettband. Att presentera **Pest** är egentligen ganska lätt – ta orden true, black och primitive och applicera de mest fantasifulla metaforer du kan komma på. Old school-blackmetal, som till exempel denna duo Necro och Equimanthorn häver ur sig är ofta bättre på pappret än på skiva. Att spela äldre tiders ondskemangel ger förvisso cred hos de inbitna fantomerna, som pissar på all annan form av musicerande. Enbart omslaget i bästa nekro-**Darkthrone**-stil lär ge en hord köpare. Tur för **Pest**, men framförallt för lyssnaren, är att det finns annat än krasst härmade klichériff från förr på "Desecration". Männen i liksmink har fattat att en bra skiva inte gör sig själv och har sett till att musiken bakom den allt annat en polerade ytan håller god klass. "Desecration" har det man kan begära av en skiva av detta slag. Kyrkbrännare, fans av **Darkthrone**, **Shining** och gammal **Immortal**, samt prenumeranter på svartmetallsläpp från tyska No Colour Records bör skriva ner **Pest** på en lapp eller rista in det med omsorg i den snöbleka underarmen. Och som historieböckerna bevisar; pesten var värre för mänskligheten än koleran.

Larsa Carlsson

PISTOL GRIP - "Another Round"
(BYO Records) §§
Korta frisyrer, stora skor, trasiga byxor och mycket tatueringar. Ibland känns Oi/streetpunk-gängen lika stöpta som alla pojk- och tjejband. Amerikanska plutonen **Pistol Grip** ligger på det gamla kultbolaget BYO Records, men vad hjälper det när de redan känns gamla och trötta på sitt andra album? "Another Round" är verkligen ett mediokert släpp. Tidstypisk Oi/streetpunk i **The Business**-kostym går det tretton på dussinet av. Behöver vi verkligen ytterligare ett gäng?

Dennis Tencic

PRAETORIAN PLATOON
"Likt Slöjor Av Ädelsten"
(Ägg Tapes & Records / Border) §§§
Detta är en upplevelse som är svår att sammanfatta. Bakom det kluriga bandnamnet döljer sig fem Hudiksvallsbor, varav Jörgen Fahlberg är känd från **The Kristet Utseendes** segertåg på killmiddagar riket runt under nittiotalet. **Praetorian Platoon** är en helt annan grej, nämligen kosmiska kärleksbudskap tonsatta med punk med metalinslag. Mathias Wiklund som komponerat de flesta av de nio spåren har känsla för catchiga melodier, de följer låtarna som ett plåster med superlim. Man kan referera till mycket när man spetsar öronen mot detta debutvax. Att det är Jörgen Fahlbergs vackert klingande röst går det inte att ta miste på. Sedan hittar jag både **In Flames**, **Troublemakers**, **Meshuggah**, **Di Leva** och självklart **The Kristet Utseende**-vibbar. Fråga mig inte hur och var och be mig inte heller precisera dem, det skulle ge mig migrän. En udda skiva minst sagt, men Fahlberg är kung av sång och svenska är ett förträffligt språk att sjunga på. Skivan hade blivit ett snäpp bättre om ljudet rattats med lyhördhet och precision. En akustisk gitarr ligger i maler i bakgrunden, varför? Dövörat har fått till en grötig ljudbild som bromsar detaljrikedomen.

Larsa Carlsson

PYREXIA - "Cruelty Beyond Submission"
(Rex Records) §§§§
Pyrexia har genom åren, precis som så många andra deathmetalkonstellationer, bytt lineup vid ett flertal tillfällen. Senast 2001 då alla utom gitarristen och låtskrivaren Chris Basile tillsammans med förre **Obituary**-gitarristen Trevor Peres startade **Catastrophic**, som 2001 släppte sin debut "The Cleansing". Detta fick Chris Basile att börja se sig om efter nya **Pyrexia**-medlemmar som var villiga att satsa. Nu släpper de något som kan liknas vid en samlingsplatta, i väntan på nästa fullängdare som släpps till sommaren. "Cruelty Beyond Submission" innehåller tre nya låtar från den kommande fullängdaren, och de resterande åtta spåren är tagna från bandets tidigare skivor. Jag har i min ägo sedan tidigare bandets förra fullängdare "System Of The Animal" som är otroligt bra. Vad jag hör av de tre nya spåren är att de har bibehållit samma stil som de hade på förra skivan, alltså hardcore deathmetal av högsta klass. Att döma av de äldre spåren, spelade bandet från början traditionell amerikansk **Suffocation**-inspirerad deathmetal. De äldre låtarna är riktigt bra låtar, men det är låtarna som kommer från "System Of The Animal" och de nya låtarna som är bäst. Jag gillar helt enkelt hardcore-influerad dödsmetall. Det enda man egentligen kan klaga på, skulle i så fall vara det något torftiga ljudet på skivan, som man mest lägger märke till när man lyssnar på hög volym, vilket man oftast bör göra. Nu har man fler anledningar till att längta efter sommaren: **Pyrexia** släpper en ny fullängdare.

Dick Lundin

RAMMSTEIN - "Lichtspielhaus" (DVD)
(Motor / Universal) §§§§
I tre och en halv timme visar tyska **Rammstein** upp hur tung, statisk och medryckande metal ska framföras, visuellt som spelmannamässigt. "Lichtspielhaus" innehåller gruppens samtliga musikvideos, långa "making of"-reportage till fem av dem, trailers och som om det inte vore nog även sex liveklipp hämtade från olika perioder av gruppens karriär. Det här är en ren guldgruva för alla som har det minsta lilla intresse för gruppen. **Rammstein** har ju som de flesta vet för vana att göra genomtänkta och mäktiga videos och att få följa med bakom kameran under inspelningarna av dem och få mening och tankar förklarat för sig är otroligt intressant. Att dessutom

kunna avnjuta dem från början till slut utan massa censur och MTV-klipp är hur trivsamt som helst. När det gäller liveklippen är det första hämtat från Berlin så tidigt som 1996, medan det sista visar upp ett vältrimmat **Rammstein** i samma stad år 2001. De är förvisso något korta – en till två låtar per klipp – men ändå skoj att kolla på. Jag tycker dock att vissa av dem är lite tama. Tyskarna är ju kända för sin eldiga liveshow och att då inkludera klipp där det inte eldas över huvud taget känns lite fattigt. När det väl showas görs det dock ordentligt och ljudkvaliteten är helt perfekt. Det man kan klaga lite på är menyerna, som förvisso är snyggt uppbyggda och extremt tuffa första gången man spanar in DVDn. I längden blir menysystemet dock lite väl segt och ett irritationsmoment. Att germanerna inte är kungligt begåvade i engelska visas också på sina håll i de engelska översättningarna, men det är inget att klaga över. Det blir lite väl mastigt med mer än tre timmars statiskt fläskriffande i streck, men i väl avvägda doser är det här en förträfflig DVD. Du kommer inte att ångra dig om du investerar dina slantar i sådan här tysk granit.

Mikael Mjörnberg

RAMPANT DOGS - "Rampant Dogs" (MCD)
(Egen produktion) §§§§

Man kan ju inte låta bli att beundra ett band som väljer att släppa sin skiva helt på egen hand. **Rampant Dogs** har inget skivkontrakt ännu, men det känns som att det bara är en tidsfråga innan rätt erbjudande kommer. Varför då inte släppa sin platta själv medan man väntar, om man har möjligheten till det. Bandet kommer ifrån Göteborg/Oslo. Sångaren Erik Söderlund (ex-**Whiskey Fly**, **Straight Edge My Ass**) och trumslagaren H-son (ex-**Troublemakers**, ex-**Full Metal Jackets**, ex-**Straight Edge My Ass** med flera) kommer båda ifrån Götet, medan bandets bassist Jens Fougner och gitarristen Ian Barlier (ex-**Overdose**) kommer ifrån Oslo. Musiken de spelar är rak rock'n'roll med vissa punkrock-influenser och har man hört något av medlemmarnas tidigare band vet man att de är kompetenta musiker. Det enda jag inte riktigt gillar på skivan är refrängen på det tredje spåret, "Destination Rothenburg", som låter som en halvdan **Motörhead**-refräng. Låten är för övrigt riktigt bra, precis som resterande material på skivan. Det är ett härligt driv i alla låtarna och framför allt i den inledande låten "Bumblebee". Skivan består av sex låtar och produktionen är även den ganska schysst. Det låter som det ska göra på en bra rock'n'roll-platta helt enkelt. Efter att ha sett bandet uppträda på Rio Rio i Göteborg i höstas vet jag att bandet levererar även live. Hoppas nu bara att bandet skaffar sig ett bra skivkontrakt, så att deras musik blir mer lättillgänglig.

Dick Lundin

RAUNCHY - "Confusion Bay"
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§§

Danska **Raunchys** fullängdare nummer två lär späda på framgångarna för metalscenen på andra sidan Kattegatt, som är idag är hetare och intressantare än någonsin förr. Att dra paralleller med Slavestate-bekanta **Mnemic** är enkelt – de är från samma land, ligger på samma skivbolag, spelar i samma division när det gäller musicerandet och deras karriärer pekar spikrakt mot himlavalvet. Originalitet är knappast **Raunchys** främsta kännetecken. Ena stunden osar det **Soilwork** så att det förslår, medan andra riff skulle kunna vara hämtade direkt från **Rob Zombies** grejer. Den Köpenhamnsbördiga sextettens nyfikenhet och förmåga att skapa intressanta upplägg bidrar dock till att skivan skapar sig en solid grund att stå på. Sångaren Lars Vognstrup har fått gott om utrymme, hans starka men samtidigt ömma stämband ger plattan närhet, puls och säkerhet. Han såg redan på debuten "Velvet Noise" (2001) till att bandet bemästrade skillnaden mellan att stanna bland dussingängen och att istället bli ett band att räkna med. "Confusion Bay" är energiskt laddad med softlan-thrash från innerkant till ytterkant. Danebrogens söner ratar det onödiga gitarrgnidet till förmån för snygga detaljer och ett kompakt låtsnickeri, allt levererat med en typiskt dansk avslappnad attityd. Största utropstecknet bakom det tjusigt blå konvolutet är den nattsvarta svartrockskompositionen "The Devil", där Vognstrup visar upp hela registret. Hade killarna haft med ytterligare en låt i "The Devil"-anda, samt lämnat det trista titelspåret och avslutande "Bleeding #2" i replokalen, hade den absoluta fullträffen varit nära.

Larsa Carlsson

RAVAGER - "Naxzgul Rising"
(Osmose Productions) §§§§

Galna mexikaner, som gör en uppvisning i gammal rå deathmetal. Det var så här **Morbid Angel** lät i tidernas begynnelse under sina vildaste stunder. Det är oborstat, det är vilt det är primitivt. Men dessa mexikanare påminner också om akter som **Angelcorpse** och band från Australien. Just liknelsen vid ovan nämnda amerikanska band, speciellt i ljudbilden kan ha en logisk förklaring i att de hade Trey & co:s liveljudkille bakom spakarna på första plattan. Om han också befinner sig där på denna platta förtäljer ej historien, men det kan mycket väl vara samma kille. Att det finns en logisk förklaring till att det kommer så mycket ursinnigt från underjorden i Mexiko, vet jag inte, men man får alltid höra om blodiga spelningar och slagsmål när band varit och spelat där. Om publiken ser ut efter en spelning som musiken låter med **Ravager**, så ligger det mest en blodig hög av åskådare och kippar efter andan. När det gäller musiken så hittar jag inte tillstymmelse till melodi, samtidigt som låtarna ändå har struktur och hållbara riff. Inte alls mangel utan finess, utan här finns tanke och påhittighet i allt vansinne. Trummandet är tight och snabbt med ganska mycket fills och skinnen har det där speciellt torra ljudet, särskilt veln. Produktionen passar musiken som handsken – det är skitigt, men man kan verkligen höra allt utan att det blir en salig röra av gitarrer, blastbeats och mörka growls. Just sången är riktigt bra, och inte bara gutturalt kväkande som finns här och där inom genren. Sådant blir ruskigt intetsägande efter ett par låtar. Dessa grabbar vet hur man spelar old school deathmetal och de gör det bra. Let the violence begin.

Håkan Thorell

ROACH - "Assume The Position (EP)"
(Independant) §§§

Göteborgska **Roach** har mer än staden gemensamt med **Transport League**, till exempel skäggen och frisyrerna, men kanske mest av allt musiken. Det är alltså pumpande modern metal med tillhörande **Pantera**-riff som de fyra grabbarna spelar. Vad de verkligen lyckats med är att hitta en tyngd i sina låtar, annars ett känt problem för många nya band. Ett annat problem som vi inte finner här är mesiga eller rappande refränger, istället är det mangel från början till slut under de drygt sexton minuterna det tar för plattan att gå ett fullt varv i skivspelaren. Personliga favoriten "Filth" klockar in på lite över en minut, och det är precis så lång en sådan här låt borde vara, ingen onödig utfylllnad, bara mangel. Ni som vill döma själva kan gå in på www.roach.se och själva ladda hem hela skivan som generöst erbjuds i mp3-format.

Per Bjerke

"Den här singeln är inget annat än fattig och väldigt onödig att införskaffa"

SOILWORK - "Light The Torch" (cd-singel)
(Nuclear Blast / Sound Pollution) §§§

CD-singlar är onödiga i åtta fall av tio. Bortsett från när det ska spelas skivor på trevliga partyn kan jag inte se något användningsområde där jag kan ha nytta av dem. Skulle väl vara som ölunderlägg i så fall. Äger man dessutom albumet singeln hämtats ifrån är det enda lockande eventuella bonuslåtar som inte finns inkluderade på fullängdaren. I fallet "Light The Torch" stavas andraspåret "Figure Number Five" som är titelspår från skåningarnas senaste ansträngning. Hur spännande är det? Det hjälps inte att videon till förstnämnda spår finns med i CD-romformat, den här singeln är inget annat än fattig och väldigt onödig att införskaffa. Ändå kan jag inte tycka illa om den och låta den glida åt sidan. Även om de två kompositionerna trängs med många andra örhängen på "Figure Number Five" och man hört dem hundratals gånger förut är det trots allt två riktigt bra låtar.

Mikael Mjörnberg

SECRET DISCOVERY - "Pray"
(Drakkar Entertainment) §§

Tyska **Secret Discovery** levererar poppig gothrock i traditionell stil, i käckt upptempo och med stark betoning på refrängerna. En mansröst, mörk på gränsen till det parodiska småmuttrar fram texterna, både på engelska, tyska och franska, förstärkt av en vän och viskande kvinnoröst. De atmosfäriska synthslingorna går ibland över i technostil, såsom det anstår äkta tyskar, men överraskande nog inte så ofta som man kunnat vänta sig. Jag nämnde tidigare ordet käck och för att vara goth låter musiken faktiskt nästan för glad ibland. Man har till och med gjort en cover på **Mel Cs** klassiker "I Turn To You" som för att ytterligare betona den aspekten av sitt sound. Jag kan inte direkt påstå att det här är min stil, men "Pray" uppskattas säkert av den riktigt inbitne gotharen.

Aurora Walderhaug

SOILWORK - "The Early Chapters" (MCD)
(Listenable / Showtime) §§§

Fem spår med svåråtkomligt material från början av bandets karriär. Det är två covers, två bonusspår från Japanreleaser samt ett livespår. Materialet framförs som vanligt klanderfritt. **Soilwork** håller hög kvalitet och gör så även på denna release, även om det inte är det bästa bandet släppt. Skivan är nog bara angelägen för de diehard-fans som tvunget måste äga allt med sitt favoritband och eventuellt skivbolaget Listenable som uppenbart försöker klämma de sista slantarna ur sitt

före detta band. För oss övriga leker livet vidare lika bra utan denna skiva.

Jesper Leidbring

SOURCE - "Left Alone"
(GOI Music) §§

Den absolut första tanken som slår mig är att jag har hört det här förut. Hundratusentals gånger till och med. Melodisk döds i halvsnabbt tempo med klara paralleller till den senare halvan av **In Flames**-eran är vad vi bjuds på. Paketet är ganska så fint inslaget, hyfsat välspelat och med en någorlunda ljudbild och produktion. Dessvärre låter det hela som allting annat i den här genren, tråkigt och ointressant.

Kristian Forsell

SPIRITUS MORTIS - "Spiritus Mortis"
(Rage Of Achilles / Sound Pollution) §§§

Detta finska doomgäng har tydligen varit aktiva ända sedan 1987, men det är först nu de lyckats ro hem ett skivkontrakt. Den självbetitlade plattan är därmed deras debutalbum. Vad som gjort **Spiritus Mortis** karriär så ovanligt tungrodd kan man ju bara spekulera i, men klimatet för klassisk doom har väl aldrig varit särskilt tacksamt. Tur då att det kanske är på väg att luckras upp, när gamla demoband får återupprättelse såhär. **Spiritus Mortis** beskrivs bäst som en blandning av stoner/doom och **Manowar**. Låtmaterialet är inte direkt sensationellt, det är snarare soundet i sig som gör att man för en stund fastnar och hålls kvar. För hur ofta hittar man oförfalskad doom av detta slag? Heder åt skivbolaget Rage Of Achilles som verkar göra sitt bästa för att hålla doomfanan högt.

Johanna Strömqvist

36 CRAZYFISTS - "A Snow Capped Romance"
(Roadrunner Records / Bonnier Amigo) §§§§

Alaska-sönerna i **36 Crazyfists** levererade 2002 års klart bästa debutplatta, "Bitterness The Star", och när de öppnade på Roadrunner Roadrage-turnén samma år blåste de bort båda de efterföljande akterna från scenen. Således är förväntningarna på uppföljaren höga. "A Snow Capped Romance" är inte fullt lika ilsken som föregångaren, varken musikaliskt eller textmässigt, men intensiteten finns fortfarande kvar. I den uppsjö av amerikanska akter som mixar melodi och aggressioner sticker **36 CF** ut, främst av två anledningar. Vokalisten Brock Lindow har en mycket säregen röst, som lämpar sig lika väl för hardcoreskrik som mer flippad melodiös sång á la Serj Tankian, och är en alldeles lysande frontman på alla sätt och vis. Dessutom besitter orkestern förmågan att skriva medryckande låtar. Klart att det blir förutsägbart stundtals, men vad spelar det för roll när spår som "The Heart And The Shape" och helt fantastiska "Waterhaul" för med sig adrenalinexplosioner som gör att till och med en trött soffpotatis som jag vill hoppa runt i moshpiten som om jag vore sexton igen. Lyd mitt råd, kör **Deftones** senaste i matberedaren och börja snurra **36 Crazyfists** istället. "A Snow Capped Romance" platsar redan nu på årsbästalistan.

Martin Larsson

"Lättlyssnat? Inte en chans"

TOTENMOND - "Unter Knochen"
(Massacre / Sound Pollution) §§§§

Tyskarna som albumdebuterade med "Lichtbringer" 1996 är efter tre års tystnad tillbaka. Det nya spännande verket, "Unter Knochen" uppfyller grundkraven för ett **Totenmond**-album. Lättlyssnat? Inte en chans. Släpande evighetslånga intron blandas med friskt kängpunkrens och blytung hardcore, omgärdat av ett dovt, iskallt dunkel som utan problem skär sig in i mänsklighetens mest svårforcerade själar. **Totenmond** har sedan min upptäckt för fyra år sedan i samband med "Reich In Rost" blivit personliga favoriter inom vad jag kallar "egensinnig musik". Trion tänjer på ramarna inom låtskrivande, framförande och strukturering. De känner sig inte påtvingade att skriva vers/refräng/vers/-refräng/solo-dängor utan utforskar egna marker, där ett mastigt doom-riff kan få etablera sig i minuter innan låten exploderar i ett muller av snabba trummor och ilsken tyskspråkig sång. Frontmannen Pazzer (sång-/gitarr) och trummisen S P Senz är efter tjugo års musicerande tillsammans bättre sammansvetsade än bogvisiret på Tysklandsfärjan. Som stor beundrare av bandets tonkonst är jag återigen salig. Om det skall klagas på någon punkt får det bli trumljudet, som ibland låter som en trasig stereoanläggning. Är du inte bekant med bandet bör du först införskaffa den förnämliga skallkrossaren "Reich In Rost" (2000), sedan denna kontrast- och finessrika bit ljud. Massacres enda bra band har gjort det igen.

Larsa Carlsson

TORTURE KILLER - "For Maggots To Devour"
(Karmageddon Media / Border) §§

Om vi skulle kora numrets skivomslag i Slavestate skulle **Torture Killers** "For Maggots to Devour" ligga ytterst bra till i den utgåva du just nu håller i. Konvolutet som föreställer ett par stycken aliens som har sex med sin nerblodade, tillika döda, mamma är näst intill ett mindre mästerverk. **Torture Killer** startade som ett **Six Feet Under**-coverband men gick sedan vidare och satte igång skrivandet på egen hand och på ynka trettio timmar har man spelat in och mixat vad som är debutalbumet. Tyvärr så håller inte musiken lika hög standard som varken omslaget eller tidigare nämnda amerikanska supergrupp. Även om medlemmarna är hyfsat skickliga på att hantera sina instrument så är låtmaterialet ganska ojämnt och inte speciellt upphetsande. En bra låt eller ett par schyssta riff räcker tyvärr inte, så bättre lycka nästa gång.

Kristian Forsell

UPHILL BATTLE - "Wreck Of Nerves"
(Relapse / Border) §§§

Musikaliskt sett har jag inga invändningar mot **Uphill Battle,** vars självbetitlade föregångare innehöll ett par schyssta slaktardängor, samt en riktig bensmulare i "Forked Tongue". Detta gäng lirar schysst grindcore i dess rätta bemärkelse. Inte grind toppat med en näve hardcore-sång eller hardcore med ett kryddmått rens i, utan avvägt ungefär 50-50. Hårt som muren ena stunden för att takten senare sprinta loss i ett fartvidunder. Jaja, vi kan det här nu. Det som skiljer **Uphill Battle** positivt från många andra band i denna relativt monotona genre är bredden på materialet, samt sinnet för nynnvänliga melodier. Sämre är det med sånginsatsen. Det är väl okej i ett par låtar och grindcore behöver för den delen heller ingen operasångare. Men en hel skiva med en snubbe som uppenbarligen inte kan sjunga blir jobbigt för mina stackars öron. **Uphill Battle** funkar utmärkt i små doser.

Larsa Carlsson

THE VECTORS - "Still Ill" (LP)
(Busted Heads / Sound Pollution) §§§

I fyra år låg tydligen denna inspelning och samlade damm. Diverse bolagsstrul hette visst anledningen. I slutet av förra året lyckades det numera Stockholmsstationerade bolaget Busted Heads komma över mastertapen och tätt inpå såg "Still Ill" dagsljuset för första gången. **The Vectors** består av tre personer från Umeå som spelar stökig treackordspunkrock. Deras mix av bland annat **Black Flag, Dead Kennedys** och **New Bomb Turks** får mig verkligen att röra på sidofläsket. Nog för att en speltid på drygt 25 minuter kan kännas en aning snålt tilltaget, så räcker det alldeles utmärkt i det här fallet. Problemet är bara att man blir sugen på mer. Gillar ni stökig och catchig punk så bör ni givetvis kolla upp detta släpp. Själv har jag redan valt ut fyra låtar till min bland-cd som jag ska plocka med till sommarens kommande festivaler. Vi syns fulla i gyttjehögen grabbar!

Dennis Tencic

THE VIGILANTES - "Empty Bottles & Broken Hearts"
(Bandworm Records / Sound Pollution) §§

Här har vi en ung kvartett som garanterat hellre runkar till plattor med **Rancid, Voice Of A Generation** och **Dropkick Murphys**, än senaste numret av Slitz. Trots bra förebilder så är debuten "Empty Bottles & Broken Hearts" långt ifrån bra. Okej, killarna är måhända inga supermusiker och långt ifrån bra textförfattare men det är sången jag retar upp mig så sjukt mycket på. Då menar jag verkligen all sång, inklusive de gästande artisterna. Hade **Rancids** Tim Armstrong och Lars Fredriksen varit födda i Alain och Dédés kroppar (ni vet de charmiga dvärgarna från Fångarna På Fortet) skulle de antagligen ha låtit som **The Vigilantes** gosskör. Vad är det som får mig att inte toksåga "Empty Bottles & Broken Hearts" då? Jo, trots att det finns otroligt mycket att förfina för dessa killar så har de trots allt en brinnande spelglädje som man kan hitta hos vissa triggade demoakter. Precis som Whiskey så kommer även detta gäng mogna inom sinom tid!

Dennis Tencic

VINTERSORG - "A Focusing Blur"
(Napalm Records / Border) §§§

Vintersorg är en förbaskat duktig musiker, vilket också visas upp på "The Focusing Blur". Hans varumärke, blackmetal med stora inslag av stämningsfull sång och komplexa textkoncept är väldigt tydligt även på det här släppet. I rädsla för att villa bort mig fullständigt i filosofiskt funderande tänker jag inte fördjupa mig i texterna och dess djupsinniga budskap. I stället är det fullt fokus på musiken som gäller. Lite oväntat tycker jag faktiskt att det är de lugna partierna som är de klart bästa på plattan. Sångrösten är det sannnerligen inget fel på och den medeltida känsla som manas fram i låtarna är riktigt smakfull. Samtidigt känns blackmetalpartierna lite för konstruerade och tillför inte helheten särskilt mycket mer än markeringen att det är just ett **Vintersorg**-släpp. Att de som följer mannens karriär kommer fö

älska sig även i den här plattan råder det ingen tvekan om, vi andra klarar oss nog ganska bra utan. Det är en helt okej platta som går alldeles utmärkt att spisa, men inget man går i taket av. Förutom den vackra "A Microscopical Macrocosm" som säkert fungerar utmärkt i många redaktionsmedlemmars sovrum om natten.

Mikael Mjörnberg

VOICE OF A GENERATION - "The Final Oddition"
(Burning Heart) §§§

Detta är fjärde fullängdaren med Sveriges kanske mest kända streetpunk-gäng och tillika debuten för sångaren Johnny Stalker. Jag trodde faktiskt att **Voice Of A Generation** skulle göra en **Bombshell Rocks** på denna platta. Ja ni vet, softa till sig. Eller mogna, som banden själva så fint brukar kalla det. Det tog inte många sekunder innan det visade sig att jag hade fel. **Voice** kör vidare på sitt stuk, dock är "The Final Oddition" gängets mest varierade utgåva till dags dato vilket visar sig redan i andra spåret "Itching Fingers". Det är en fräck liten bit som påminner löjligt mycket om sentida **Misfits**. Coolaste låten på plattan är helt klart femte spåret, "Bastards". Den lär få samtliga **Exploited**-fans, vare sig de vill eller inte, att röja tuppkammen av sig. Trots grym produktion och bra insatser, inte minst från nyförvärvet Johnny Stalker, så är tyvärr inte allt gräs och gröna skogar. Jag är inte vidare förtjust i bitar som "Verbal Ubuse", "Crap Recieved" och bottennappet "450 Days". Ska jag vara riktigt ärlig så har jag alltid tyckt att **Voice Of A Generation** ska avnjutas live och inte på skiva. Det är på scen de verkligen kommer till sitt rätta. Det finns helt klart många bitar från "The Final Oddition" som är bra och som definitivt kommer att göra sig ännu bättre live. "Justice" är redan självskriven att bli en ny favorit bland de som gillar att dricka öl och skråla med i refränger.

Dennis Tencic

VORKREIST - "Sabbathical Flesh Possession"
(Xtreem Music) §

Vorkreist ger verkligen grund och botten i uttrycket "har man ingenting vettigt att säga kan man likaväl hålla käften". Ogenomtänkt blandning av döds, black och thrash utan eftertanke är verkligen inte min påse chips. Detta åker ut genom fönstret direkt.

Kristian Forsell

WASTEFORM
"Ignorance Through Sovereignty"
(X-treem Music) §§§

Hyfsat teknisk grottdöds som harvar i bakvattnet av band som till exempel några kända kanniballik. Annars låter de ganska europeiska, utan att göra några större försök till att vara originella, förutom att hela bandet ser ut att vara med i **Pro-Pain**, med en stor, rakad och tatuerad kille på sång. De gör ett stort misstag i att låta sången vara distad. Dödsmetall ska inte ha distad sång – det ska inte låta hightech om sången, det ska låta som om det kommer från Floridas träskmarker ut ur käftarna på en krokodil. Hela ljudbilden känns väldigt steril och tråkig, vilket gör att ett ganska bra låtmaterial försämras ganska markant. Det låter lite som att ljudet är på demonivå. Om de har råd att skaffa en bra producent som kan få fram ett rått ljud till nästa inspelning, så borde de inte tveka. Kanske Audio Hammer kan vara något? (Studion där **Monstrosity** spelade in sin senaste platta med fullgott resultat och dessutom kom undan med en låg inspelningskostnad) **Wasteform** har en bit kvar till stordåd. Kämpa på grabbar, death is certain – life is not.

Håkan Thorell

WATAIN - "Casus Luciferi"
(Drakkar Productions) §§§

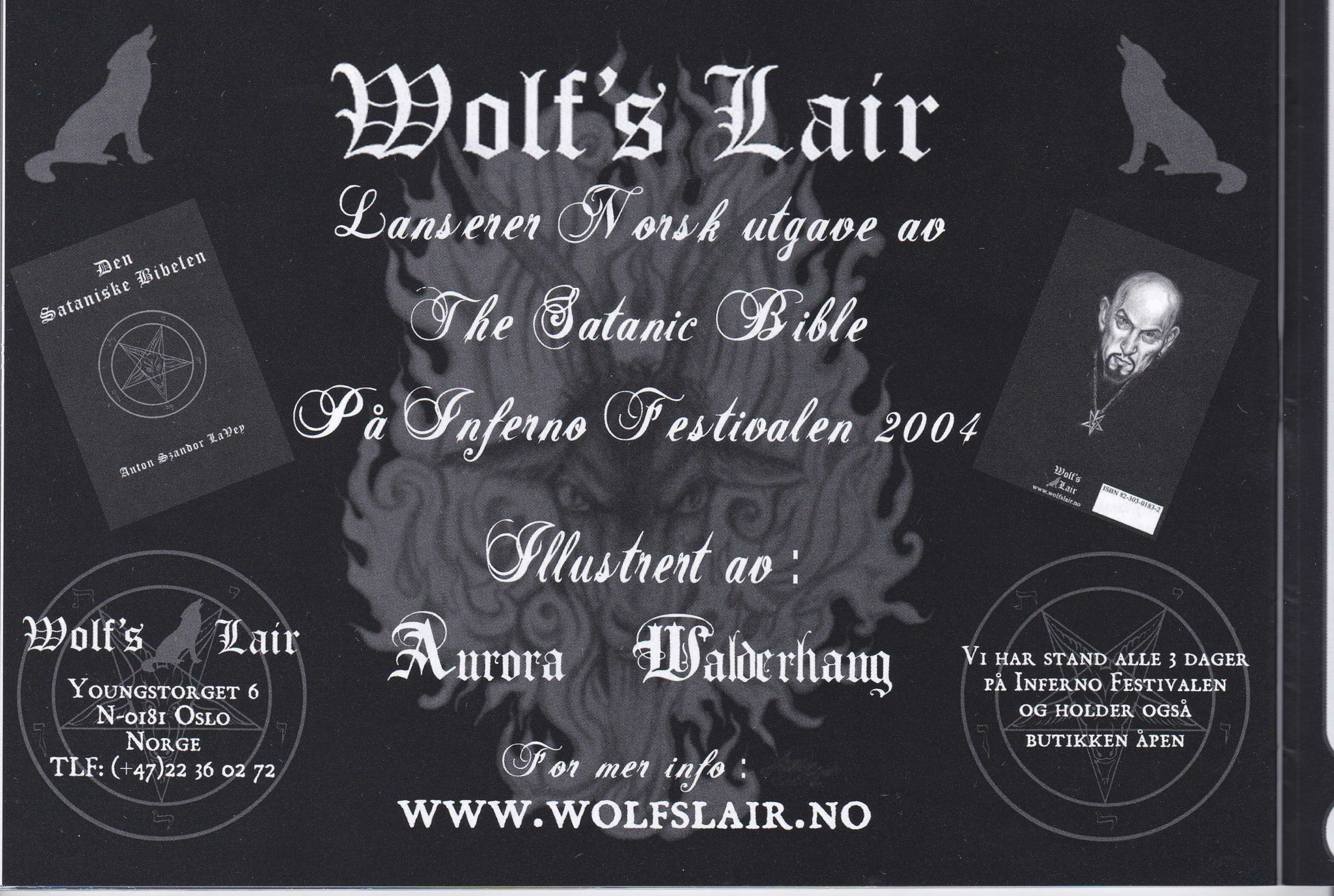
Mer svenskt mangel! **Watain** spyr ur sig åtta stycken av den svartaste metal som gjorts, och bifogar all info på ett coolt A5-papper som är designat (skrivet på skrivmaskin för äkta "true"-känsla) och tryckt på gammalt gott manér. Musiken är rå och jag tycker mig höra likheter med band som **Funeral Mist** (lite) och **Triumphator** (ganska mycket), även om **Watain** har fler långsamma partier än ovan nämnda band. Eftersom jag dels gillar **Triumphator**, dels gillar kontraster, så tycker jag att **Watain** gör det mesta rätt. Gillar man brutal blackmetal så är det bara att köpa, ingen tvekan om den saken.

Robert Stotzky

WOLF - "Evil Star"
(No Fashion / Sound Pollution) §§§

"Evil Star" är väldigt catchy, fylld med svängig heavymetal, feta riff, skön atmosfär och tyvärr en gäll sångröst som raserar hela plattan. Säga vad man vill om heavymetal, men i sina bästa stunder kan den rent musikaliskt vara riktigt vass. Svenska **Wolf** visar med besked att de är en av de nya vitala krafterna som verkar inom scenen. De låter betydligt fräschare än de flesta av sina konkurrenter. Hade det inte varit för att Niklas Olsson låter som om han blivit sparkad på pungen av en tvåtonsoxe hade allt varit frid och fröjd, nästan. I längden blir **Wolfs** kompositioner lite väl lika varandra och det vilar en lätt doft av slentrian över verket. Eller så är det bara på det viset att jag inte klarar av en hel platta med old-school heavymetal. Den avslutande covern på **Blue Öyster Cults** "Don't Fear The Reaper" är dock fullkomligt briljant. Här passar den gälla rösten betydligt bättre och blir inte alls lika påträngande som i de egna kompositionerna. Dessutom är ju låten helt magnifik från början och **Wolf** gör en utomordentligt delikat tolkning av den. För att nämna några har **Gus**, **HIM** och **Apollo 440** tidigare försökt sig på att framföra melodin och ingen av dem kommer ens i närheten av svenskarnas version.

Mikael Mjörnberg

Karmageddon Media presents;

DISMEMBER

Where Ironcrosses Grow

IN STORE 08.03
www.dismember.se

The Swedish Death Metal Legend returns... Long live Stockholm Dods Metall !!!

MORIFADE

IN STORE 09.02
www.morifade.com

Domi<>nation

Innovative Power Metal from Sweden, produced by Andy LaRoque !!!

POSSESSED TRIBUTE

IN STORE 23.02

Seven Gates of Horror

Hell, Evil, Satan's curse....THE tribute to THE first Death Metal band ever, fea(r)turing Cannibal Corpse, Vader, Absu and more !

OCCULT

IN STORE 08.03
www.occult.nu

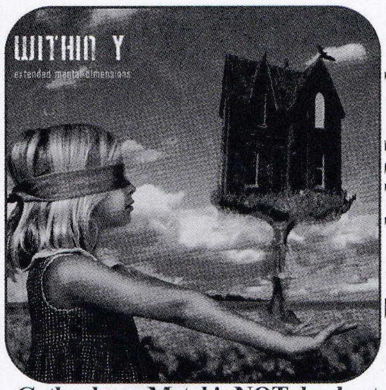

Elegy for the Weak

Raging Thrash, like Slayer worshipping the Devil again, killer sound delivered by Andy Classen..."

WITHIN Y

IN STORE 22.03
www.withiny.tk

Extended Mental Dimensions

Gothenburg Metal is NOT dead yet, WITHIN Y is a must-have for fans of In Flames & Soilwork !!!

NORDIC METAL

IN STORE 09.02

Tribute to Euronymous

Possibly the most classic Black Metal compilation is now available again, features Mayhem, Dissection, Emperor, Marduk and more !

MONSTROSITY

IN STORE 23.02

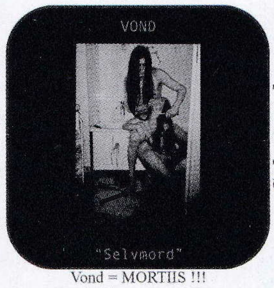

Millennium

Re-release on this classic Death Metal album, with Corpsegrinder (Cannibal Corpse) on vocals.

VOND

IN STORE 23.02

Selvmord

Vond = MORTIIS !!!
Classic album from 1995...
selvmord = suicide...need to say more ?"

FINAL DAWN

IN STORE 23.02

Under the Bleeding Sky

From Finland comes a never ending stream of talent, Final Dawn mixes Sentenced, older Rotting Christ and old Megadeth into something new...

NOCTURNUS

OUT NOW

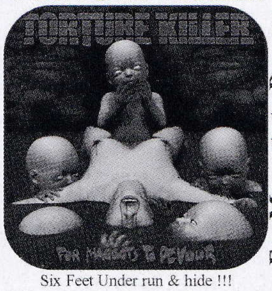

The Demos

The two legendary demos,
THE introduction of keyboards in Death Metal.

TORTURE KILLER

OUT NOW

For Maggots to Devour

Six Feet Under run & hide !!!
This is a killer old school Death Metal album for sure !

Karmageddon Media
P.O. Box 277, 6300 AG Valkenburg
The Netherlands
www.karmageddonmedia.com

Distributed by;

BOOGIEMAN :: TURNEDAGBOK FRÅN HOLLAND

Att Boogieman är redo att rocka vet vi sedan intervjun i nummer sju. Inför en längre tur med stonerrockkollegorna Awesome Machine värmde Västkustkvartetten upp med en långhelgsturné i tulpanernas land, Holland. Bandets gitarrist J J Scat fick som uppgift att med penna och block föreviga anekdoter kring de fyra framträdanden som stod på schemat.

TEXT: J J SCAT (GITARRIST I BOOGIEMAN) - FOTO: BOOGIEMAN

30/10 – 03 AMSTERDAM, HOLLAND (The Cave)

Klockan 00.30 gick jag och lade mig för att försöka få några timmars sömn innan jag skall möta upp resten av bandet. Jag missar att klockan ringer och försover mig, men vaknar av att Tobbe (trummor), som sovit över för att underlätta lite, går upp. Vi hinner ner till bilen och de andra bara flinar åt mig eftersom jag senast dagen innan hade skrutit om hur punktlig jag var och hur viktigt jag tyckte det var att man passar tider. Tji fick jag för det!

Klockan 03.45 lämnar vi Kungsbacka i vår fullpackade Cheva-van och beger oss söderut mot Holland. Stämningen är på topp fastän att alla ser ut som zombies. Mycket rock-'n'roll på stereon och vi missar båten till Helsingör med tio minuter. Vi väntar och tar nästa färja och drar vidare genom Danmark. Vid tiotiden så kommer vi i land till Tyskland och det är min tur att köra. Jag kör genom hela Tyskland för att sedan lämna över ratten till Nicke. Givetvis så hamnar vi mitt i rusningstrafiken och nu börjar stressen komma fram. Vi skall vara på The Cave i Amsterdam klockan 19.00 och innan dess så skall vi hinna hitta vårt hotell. Jävlar vilken stad att köra i. Cyklar överallt, trånga gator och hur mycket folk som helst. Vi hittar hotellet och checkar in.

Vi letar upp The Cave och upptäcker att vi har ca 45 minuter på oss att äta, rigga och soundchecka innan stället skall öppna. Något stressade gör vi allting samtidigt. Allt är färdigt och de första ölen börjar slinka ner. Alla ser helt sega ut och vi hänger i baren och undrar var folket är. Det kom inte så mycket folk, men de som var där diggade oss skarpt. Det var kul att spela fastän att stället var jävligt litet. Trötta som vi borde vara, vi kände oss inte ett dugg trötta, bestämde vi oss för att promenera tillbaka till hotellet. Det var en resa i sig. Det var tur att någon i sällskapet var nykter, annars hade vi utan tvekan snurrat bort oss på en kvart. Satan vad kul vi hade på den promenaden.

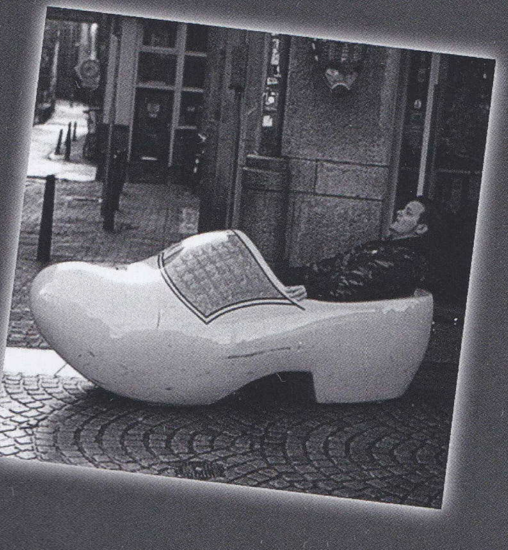
31/10 – 03 ROOSENDAAL, HOLLAND (The Music Temple)

Vi vaknar upp med en belåtenhet och hugger i oss utav frukosten som serveras för att sedan ge oss ut på Amsterdams gator och spana lite. Jag och vår "allt-i-allo-ljudkille" knallade in på hampamuséet för att titta lite. Red Light District fick också ett besök av oss, likaså porrmuséet. Jag tror att vi blev erbjudna kokain, LSD, ecstasy och allt annat minst femtio gånger på ett par timmar. Jag har aldrig sett så mycket pundare i en såpass häftig stad. I LOVE AMSTERDAM, men det var lite väl mycket droger. Det var liksom ingen hejd på det!

Roosendaal. Det var ett par mil dit och jag tror att jag sov större delen av vägen. Det är ingen stor stad så det var ganska lätt att hitta The Music Temple. Först trodde vi att vi skulle lira på en liten pub men det visade sig att de hade en lokal bakom puben som var jävligt cool. Det såg ut som en MC-lokal med soffor och annat soft. Vi segade under ett par timmar för att vänta in ägaren och ställets ljudtekniker. Gratis öl och drinkar under hela kvällen, så vi var ganska sköna när vi väl gick upp på scenen inför femton personer. Vi skulle ha haft ett lokalt förband med oss i Roosendaal, men de uteblev av någon konstig anledning. Längre ner på samma gata så spelade tre lokala band inför en fullsatt lokal. Typiskt att det var när vi kom till byn!

Vi körde vår pryl och lyckades övertyga de som väl var där. De ville bara ha mer och mer hela tiden så till slut så

körde vi bara blues och alla i publiken turades om att sjunga. Hela spelningen blev en stor fest till slut och det var riktigt roligt. Dimman låg tät kan man säga. Vid tvåtiden var ägaren tvungen att stänga stället, men eftersom de diggade oss så stannade alla ändå kvar för att fortsätta festa, inklusive ägaren. Vi avslutade hela kvällen, eller natten snarare, med ett akustiskt jam uppe hos en av bartendrarna. Kraftigt påverkade så beslöt vi oss för att gå och lägga oss till slut. Vi lyckades toppa Amsterdam.

1/11 – 03 LEEUWARDEN, HOLLAND (Gloppe)

På morgonen så riggade vi ner. Vi hämtade bilen som stod parkerad ett tiotal meter från stället och upptäckte att vi hade haft inbrott. Någon hade tagit sig in genom ett sidofönster. Allting låg huller om buller men ingenting var borta förutom ett minibackgammon som Tobbe hade köpt i Amsterdam. I bilen så fanns det en bärbar cd-spelare, massa skivor, verktyg och lite annat smått och gott men de beslöt sig för att sno det lilla backgammonet. De som bröt sig in måste ju ha varit monsterstukade.

Cirka 25 mil senare så kommer vi till Leeuwarden i norra Holland. Jävligt schysst ställe med två våningar och förhoppningarna är stora eftersom det är ett stort ställe.

Efter diverse strul med monitorsystemet så var det dags att käka. De måste ha beställt hela menyn från en kinarestaurang. Jag har aldrig sett så mycket mat på ett och samma bord och gott som fan var det också.

Spelningen blev okej och det var väl lite sisådär med folk där när vi spelade. Vi skulle ha haft ett lokalt förband här med, men det var inget - allt folk kom inte förrän efter vi hade lirat. Då var stället packat till bristningsgränsen. Jävla otur! Vi var tvungna att ta det lite lugnt med berusningen med tanke på att vi skulle åka direkt hem efter söndagsspelningen i Oss som nu återstod.

2/11 – 03 OSS, HOLLAND (Kaatje)

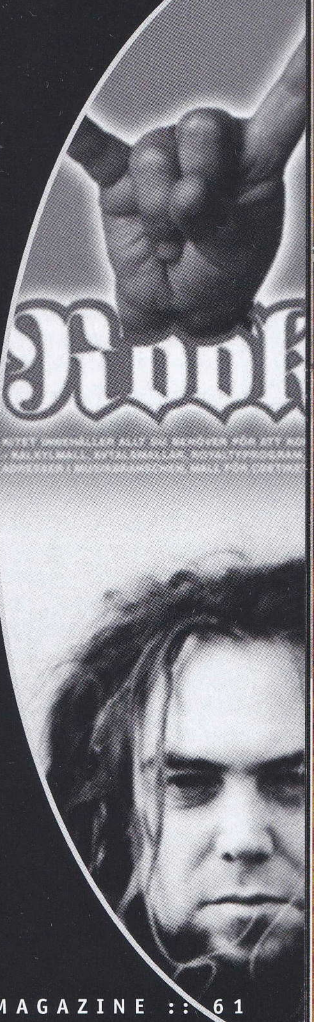
Vi letade upp Oss och hittade en stad full med poliser. Det var snutar överallt och givetvis så svängde Nicke mot enkelriktat och vi blev stoppade av en polispatrull. När vi förklarat för dem att vi kom ifrån Sverige och att vi skulle lira på stället intill så blev de mjuka och snälla igen. Undrar om snuten röker brass i Holland?

Två timmar tidiga så spenderade vi tiden med att lira fotbollsspel och backgammon. Efter ett tag så kom det lokala förbandet som inte alls var ifrån Oss utan från någon annan del av Holland. Hur som helst så fick vi riggat den minsta scenen vi någonsin har stått på - jag fick koncentrera mig under hela spelningen på att inte ramla av scenen. Det var inte något snack om att stå bredbent här inte. Jag såg antagligen ut som en långhårig balettdansös eller något liknande. Hur som helst så var det första av de fyra spelningarna där en del av publiken kunde våra låtar och det kändes kul. Efteråt blev jag helt snurrig eftersom att alla ville tala med mig om diverse framtidsplaner för **Boogieman**. Medan de andra riggade ner och förberedde packningen av bilen inför hemfärden stod jag och drack Coca-Cola och snackade med folk. Var ganska gött att slippa bära för en gångs skull.

Klockan 23.20 lämnade vi Oss bakom oss, rikligt med vind i seglen och ett riktigt hällregn. Hundra mil att åka, jag däckade som en liten gris i baksätet och sov mestadels av tiden. Jag fick köra genom Danmark, eller Darrmark som jag sa när jag var liten gosse, men jag lämnade över efter ett tag igen. Jag var för trött för att köra och jag kunde inte se rakt. Väl över i Sverige så blir vi intagna på en flygande fordonskontroll. Polisen tittade in i bilen och beslöt sig för att väga den. Vi klarade oss undan böter. Vi hade 40 kilo kvar till maxvikt. Tur att vi inte köpte ännu mera öl på båten. Sov sista biten hem och var helt väck resten av dagen. 13,5 timmars bilfärd ner och 14 timmars bilresa hem var segt men satan vad kul vi hade. I love Holland och vi kommer definitivt att åka dit igen och lira. Nu återstår det bara en vecka till fjorton gig på raken tillsammans med **The Awesome Machine** i Tyskland och Belgien. Kan knappt vänta.

Tävlingar

Det var länge sedan sist, men i detta nummer kan vi stolt presentera två tävlingar.

A) Rookie-tävlingen

Vill du ge ut ditt bands material på egen hand? Rookie – ditt startkit för musikbranschen kan garanterat hjälpa dig. Vi lottar tillsammans med Lunkan Music & Media ut ett startkit på cd-rom. Gå in på **www.startaskivbolag.nu** så kan du säkert svara på dessa enkla frågor:

1. **Vad heter producenten av "Rookie - startkit för musikbranschen"**
   1. Max Martin
   X. Ola Håkansson
   2. Janne Lundqvist

2. **Vad heter distributören av "Rookie" till skivhandel?**
   1. Sound Pollution
   X. Sound Destruction
   2. Sound Explosion

3. **Hur många typer av avtal ingår i "Rookie"**
   1. 3 stycken
   X. 4 stycken
   2. 5 stycken

B) Roadrunner-tävlingen

Sugen på en sampler med bland andra **Hatebreed**, **Soulfly** och **Dirty Americans**? 5 lyckliga vinnare får varsitt exemplar om de först svarar rätt på denna fråga.

I vilket band slog Soulfly-sångaren Max Cavalera igenom?
1. Angel Corpse
X. Sepultura
2. The Darkness

Använd e-post- eller brevpostadressen nedan. Märk svaret/svaren med tävlingsnamnet synligt. Vi vill ha era svar senast den 15 maj.

info@slavestate.se
eller **Slavestate Magazine,** c/o Larsa Carlsson
Gåsagången 14 bv, 422 48 Hisings Backa

36 CRAZYFISTS

I mars briserar 36 Crazyfists andra giv "A Snow Capped Romance" i skivdiskarna, och under våren och sommaren hoppas kvartetten återigen göra europeiska konsertlokaler osäkra med sin blandning av hardcoreilska och träffsäkra melodier. Inför detta pratar strängbändaren Steve Holt både verkligt klimat och musikklimat med Slavestate.

TEXT: MARTIN LARSSON - BILD: JOSH ROTHSTEIN

För snart två år sedan debuterade 36 Crazyfists med "Bitterness The Star". Fullmatad med deras säregna hybrid av tung metal, explosiv hardcore och svävande melodislingor landade debuten dem en plats på Roadrunner Roadrage-turnén, en paketturné med tre Roadrunnerband som drog fram genom Europa och öppnade mångas ögon för 36CFs recept på musikalisk framgång. De turnerade också ordentligt i hemlandet, och har nu med nya släppet i ryggen siktet inställt på avsevärt många fler mil på vägar världen över. De kan dock spåra sina rötter tillbaka avsevärt längre än 2002. Konstellationens namn dök upp redan under gitarristen Steve Holts high school-år, och är taget från filmen med samma namn från 1977, med Jackie Chan både i huvudrollen och i regissörsstolen. När bandet bildades 1994 grävde Steve fram namnet igen, och 36 Crazyfists var fött. Under ett par år kämpade de sig fram i hemstaten Alaska, där vädret precis som i Sverige lämnar en del att önska om man är solsemestertypen. Statens geografiska läge som åtskild från resten av landet gör också att dess musikscen kan tyckas separerad från USA:s "fastlands" dito. Både klimatet och det isolerade läget tycker Steve har format orkesterns sound.

– Eftersom det bara är snö och is där uppe, så finns det inte så mycket man kan göra med sin tid. Vill man inte gå ut och åka snowboard, så blir det att man sitter hemma och spelar hela tiden. Jag tror att man kan bli en bättre musiker på så sätt, och att man kan bli mer unik som person om man växer upp så där. Man är lite mer avskärmad från alla uppenbara influenser. Det finns inte så många ställen att spela på eller så, men vi har många goda vänner som spelar i olika band där uppe. Det finns en liten scen, med många unika band i Alaska, om man jämför med alla som följer trenderna i Staterna där varenda band låter som tio andra. På något sätt känns det som att det finns mer originella idéer där, eftersom inflytandet från omvärlden är mindre.

Ändå kände sig 36CF tvingade att ge sig ut i nämnda omvärld, för att kunna komma någonvart med sin musik. I slutet av nittiotalet flyttade bandmedlemmarna till Portland, Oregon, för att förbättra möjligheterna att turnera och bli uppmärksammade.

– I Alaska kan man inte få så mycket gjort när det gäller skivbolag och sånt, förklarar Steve. Vi flyttade till Portland eftersom det liksom ligger i mitten av allting. Det är nära till Seattle och Los Angeles och San Fransisco, så vi kände att vi skulle kunna komma ut lite mer på turnéer och så, och helt enkelt synas mer. Vi träffade Steev Esquivel från **Skinlab**, och gjorde några spelningar med dem. Han gillade verkligen vad han hörde, och såg till att Roadrunner fick upp ögonen för oss. Det var riktigt coolt att hamna på Roadrunner till slut, eftersom många av banden vi lyssnade på när vi växte upp låg där, som **Machine Head** och **Sepultura**. Man har gillat de där banden så länge, och så helt plötsligt låg vi på samma bolag. Med tanke på att musikindustrin inte direkt är lika stor som den varit tidigare så har de gjort bra saker för oss, och det känns verkligen som att vi har stöd från dem. På sistone har det dock varit lite av en besvikelse att se hur just **Sepultura** valt att lämna Roadrunner, och att **Machine Head** inte längre jobbar med den amerikanska delen av bolaget. Man får en liten känsla av att de kanske i första hand letar efter mer kommersiellt gångbara band. Men vi försöker hålla den tyngre sidan vid liv, avslutar han med ett skratt.

Temainriktad platta

Att inte vara kommersiellt gångbara är förmodligen ingenting 36 Crazyfists behöver oroa sig för. Tyngre musik är större än på länge i USA, och MTV har till och med sjösatt det gamla slagskeppet Headbanger's Ball igen, denna gång med Hatebreeds vokalist Jamey Jasta som värd. Steve är onekligen nöjd med utvecklingen.

– Hela metal-scenen var verkligen skit ett tag, men jag tror verkligen den kan komma upp på fötter nu igen. Det finns tonvis med bra band nu. Hela hardcore/metal-crossovergrejen är enorm nu. Det har byggts upp under en längre tid och nu är det här, och det är bra. Både MTV och Fuse Network har metal- och rock-program, och jag tycker det är extra roligt att Headbanger's Ball är tillbaka, eftersom jag växte upp med det varje lördagskväll. Vi hoppas kunna få lite speltid på både kanalerna. Vi har precis spelat in videon för "At The End Of August", och kommer att spela in en för "Bloodwork" i april.

Om inte nya videos kan föra ut 36CFs budskap så kommer sannerligen nya släppet "A Snow Capped Romance" kunna göra det. Den skiljer sig en del från föregångaren, både musikaliskt och textmässigt, men fans av debuten kommer ändå att kunna känna igen sig. Tonen har blivit mer positiv utan att intensiteten mattats, och framförallt känns låtarna mer som helheter.

– Skivan känns klart mer mogen än den första, menar Steve. Vi skrev inte en enda ny låt till "Bitterness The Star", så det är som en samlingsplatta av vårt gamla material. Med den nya gick vi in i hela skapandet med en klar idé om vad vi ville att det skulle bli, så den är mycket mer fokuserad och uppdaterad. Vi började från grunden och byggde upp allt från noll, vilket fungerade otroligt mycket bättre än att bara spela in låtar vi redan hade. Varenda låt vi skrev hamnade på skivan den här gången, och vi behövde inte nöja oss med något som vi kanske inte tyckte var så bra som det borde ha varit. Förra gången kändes det lite som att vi var tvungna att inkludera material som vi inte stod för helt. På så sätt så är ju den nya plattan annorlunda. Dessutom känns det mer som en rock-platta än en metal-platta, vilket är konstigt för det var ingenting vi siktade mot, utan det bara hände. Det finns fortfarande hårdare grejer på den, men den är lite mer tema-inriktad och baserad på låtar istället för bara riff.

Jobbade med Andy Sneap

Låtskrivandet var tidigare till största delen Steves domän, men inför "A Snow Capped Romance" blandade hela bandet sig i mer. Plattan skapades delvis under turnerandet med "Bitterness The Star", delvis i replokalen och delvis i Steves egen källarstudio.

– Jag spelar in och producerar osignade band i min egen studio. Det är det jag gör med min fritid, när vi inte turnerar eller så. Jag spelade faktiskt in våra b-sidor där för våra kommande singlar, bland annat covers på posthardcore-bandet **Cast Iron Hike** och gamle klassikern **Cat Stevens**. När vi skriver våra egna låtar brukar det börja med att jag har ett riff eller att Brock (Lindow, **36 Crazyfists** vokalist, reds anm) har en melodi i skallen. Sen bollar vi det med varandra och Thomas (Noonan, trummor) och Mick (Whitney, bas) och så bygger vi vidare på det, på de faktiska repen. Nu när jag har en laptop med Pro Tools på kommer det bli mycket enklare att skriva mer musik.

Själva produktionssidan av bandets eget material är också något Steve är intresserad av, men hittills har bandet valt att anlita utomstående för att spela in och mixa. På "A Snow Capped Romance" återfinns James Wisner, som jobbat med Dashboard Confessional och Further Seems Forever, i producentstolen, medan mixandet sköts av tungviktaren Andy Sneap, som jobbat med bland andra Skinlab, Machine Head och earthtone9.

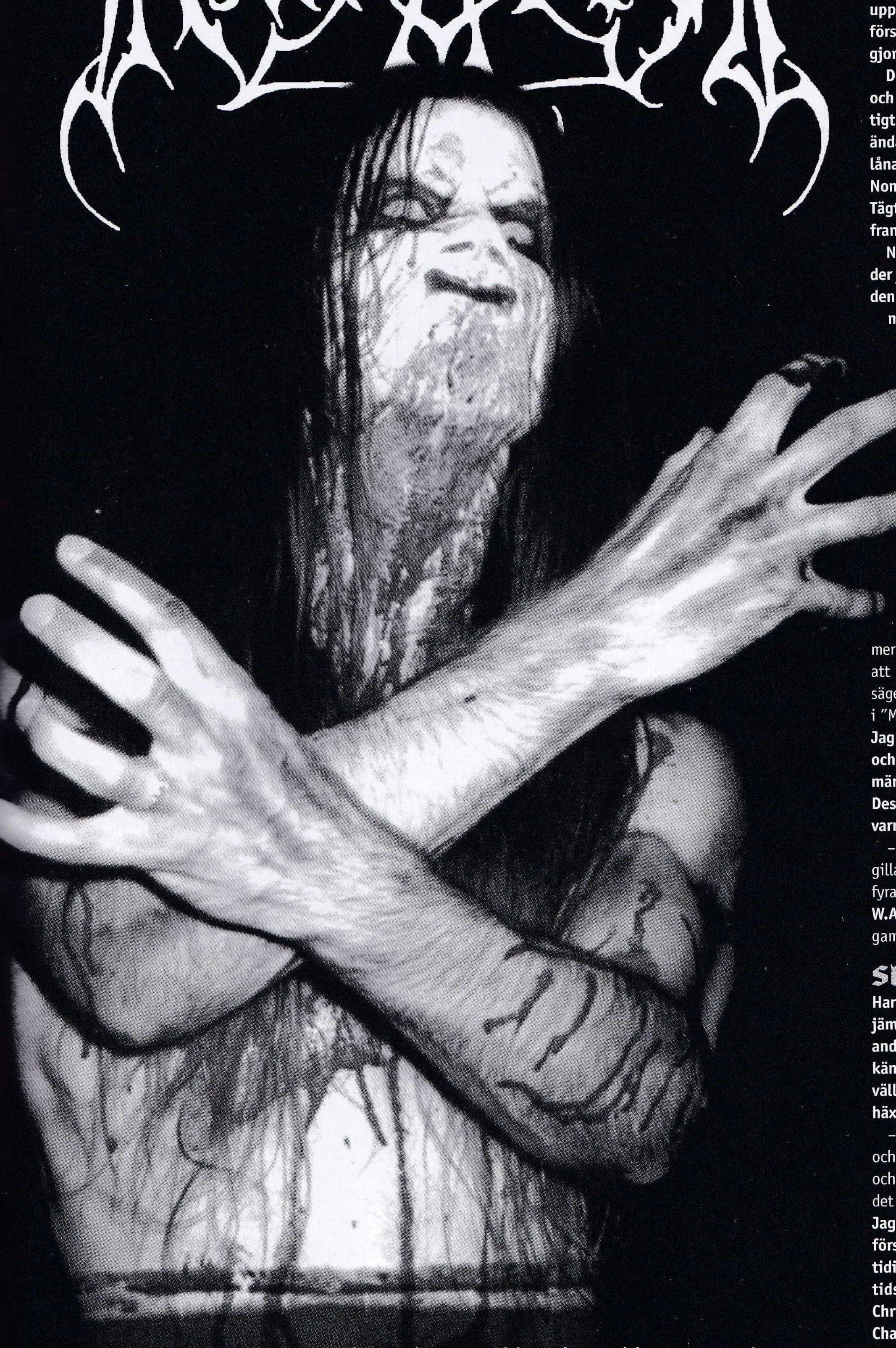
– Det var riktigt coolt att åka över till England och mixa plattan med Andy Sneap, säger Steve. Han är lite av en hjälte för mig. Han har ju jobbat på några **Opeth**-plattor, och de är ett av mina favoritband, från ert land. Jag älskar både **Opeth** och **Katatonia**.

Efter albumsläppet ska 36 Crazyfists göra en kortare turné i Staterna, för att sedan kuska runt tillsammans med Avenged Sevenfold och senare Killswitch Engage, när deras nya platta släpps. Tanken är att sedan att komma tillbaka till Europa, och förhoppningsvis göra några framträdanden på festivalscenerna under våren och sommaren. Steve säger också att de ska göra ett par framträdanden på sin "riktiga" hemmaplan, i Alaska.

– Vi försöker hålla kontakten och fördela vår lediga tid mellan Alaska och Portland. Brocks pappa arbetar fortfarande som fiskare där upp, och Brock är där på somrarna och fiskar när han kan. Både "Kenai" och "Song For The Fishermen" på nya plattan handlar om våra hemtrakter. Men samtidigt känns det som att vi är mer en del av fastlandsscenen än Alaskas musikscen, med tanke på att vi turnerar mer i resten av Staterna.

Med eller utan identitetsklyvning så kommer "A Snow Capped Romance" hjälpa 36 Crazyfists att krossa bilden av "lovande ungt band" och ersätta den med kort och gott bara "bra band". De verkar onekligen redo för uppgiften.

Ragnarök

Ragnarök. Smaka ett tag på det ordet. En åldrande värld går mot sin ofrånkomliga undergång, krig rasar och bröder slåss mot bröder. Fimbulvinter härskar i trenne år, och vargarna slukar såväl sol som måne. Skeppet Nagelfar seglar på haven, Heimdall blåser i Gjallarhornet. Draken Nidhögg sätter världsträdet i gungning och Fenrisulven sliter sig från sina bojor. Soundtracket till detta scenario skulle mycket väl kunna vara "Blackdoor Miracle", norska Ragnaroks femte fullängdare.

TEXT: ROBERT STOTZKY - BILD: REGAIN

Man kan tycka att min första kontakt med bandet kom sent, inte förrän med 2002 års "In Nomine Satanas". Därefter var jag dock såld, och när min återkomst till Slavestate var ett faktum kändes det roligt att få axla ansvaret att intervjua en av Norges för tillfället bästa grupper. Jag förberedde mig genom att lyssna igenom gruppens back-katalog - en mycket angenäm arbetsuppgift. Tid att lyssna hade jag också, då några missförstånd på vägen och ett olyckligt dödsfall tyvärr gjorde att intervjun sköts upp två gånger.

De tidigaste albumen, "Nattferd", "Arising Realm" och "Diabolical Age" lider av en ljudbild som inte riktigt låter bandet komma till sin fulla rätt, men bjuder ändå på många minuters njutning för den som gärna lånar ett öra åt rak och ärlig norsk black metal. "In Nomine Satanas" å andra sidan visar upp Tommy Tägtgrens hantverk när det är som allra bäst, vilket för fram musiken på ett helt annat sätt.

När jag väl fått tag på trummisen Jontho i Norge inleder jag med de vanliga artighetsfraserna, och berömmer den nya plattan, som jag vid tillfället för intervjun lyssnat på i en veckas tid. Jontho undrar skrattande om jag inte tröttnat på den, men jag svarar helt ärligt nekande. Om något så känns den än bättre än när den första gången snurrade i CD-spelaren. Jag talar om hur jag uppfattar "Blackdoor Miracle" - som mer brutal än föregångaren, men samtidigt mer melodisk, och med en hel tunga partier som kommer fram tydligare än tidigare. Jag frågar hur norrmannen själv skulle beskriva plattan, särskilt då jämfört med "In Nomine Satanas".

– Jämför man skulle jag säga att "In Nomine Satanas" är mer rak blackmetal. Det fanns melodier även på "In Nomine...", men de är mer tekniska på den nya skivan. Det är mer variation, från att vara snabb blackmetal till att vara melodisk, som du säger. Sedan blir det helt plötsligt något helt annat, som i "Murder", där det dyker upp **Slayer**-riff.

Jag berättar att den influensen inte gått mig förbi, och påpekar att jag även tycker att det i vissa partier märks att det är de gamla banden som Celtic Frost, Destruction och W.A.S.P. som ligger medlemmarna varmt om hjärtat, vilket Jontho bekräftar.

– Jo, **W.A.S.P.** är ju ett av mina favoritband, och jag gillar sången hos **Celtic Frost**. När man har repat i tre-fyra timmar så är det skönt att gå hem och lyssna på **W.A.S.P.** och inte nya **Belphegor**. Så visst gillar jag de gamla banden.

Släpp ut demonerna

Har du inte hört Ragnarok tidigare så kan man närmast jämföra deras musik med Dark Funeral, Marduk och andra band som lyckas kombinera snabbhet, melodikänsla och den där ogreppbara kyliga ondskan som väller ut ur högtalarna. Men hur går det till när denna häxbrygd tillverkas?

– Först och främst är det gitarristen som sitter hemma och gör riff och tar med när vi repar. Vi lyssnar på dem och bestämmer vilka som är bra nog och sätter samman det tillsammans. Det är som regel så det går till.

Jag har fått en promo utan texter, så jag undrar lite försynt om texterna behandlar samma ämnen som tidigare. På de tidigare plattorna var texterna av tidstypiskt primitivt snitt, som "We chase the Christians as the mighty wolf of the deep forest / Chase and drown their victims in blood / We chop them to pieces with swords tempered in blood" i "The Fall Of Christianity", eller "The dark knight have [sic] entered / He is ferocious in his sight / A perfect murderer as he enter [sic] the world of mortals / This is the hour of darkness / Welcome to the devilnight" i "My Hate Is His Spirit". Passande, visst, men lite tråkigt. Därför blev jag positivt överraskad när Jontho berättar om texterna på "Blackdoor Miracle".

– Nu är det ju inte jag som skriver texterna, men till exempel "Rites Of Geburah" handlar om pentagrammet. Det är en kort förklaring om vad pentagrammet står för. "Murder" är en låt som helt enkelt handlar om människans

instinkt att döda. Vad mer kan man säga? Det handlar mycket om det misantropiska hos mänskligheten, om de sätt som mänskligheten är destruktiv gentemot sig själv.
Vidare berättar Jontho att "Recreation Of The Angel" är baserad på en bok av den gamle "Exorcisten"-författaren William P. Blatty, "Legion". Jag har läst boken, och trodde nog aldrig att man skulle kunna göra en så bra låt av en så dålig bok. Jontho fortsätter.

– Egentligen handlar texterna i grund och botten om att släppa ut demonerna inom sig. Det handlar det om när vi spelar live också.

Demoner och pentagram leder ju osökt tankarna in på satanism. Jag undrar om Jontho anser att det är viktigt att vara satanist om man utger sig för att spela blackmetal.

– Man kan nog spela blackmetal utan att sätta i sig i fållan "satanist", men man bör ha något antikristet inom sig, och i musikens innebörd. Så personligen så anser jag inte det, men musiken måste ha med det grundläggande inom satanismen att göra. Blackmetal betyder ju extrem musik med sataniska texter.

Just att texterna är misantropiska tycker jag är intressant. Det verkar i mina ögon som att fler och fler band har gått från att skriva mer primitiva, raka, antikristna texter till att just skriva djupa, misantropiska texter som inte sällan handlar om människans ondska istället för demoner och djävlar.

– Ja, det stämmer, och det handlar väl om att artisterna som människor utvecklas genom livet och upptäcker människans destruktiva sidor.

Koncentrerad på uppgiften

Såväl "Blackdoor Miracle" som föregångaren "In Nomine Satanas" är inspelade i Abyss Studios med Tommy Tägtgren bakom spakarna, och ljudet är helt fantastiskt. Jag antar att ni är nöjda med hans jobb?

– Ja, vi har fått ett jävligt bra ljud, men inte så kliniskt. Det sätt som vi spelar på gör att ljudbilden blir rå, men inte klinisk, och det har vi Tommy att tacka för. Så länge vi fortsätter att ge ut skivor så kommer vi att åka tillbaks till Tommy, så länge han har tid. Vi kommer väldigt bra överens som personer också, så det har nästan blivit som en kompisgrej, att spela in där.

Jag som själv kommer från de djupa, mörka västmanländska skogarna på gränsen till Dalarna vet om hur det ser ut i trakterna kring Ludvika, där Abyss ligger. Ensligt och öde, långt från storstadens myller och utbud av frestelser. Är det bra att det inte finns så mycket att göra runt omkring, när man ska spela in en ny platta?

– Nej, det finns ju inte så mycket att göra där. Vi går upp på morgonen och spelar in hela dagen, på kvällen dricker vi öl eller spelar Playstation. Ibland tar vi en helg och åker till Stockholm. Annars gör vi inte så mycket, vi provade att fiska, men det var jävligt dåligt med fisk, skrattar Jontho.

– Men jag tycker det är väldigt skönt att det ligger lite avlägset. När vi spelade in tredje plattan, "Diabolical Age", åkte vi till Oslo varje dag för att spela in, och det blev jävligt jobbigt. I Abyss är man koncentrerad på uppgiften, och om man spelar in från tio på morgonen till åtta på kvällen så har man också tid över från åtta tills man går och lägger sig att lyssna på det man spelat in, fundera över hur saker ska låta, och så vidare. Det är perfekt att vara långt från människor och kunna koncentrera sig helt på uppgiften.

Nu följer en stund småprat om bandets historia, som jag inte tänker skriva ner. Ragnarok har en lång och brokig historia, och att dra den i sin helhet skulle säkerligen kräva mer utrymme än redaktörerna är villiga att ge mig. I korthet så bildades Ragnarok när Jontho (trummor) och Jerv (bas) i onådens år 1994 lämnade Thoth för att söka lyckan på egen hand. Snart slöt Thyme (sång) och Rym (gitarr) upp, och Ragnarok 1.0 såg dagens ljus. En demo, "Pagan Land", spelades in, men resultatet var ljudmässigt en katastrof.

Följande år spelades "Pagan Land" in på nytt, denna gång i en ny studio, och ett kontrakt med Head Not Found skrevs snart under, och albumet "Nattferd" spelades in. Under de följande fem åren spelades ytterligare två album - "Arising Realm" (1997) och "Diabolical Age" (2000) - in, innan Ragnarok och Head Not Found gick skiljda vägar. Ragnarok hade blivit för stora för det lilla bolaget, som inte klarade av att sköta promotion och distribution på ett godtagbart sätt. De signade istället för svenska Regain Records, som gjort ett bra jobb med promotion och reklam. De har idag inga som helst planer på att byta bolag, och vem väl skulle ha det om man delade bolag med Danzig, Marduk, Lord Belial och Behemoth?

Dags för Sydamerika

Ragnarok har som sagt varit med i scenen under en rätt så lång period, och jag frågar därför hur Jontho anser att scenen har förändrats sedan de blev en del av den.

– Det har blivit en helt annan hype runt blackmetal, som inte fanns då. De största banden har ju blivit jävligt stora, när vi började fanns inga sådana band förutom inom heavymetal. Utvecklingen har gått mot ett mycket mer kommersiellt ljud, och jag tycker att mycket av den känslan som fanns i musiken när jag kom in i svängen har försvunnit. Den finns inte längre, förutom att jag känner att jag har den inom mig när jag sitter hemma. Banden försöker så klart hålla fast vid den gamla känslan, men vi blir ju alla bättre på våra instrument och har fått inspiration från olika håll.

– Å ena sidan säljer banden mer idag, vilket är bra, men å andra sidan så är det mannen på gatan, "Sturen", som vi säger på norska (ungefär "Medelsvensson" förf.anm.) som köper plattorna. Det är mycket "renare" och kommersiellt idag.

Något som band får göra när de säljer mer, det är att åka på turné. Ragnarok ska snart ge sig ut på vägarna för några spelningar i Europa, så jag frågar vad Jontho tycker om det. Han berättar att de ska börja med en spelning i Sverige, för att sedan dra vidare ner över kontinenten med besök i Holland och Frankrike. Därefter är det tänkt att de skall återvända till Sverige, men inget är bokat ännu. Håll alltså ögon och öron öppna. I maj skall Ragnarok erövra Brasilien, något som egentligen skulle ha skett i slutet av mars. Jontho berättar att det var en omöjlighet att lägga en Brasilienspelning då, eftersom Gorgoroth ska spela i Brasilien samma månad. En konsertbiljett kostar tydligen så mycket där nere att det inte finns några fans som har råd att gå på två konserter på en månad, så då fick Ragnarok flytta på sig. De passar då också på att beta av det mesta av Sydamerika, en kontinent de aldrig tidigare besökt, med spelningar bland annat i Venezuela och Argentina.

I dagens allt mer tekniska samhälle så är det inte längre genom tapetrading, fanzines och handskrivna brev som banden håller kontakt med sina fans. Ragnarok, liksom de flesta andra band, har en egen hemsida (www.ragnarokhorde.com). Designen på hemsidan har även förändrats från skiva till skiva, för att passa med skivans omslag och booklet. Här lämnas inget åt slumpen; Det gäller att skapa ett helhetsintryck, och där ingår allt som har med bandet att göra. På sidan finns även ett forum där bland andra Jontho svarar på fansens frågor. Han tycker att det är ett bra sätt att hålla kontakten med dem som lyssnar på bandet och svara på de frågor som fansen har om bandet och deras musik. Han berättar också om hur de lagt ut några låtar från plattan i mp3-format, eftersom skivan blev försenad. Att döma av hur många som laddat ned låtarna så är Ragnarok just nu ett mycket populärt band. Det förtjänar de. När du läser detta så skall "Blackdoor Miracle" finnas i din butik. Missa den inte.

SKRIKHULT PRODUCTION & METROPOL ERBJUDER

Running Wild
Meshuggah
Sonata Arctica
Sodom
Finntroll
The Storyteller
Pagan's Mind
Arise

GATES of METAL

31 JULI 2004

HULTSFRED - FOLKETS PARK

BILJETTER 550:- (+ AVGIFTER)
FLER BAND TILLKOMMER

WWW.GATESOFMETAL.SE

SKRIKHULT PRODUCTION

BiljettDirekt ticnet.se   ticnet.se | 077-170 70 70 | ATG-ombuden

METROPOL HULTSFRED

MONSTER MAGNET

Mannen med bandet, poserna, brudarna, attityden och känslan. Låter det inte som Dave Wyndorf så säg. Ytlighet skulle kunna vara en fällande dom i fallet Wyndorf, men när Slavestate ringer upp visar han prov på allt annat än just ytlighet. Musik, skivbolag och rymden är ämnen som Mr Space Lord himself gärna talar mycket och länge om.

TEXT: SOPHIE LINDER - BILD: STEAMHAMMER

När jag på avtalad tid sakta slagit siffrorna, som på ett par sekunder ska föra mig tvärs över Atlanten till amerikanernas förlovade land, svarar ingen hemma hos Wyndorf. Det var väl kanske inte riktigt vad jag hade väntat mig, men så är jag ju inte dummare än att jag lyfter på luren och ringer igen. Den här gången med bättre tur, Dave svarar.

– Hallå? Vänta lite ska jag bara stänga av musiken.

Det är klassisk musik. Jag hinner dock inte avgöra exakt vad, innan han stänger av och kommer tillbaka.

– Tjena Sophie, hur är läget?

Dave röker och småpratar i sitt hem i Red Bank New Jersey medan jag strular med tekniken. Nästan fyra år har gått sedan Monster Magnet släppte "God Says No", och mycket har hänt sedan dess; krig och terrorism skapar oro i världen, Slavestate Magazine har sett dagens ljus och Monster Magnet har bytt skivbolag från jätten Universal till det lite mindre, tyska SPV/Steamhammer. Men nu är alltså Monster Magnet åter i ropet och släpper "Monolithic Baby". Jag gör ett djärvt, inser jag så här i efterhand, försök till att beskriva skivan innan jag ber Dave göra detsamma. "Jag skulle säga att nya skivan har ett skönt, tungt bluesrock-gung över sig medan vissa delar har behållit den mer klassiska Monster Magnet-rock n' roll-andan..." säger jag och håller just andan.

– Yeah, du har bra musiköron Sophie.

Jo jag tackar jag, vad skulle du säga då?

– Jag skulle beskriva det precis så.

Ja, antingen har jag rätt eller så är han grinig och vill inte prata mer om saken, vilket vi heller inte gör.

Dave kan också

The Stooges, Hawkwind, Black Sabbath och MC5 får stå för Daves främsta rock n' roll influenser, även om han bevisligen lyssnar på mycket mer musik än så. I och med sista spåret på skivan, "CNN War Theme" får vi ett smakprov på vilken slags musik han kan skapa utan att den innehåller elgitarrer. Han tar ett djupt bloss på ciggen och berättar hur låten kom till.

– När jag skrev den här skivan var jag i Hollywood och höll samtidigt på med filmmusik för Warner Brothers. Under den här tiden pågick invasionen av Irak och så vidare, så jag satt som klistrad framför tv:n och upptäckte att de på allvar skriver musik för aktuella händelser, vilket är helt vansinnigt för ett nyhetsprogram! De skriver något slags pampigt, överdramatiskt Wagner-liknande stycke medan de gapar "Vi invaderar!", vilket fick mig att nästan avlida av skratt för när nyheter och underhållning blandas på det sättet är det bara vansinnigt. Jag tänkte "kan de kan väl jag" och så skrev jag mitt eget "War Theme". Det har inga politiska undertoner, det handlar mest om hur absurt media är över huvud taget.

Även jag skrattar, för medan Dave pratar härmar han ljudet av pampiga trummor och trumpeter. Nåväl, han kanske inte var så grinig ändå. Pratglad och trevlig är karln hur som helst.

Inför släppet av förra skivan "God Says No" lär denne "Main Magnet" ha sagt att han var trött på att röka braja och spela TV-spel, och att det var därför han släppte den. Han berättar nu att det är vansinnet att leva i början på 2000-talet i allmänhet som har varit hans inspiration till den här skivan. Jag hör ofta hur folk slutar gilla sina favoritband efter ett visst antal släppta skivor eftersom de anser att banden ändrat stil och sålt sig åt denna dollarhungriga skivindustri. Hur ser du som musiker på det här fenomenet? Monster Magnet har ju lyckats behålla sitt sound genom åren...

– Jag kan ju bara tala för mig själv, men att sälja sig är nog lättare sagt än gjort. Jag skulle inte kunna sälja även om jag ville, för trots att jag gärna vill ha en kommersiell succé med min musik så vill jag inte ha det till vilket pris som helst. Jag kan inte gå längre än vad mitt hjärta säger när det handlar om musik, antagligen skulle jag mycket väl kunna försöka sälja mig, men misslyckas totalt.

Men tror du att vissa band har som strategi att ändra musikstil bara för att hålla sig kvar i branschen?

– Självklart finns det band som gör så. Och visst finns vissa saker som är viktiga. I första hand bör man hålla sina fans nöjda och i andra hand försöka vidga sin fanskara på bästa möjliga sätt. Men det är det som är så svårt med rock n' roll i förhållande till andra musikstilar, att det finns ett arv inom rock n' rollen att lova att alltid vara äkta och komma direkt från hjärtat. Showbiz är inte äkta, dock är rock n' roll showbiz så det pågår ständigt en kamp mellan rockband, deras management, skivbolag och så vidare. Det är rätt spännande men man måste som band sätta en gräns och säga ifrån när det går för långt.

När har det gått för långt då, när har man sålt sig?

– Att göra kommersiell musik betyder att man gör sådan som är inne för stunden, och det som är inne nu är nu-metal, du vet de låter så här, (här gör Dave ännu en skön imitation, nu på hur nu metal-band låter), med låtar som handlar om familjeproblem. Alla har likadana baggykläder, piercings och tatueringar, och de ser väldigt onda ut du vet, medan de inte låter onda över huvud taget.

Det är en blandning av musikstilar...

– Ja du, det är en hel jäkla massa grejer kan jag tala om, men inte är det rock! Hahaha...

Kommer aldrig att sälja sig

Alla hängivna Monster Magnet-fans kan pusta ut. Även fast Monster Magnet hållit på sedan början på 90-talet låter det på Dave som att Monster Magnet aldrig kommer att varken sälja sig eller börja spela nu-metal. Men har man spelat så länge sker trots allt vissa förändringar. Monster Magnet har sedan sommaren 2003 till exempel två nya medlemmar, den forne basisten Joe Calandra byttes ut mot Jim Baglino och senare byttes den före detta trumslagaren Jon Kleiman ut mot Bob Pantella, båda två från Magnet-staden Red Bank. Enligt Dave skedde detta på grund av att de inte var tillräckligt engagerade, eller som han själv uttrycker det, "deras bränsle tog slut". I somras släpptes också en Greatest Hits, var ni inte oroliga att era fans skulle tro att Monster Magnet tänkte lägga ner?

– Ah, jag känner till hela den där resan med att folk tror det... den där skivan kom ut på grund av kontraktsskyldigheter med Universal Records. De var lite för stora, de ville för mycket och gav för litet, stöttade inte **Monster Magnet** med andra ord. Det låter som hälften av alla förhållanden jag haft, hehe, fan... men för att kunna göra oss av med det kontraktet var dom tvungna att släppa en skiva till, vilket var någonting jag inte ville ge dom, så de gjorde sin egen – Greatest Hits.

Ni som blev oroliga då har säkert redan pustat ut, Monster Magnet lever i allra högsta grad och ligger alltså numer på tyska SPV-etiketten Steamhammer som huserar band som Biohazard, Fu Manchu, och Life of Agony, likväl som gamla rockrävar som Doro, Judas Priest och Lita Ford. Vad har då Dave för förhoppningar om framtiden med SPV/Steamhammer? När det kommer till skivbolagssnack verkar han ha en hel del att säga, läs och lär gott folk.

– Att signa med Steamhammer, eller att välja independentbolag i allmänhet är den bästa vägen att gå för band just nu. Majorbolagen fungerar som banker att låna pengar från, men de är låsta i något slags läge där det enda de gör är att spendera på tok för mycket pengar. Rent affärsmässigt sett är de så stora att de måste sälja miljontals skivor för att tjäna några pengar. Det betyder att det tar pengarna från bandet genom att snåla på royalites,

men de tar också pengar från fansen! Där har vi anledningen till var för skivpriserna har gått upp, bolagen är för stora. Det är okej om du är **Britney Spears** eller **Limp Bizkit**, men säljer du inte ständigt flera miljoner skivor hela tiden så är det kört för dig. Det bästa sättet för band som inte låter som de är alltså att signa med independentbolag. Du kanske inte får lika mycket pengar, men du tjänar pengarna fortare. Vill du bli rockstar med en hitskiva, signa på ett majorbolag. Vill du göra karriär som musiker – signa på ett independentbolag.

Dagens tips till alla Slavestates trogna läsare alltså. När vi ändå talar om pengar och så vidare måste jag passa på att fråga vad han anser om nedladdning av musik från nätet. En mycket ödmjuk Dave svarar

– Det är en väldigt intressant fråga. Som en medborgare av världen säger jag javisst, varför inte? Som musiker gör det dock ont. Jag lever på det jag skapar, det vill säga att orden och musiken är min egendom, och är den är gratis så är det liksom svårt för mig att tjäna pengar. I den här delen av världen ser man på gratissaker som någonting undermåligt, och det verkar ju mycket riktigt som att den här generationen inte ser på musik som någonting viktigt. Kanske är det inte mer än rätt eftersom det inte finns så mycket viktig musik nu för tiden... men det beror också på att man kan få musiken gratis. Jag brukar använda den här analogin; Föreställ dig att du skulle sno en av Gauguins målningar när han går omkring med den under armen, han skulle garanterat sticka in sin pensel i dig och försvara sig med att han faktiskt måste fixa mat åt barnen. Vad som antagligen kommer att hända är nog att alla musiker i hela världen måste bestämma sig för om de är med i den här leken för pengarna eller för konsten. Jag är bara rädd att det kommer gå så långt att det inte kommer ut tillräckligt mycket bra rock n' roll eftersom den är gratis. Folk kommer välja att göra annat än skriva musik för de tjänar inga pengar på det.

Hur tror du att man kan lösa det här problemet, det är ju trots allt ett problem?

– Jag kan inte komma på någon bra lösning utan att bli fascistisk, och det vill jag inte vara, men det fascistiska sättet är att sätta dit folk som tankar hem musik. Men det finns säkert något slags teknisk lösning på det hela som kommer att göra alla glada. För det är ju inget fel på att dela med sig av musik, det har folk gjort i evigheter. Vad som är fascinerande är hur snabbt digitaliserad musik blev gratis musik. Pang, framtiden är här, ingen hade en aning om vad som skulle hända.

Kom igen fan, jag vill ha groupies

Mycket av det som gör Monster Magnet till det dom är, är kanske den ohämmade rock n' roll-attityden. I ett flertal videos kan halvnakna tjejer skådas och även live har Dave haft strippor med sig på scen. Jag kan nämna ett par tjejer, inklusive mig själv, som i vanliga fall skulle bli förbannade på detta, men när det kommer till Monster Magnet så är det liksom helt okej. Varför är det så Dave, är det för att ni är så jäkla äkta?

– Haha jag försöker verkligen Ma'm, jag jobbar för att alla som ser och hör Monster Magnet ska ha kul och om det innebär att vi kan driva med stereotyper och ha kul samtidigt så är det bara bättre. Jag uppfattar det som att folk inser att vi driver med hela grejen, att vi gör det med glimten i ögat. Vi är inga dryga, elaka typer som gapar "Kom igen fan, jag vill ha groupies!" efter varje brud vi ser.

– Jag gillar att se på det som ett tillfälle för folk att leva ut stereotyper och klichéer utan att bli dömda för det. När folk börjar döma andra, och speciellt kvinnor så är det just det som är början till allas problem. Därför försöker jag lämna alla fördomar och bara ha galet kul. Men du har rätt, ibland går man väl kanske för långt och folk kallar en för ett sexistiskt svin. Jag försvarar mig med att säga att jag är dum i huvudet... men oftast har alla bara roligt.

Nåja, svin eller inte, mer naket lär det bli! När "Monolithic Baby" släpptes den 16 februari sjösattes samtidigt en limiterad CD med en bonus-DVD. För de som inte får tag i den kan jag i skrivande stund berätta att på den skall finnas en ocensurerad version av videon till första singeln "Unbroken (Hotel Baby)" där saker och ting enligt Dave gick lite överstyr, liksom intervjuer, troligen lite "Live In London" samt videon till "The Right Stuff", en helt vanlig Monster Magnet-video med Dave kringflygandes i ett jetplan ute i rymden...

Daves Monster Magnet

Nog talat om kvinnor, hur ser du på dig själv? När det pratas om Monster Magnet så säger media ofta att det är "Dave Wyndorfs Monster Magnet", du är alltid den som är i fokus. För ett par år sen kallade en kanadensisk tidning dig för "förkroppsligandet av rock n' roll", känner du dig någonsin som sådan?

– Hehe javisst, jag känner mig som en rock n' roll-kille i och med att jag sitter med en gitarr i handen dygnet runt och antingen skapar eller spelar musik. Gör jag inte det så är jag på fotografering, videoinspelning eller någonting annat relaterat till det hela, det är ju svinkul! Och du har rätt, det är lite mitt **Monster Magnet**. Jag har inte bett om det dock. **Monster Magnet** började med att jag satt hemma och skrev musik och några grabbar från min hemstad hängde på och spelade. Alla var vid den tidpunkten med i olika band, men **Monster Magnet** var det som satte fart. Och när det väl gjorde det, sa jag till dom andra "Jag tänker inte lägga av, jag tänker köra på tills mitt huvud skruvar sig av min kropp och flyger runt i rummet. Vill ni hålla jämna steg med mig så är det toppen, vill ni bara hänga med på resan så är det också okej." Och som det ser ut nu så hängde några med och några inte. Men anledningen till att folk kallar det för mitt **Monster Magnet** är för att jag har stora mängder passion för hela den här skiten.

Ja, och på tal om att ditt huvud lossnar och flyger iväg så verkar det onekligen befinna sig ute i rymden ibland. Ett flertal videos med rymdtema, och inte minst låttiteln Space Lord från "Powertrip" tyder ju verkligen på att detta är ett faktum. Vadan din besatthet av rymden, vad är det som är så fascinerande?

Best album 2003 according to Slavestate Magazine:

PANZERCHRIST "Room Service"

Need we say more? Europe's most violent band, featuring the fastest drummer in the world.

✠ SPECIAL OFFER ✠
Skicka 100 SEK och vi skicker CD:n!!

PMZ29-2

Slavestate årslistor 2003:

Larsa Carlsson – #1: Panzerchrist "Room Service"
"Som att gosa med en tjej på en sommaräng för ann sedan plötsligt bli slitna i stycken av pansarvagnseld"

Felicia Olsson – #1: Panzerchrist "Room Service"
"Snart flyttar jag väl till Danmark".

ANASARCA
"Dying"
Authentic, grinding German death metal. Their third – and strongest album! All lyrics on "Dying" are written by people with terminal diseases. Harsh stuff.

Coming March 2004

MIGHTY MUSIC
MIGHTY MUSIC
SKELMOSEN 1 · DK-2670 GREVE · DANMARK
INFO@MIGHTYMUSIC.DK
INFO + FREE MP3'S: WWW.MIGHTYMUSIC.DK

Coming March 2004

NEPHASTH
"Conceived By Inhuman Blood"
Ultra-satanic, bestial death metal from Brazil's finest death squadron. The second album is fast, fierce and fantastic. Krisiun sounds like a boy band compared to this!!

AVAILABLE FROM ANY SHOP OR MAILORDER THAT SELLS METAL · SOUND POLLUTION · DISTRIBUTED IN SWEDEN BY SOUND POLLUTION: fraga@soundpollution.se

– Jag är fascinerad av allt vad rymden representerar. För mig representerar rymden det okända och potentialen för vad som helst! Vi vet inte vad som finns där ute och jag älskar det faktum att det faktiskt finns saker där ute som vi inte har en aning om. Rymden är oändlig och det måste finnas någonting där ute som är gott. Självklart kanske det finns hemska små gröna män som kommer hit för att döda oss med laservärd, men samtidigt så är ju också det som är spännande. Shit, bara för att jag sa det kommer vi bli invaderade av aliens i morgon... men vad mer kan jag säga, yttre rymden är coolt och kommer alltid att vara det.

Sverige är världsbäst

Medan jag förklarar för Dave att det inte är alltid stora band som kommer till Sverige och att det är himla trevligt av dem att boka in hela tre spelningar här kan jag inte låta bli att undra just varför. Visst har de en europeisk deal med Steamhammer, men om man hör på Dave verkar det verkar vara mer än så.

– **Monster Magnet** gjorde sin första turné i Europa, så på många sätt har Europa blivit vårt andliga hem. Just nu skulle jag dessutom säga att Sverige och Skandinavien är världsledande inom rock n' roll, det kommer fler bra band från er nu än någon annanstans. Jag vet inte om ni inser det själva eftersom ni bor där, men hemma hos mig nu spelas **Division of Laura-Lee**, **The Hellacopters**, **The Backyard Babies**, **The Soundtrack Of Our Lives**, **Union Carbide**, **Dozer** och **Gluecifer**... alla banden är från Skandinavien. That's a lotta rock, man! Så självklart ska vi dit och spela.

I början på mars stannar Monster Magnet till i Sverige vid tre datum av sin Europa-turné och med sig har de norska Gluecifer och svenska The Quill. Om det är för att de är från Skandinavien eller för att de ligger på samma bolag återstår att fråga, men det gör jag en annan gång. Mina tilldelade 30 minuter med Dave Wyndorf är över, jag tackar för mig, hälsar från en stor drös polare och övergår sedan till att fundera över hur ofta han byter telefonnummer.

I Väntan På Värmen

PER BJERKE
MONSTER MAGNET – "Monolitic Baby" (CD. Nu är de MM igen)
MAYHEM – "Chimera" (CD. Svart död. Hell yeah!)
VÅR (Kyla i fjällen, inte här)
SOVMORGON (Förklaring överflödig)
DIGITALKAMERA (Lågbudgetfilmares våta dröm blev sann)

LARSA CARLSSON
TOTENMOND – "Unter Knochen" (CD. Dekadensens soundtrack)
CEPHALIC CARNAGE – Musikens hus, Gbg 8/2-04 (Live. Ren jävla galenskap)
TIMO TOLKKI (Psykopat. Musiken har aldrig talat)
RECLUSION – "Inventory Of The Morgue" (Låt. Thrashrökare utan schlagertendenser)
GUINNESS EXTRA STOUT (Dryck. Balsam för strupen)

KRISTIAN FORSELL
EVERGREY – "The Inner Circle" (CD. Förhandslyssning som inger höga förväntningar)
IN FLAMES – "Soundtrack To Your Esacpe" (CD. Ångestladdat och aggressivt)
DEICIDE – "Scars Of The Krucifix" (CD. Tillbaka på rätt spår igen)
DISMEMBER – "Where Ironcrosses Grow" (CD. Dessa gossar går det alltid att lita på)
HYPOCRISY – "The Arrival" (CD. Det är precis så här man vill ha dem)

GUSTAV DAHLIN
MORBID ANGEL – "Blessed Are The Sick" (CD. Alltid bäst)
MARDUK – "World Funeral" (CD. Svårslaget inom genren)
NÄSTAN VÅR (Åt helvete med snön)
LORD K. PHILIPSSONS SKÄGG
BIG BROTHER-LINDA (Lyteskomik)

ROBERT HAKEMO
SICK OF IT ALL – Musikens Hus, Gbg 5/3-04 (Live. VM i hoppa jämnfota)
CANNIBAL CORPSE – CD. "The Wretched Spawn" (Mer lik i garderoben)
GADGET – "Remote" (CD. Kommissarien kan sin grind)
GENERAL SURGERY – Cronan, Gbg 14/2-04 (Live. **Carcass** i nya kostymer)
RUSH – "Rush In Rio" (DVD. Visar vart skåpet ska stå)

DENNIS LARSSON
GADGET – "Remote" (CD. Tema: Skitbra)
OUTKAST – "The Love Below" (CD. My castle may be haunted)
PREMONITIONS OF WAR – "Left In Kowloon" (CD. No faceless Nirvana)
NEUROSIS & JARBOE – "Neurosis & Jarboe" (CD. 155 mg. lugnande)
DEICIDE – "Scars Of The Crucifix" (CD. Glen vet vad respekt betyder)

MARTIN LARSSON
WINTERSLEEP – "Orca" (Låt. When I grow up I'll be a monster...)
36 CRAZYFISTS – "A Snow Capped Romance" (CD. Alaska kan de också)
HELMET (Band. Gammal är äldst)
CHUCK PALAHNIUK – "Diary" (Bok. Konst är konstigt)
DONNIE DARKO (Film. They made me do it)

JESPER LEIDBRING
SOILWORK – The Tivoli, Helsingborg 16/2-04 (Live. Absolute Soilwork, Hbg Finest)
TOMMY LEE (Trummis. Gudabenådad musiker med attityd som räcker till)
MESSIAS (Bok. Äckliga mord och otäck atmosfär)
MÖTLEY CRÜE (Band. Första fem plattorna är alltid rätt)
AT THE GATES – "Slaughter Of The Soul" (CD. Vissa klassiker bleknar aldrig!)

SOPHIE LINDER
SCARVE - "Irradiant" (CD. Meeech!! Med toppenbra svenska gäster)
SUPERJOINT RITUAL - "Fuck Your Enemy" (Låt. Underbart är kort [1:39])
SIKTH - "The Trees Are Dead & Dried Out..." (CD. Det var på tiden.)
STAIRLAND – "Chung" (Mp3. Ångest für alle på **http://www.stairland.com**)
PORCUPINE TREE – "In Absentia" (CD. Även jag måste vila nacken ibland)

DICK LUNDIN
DYING FETUS – Loppen, Christiania 11/2-04 (Live. Tyvärr hade **Deeds Of Flesh** ställt in)
CEPHALIC CARNAGE – Musikens hus, Göteborg 8/2-04 (Live. **Dying Fetus** och **Cephalic Carnage** under samma vecka!)
THE JAMSESSION – "Att Skingra Det Mörker Som Betäcker Landet" (LP. Galet, deprimerande, eggande och härligt)
MAX PAYNE 2 – THE FALL OF MAX PAYNE (PS2. Svincoolt skjuta-skjutaspel)
SMACKDOWN! HERE COMES THE PAIN – (PS2. Övervåld i snygg grafik)

MIKAEL MJÖRNBERG
IN FLAMES – "Soundtrack To You Escape" (CD. Mångfacetterat mästerverk)
DOOLEY'S (Likör. Sprit och godis i symbios)
DLK – "Le Som En Fotomodell" (Skiva. Nostalgi)
TIMO TOLKKI (Fåne. Årets största komedimakare?)
CRADLE OF FILTH (Band. Gör Arvika ännu mer spännande)

RONNIE SCHMIDT
DAMIEN RICE – "The Blowers Daughter" (Vi tänker....)
DAMIEN RICE – "Cannonball" (....för mycket....)
DAMIEN RICE – "Amie" (.....och känner...)
DAMIEN RICE – "Cold Water" (....för....)
DAMIEN RICE – "Eskimo" (.....lite....)

ROBERT STOTZKY
BLACK SABBATH – Allt, alltid.
TOTENMOND – "Unter Knochen" (CD. Achtung Pazzer!)
MAYHEM – "Chimera" (CD. Chainsaw Eardrumfuck)
TOM WAITS (Geni)
DANZIG – "Mother" (Låt. Kärlek)

JOHANNA STRÖMQVIST
VITAL REMAINS – "Dechristianize" (Låt. Glen Benton är min idol)
DISTURBED – "Shoutz" (Låt. Borde vara sönderspelad men håller än)
CAKE – "I Will Survive" (Låt. Cover som piggar upp trötta dagar)
JIM WHITE – "Handcuffed to a fence in Mississippi" (Låt. Trevlig flumcountry)
SLAYER – "Bloodline" (Låt. Slayer ÄR meningen med livet)

DENNIS TENCIC
BAD SANTA (Film. Årets film, alla kategorier)
HENRY FIAT'S OPEN SORE – "The Parallel Universe Of..." (CD. Adulterer oriented rock)
KONTROVERS – "När Spegelreglerna Ändras" (CD. Schack matt, punkjävel)
TERROR – "Lowest Of The Low" (MLP. Som Hatebreed, fast bra på riktigt)
THRICE (Live i Stockholm. Emo-rock i våldsamt kramkalas med thrashmangel)

HÅKAN THORELL
CARNAL GRIEF (Band. Mina stenhårda Yngwie M-dödsare)
DEEDS OF FLESH (Band. Oslagbar grind/döds)
EXHORDER (Band. Criminally underrated thrash!)
CENTURIAN -"Liber Zar Zax" (Cd. Nästan hårdare än Benton & Co)
MACABRE, BRUTUS, CEPHALIC CARNAGE (Spelning. Blastbeats och seriemördare)

AURORA WALDERHAUG
ARISTOCRATS (soundtrack till BBC-kostymdrama från 1999).
MY DYING BRIDE – "Songs Of Darkness, Words Of Light" (CD)
H PURCELL – "Two In One Upon A Ground" (låt)
"MEN JAG HITTAR ICKE HÅLET!" (citat ur tv-serien "Gustaf IIIs äktenskap")
SOUTH PARK (TV 4 på måndagnätterna)

Music with impact!
TIME REQUIEM - Unleashed in Japan CD
Limited edition of 1500 copies in digi pak! Recorded during their Japan tour February 2003. Excellent sound!
PUISSANCE - State Collapse CD/LP
5th album from the totalitarian lords of electro dark wave.
MARDUK - Funeral Marches & War songs DVD.
Video clips & live concerts from the World Funeral Tour 2004 plus lots of bonus material. More than 2 hours of grimness from the the Swedish black metal kings.
REPTILIAN - Demon Wings MCD
MCD with new & unreleased material.
DEVILS WHOREHOUSE - The Howling MCD
Remastered digipak version with bonussongs.
DEVILS WHOREHOUSE - Revelation Unorthodox CD/LP/PLP
Debut album from the swedish horror-punk masters. Everyone who loves Samhain or The Misfits will worship this CD. Featuring Marduk members.
RAGNAROK - Blackdoor Miracle CD/LP/PLP
5th album from the Norwegain lords of darkness. Total blasphemy!
ABRUPTUM - Casus Luciferi CD/LP/PLP
The perfect soundtrack for your suicide!
BEWITCHED - Atrocities by a Minor MCD/LP/MLP
New MCD with new studio songs & live material.
IN FLAMES - Lunar Strain CD
A classic finally remastered. With bonus songs!
IN FLAMES - Subterranean CD
A classic finally remastered. With bonus songs!
Distributed by SOUND POLLUTION
REGAIN RECORDS
P.O. BOX 12026, SE-245 02 HJÄRUP, SWEDEN
Fax: +46 40 422777, info@regainrecords.com
www.regainrecords.com

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE
CONSTRUCDEAD
"VIOLADEAD"
CONSTRUCDEAD VISAR MED ALL TYDLIGHET ATT METAL LEVER. TRADITIONELL DEATH BLANDAS MED NYA INFALLSVINKLAR OCH GREPP. ALLTING SERVERAS MED EN INTENSITET, HÅRDHET OCH SKÄRPA SOM FÅR DIG ATT KIPPA EFTER ANDAN!
BLOD006CD / BLACK LODGE
DECAPITATED
"NEGATION"
FÖRUTOM VADER SÅ HAR POLEN ÄVEN GETT OSS KOMPROMISSLÖSA OCH BRUTALA DEATH-BANDET DECAPITATED! GRUPPENS NYA ALSTER SOPAR MATTAN MED MÅNGA BAND FRÅN VÄSTLIGARE BREDDGRADER!
MOSH274CD / EARACHE
DEICIDE
"SCARS OF THE CRUCIFIX"
GLENN BENTONS SATANISKA OCH LEGENDARISKA DEATH METAL-GÄNG DEICIDE ÄR STILL GOING STRONG! MED SITT NYA ALBUM VISAR DE ATT DE FORTFARANDE ÄR LIKA HÅRDA OCH FARLIGA SOM NÅGONSIN FÖRR!
MOSH273CDL / EARACHE
DISMEMBER
"WHERE IRON CROSSES GROW"
EFTER LÅNG TYSTNAD FRÅN ETT AV DEATH METAL-SCENENS FÖRSTA OCH STÖRSTA BAND, SMÄLLER DET TILL ORDENTLIGT! DET BÄSTA FRÅN DISMEMBER SEDAN "INDESCENT AND OBSCENE"! SKOL-EXEMPEL PÅ BRA DEATH!
KARMA025 / KARMAGEDDON
DOMINE
"EMPEROR OF THE BLACK RUNES"
FJÄRDE ALBUMET FRÅN DESSA POWER-METAL-KRIGARE ÄR DET BÄSTA DE GJORT! HEAVY METAL OCH PROGRESSIV HÅRDROCK I EN FULLÄNDAD HYBRID AV TUNG MUSIK! HAR AGERAT FÖRBAND ÅT BÅDE IRON MAIDEN OCH MANOWAR!
CHAOS024 / DRAGONHEART
SIRENIA
"AN ELIXIR FOR EXISTENCE"
ANDRA ALBUMET FRÅN SIRENIA ÄR LIKT DEBUTEN ETT STYCKE RIKTIGT BRA OCH RIKTIGT MELANKOLISK, SVARTSINT, GOTISK METAL. FÖR FANS AV KATATONIA, SINS OF THY BELOVED OCH OPETH!
NPR135 / NAPALM
EDGUY
"HELLFIRE CLUB"
TYSKA EDGUY ÄR DET JUST NU STÖRSTA POWERMETAL-BANDET NÄST EFTER HAMMERFALL! MED DETTA NYA ALBUM KOMMER TOBIAS SAMMETT & CO ATT GE SVENSKARNA EN TUFF MATCH!
NB12440 / NUCLEAR BLAST
IN FLAMES
"SOUNDTRACK TO YOUR ESCAPE"
BANDET SOM GÅR FRÅN KLARHET TILL KLARHET. MED SIN MELODIÖSA POWER-DEATH/THRASH HAR DE BILDAT SKOLA FÖR BAND FRÅN HELA VÄRLDEN! NYA ALBUMET VISAR SOM VANLIGT VART SKÅPET SKA STÅ!
NB12310 / NUCLEAR BLAST
MAYHEM
"CHIMERA"
MAYHEM ÄR TILLBAKA MED ETT HELT NYTT STUDIOALBUM! VARKEN OND BRÅD DÖD, BRINNANDE KYRKOR, FÄNGELSE ELLER MORDISKA KONKURRENTER HAR LYCKATS STOPPA DET NORSKA BANDET SOM RÄKNAS SOM "THE ORIGINAL BLACK METAL GROUP # 1"! SPELAR SNART I SVERIGE.
SOM084 / SEASON OF MIST
PROBOT
"PROBOT"
DAVE GROHL (FOO FIGHTERS/NIRVANA) SAMLAR ALLA SINA GAMLA IDOLER OCH VÄNNER SOM LEMMY, WINO (ST VITUS), CRONOS (VENOM), KING DIAMOND, LEE DORRIAN (CATHEDRAL), M.FL. OCH BRÄNNER AV EN LADDNING HÖGEXPLOSIV HÅRDROCK!
SUNN30CD / SOUTHERN LORD
STORMWIND
"LEGACY"
GRYM STORMWINDRELEASE! DUBBEL-CD TILL ENKELPRIS. LIVE, DVD-DOKUMENTÄR + 9 EXKLUSIVA NYA LÅTAR. GITARRVIRTUOSEN TOMAS WOLF OCH SÅNGAREN TOMAS VIKSTRÖM (EX CANDLEMASS) BRILJERAR MED POWERMETAL I VÄRLDSKLASS!
MASCD411 / SMR/MASSACRE
NOTRE DAME
"DEMI MONDE BIZARROS"
NOTRE DAME FORTSÄTTER ATT GÄCKA OSS MED SIN EGENSINNIGA OCH OFÖRUTSÄGBARA METAL. EROTISK HORROR-GOTHMETAL HAR SNOWY SHAW (EX KING DIAMOND, MERCYFUL FATE, MEMENTO MORI) OCH HANS MUSIK KALLATS.
OPCD101 / OSMOSE
MARDUK
"FUNERAL MARCHES..."
MÖRDAR-DVD FRÅN ETT AV VÄRLDENS HÅRDASTE BAND - SVENSKA MARDUK! 2 TIMMAR SPELTID! VIDEOS, PROFESSIONELLT FILMAT LIVE FRÅN POLEN OCH FRANKRIKE 2003 + BONUSMATERIAL!
BLOOD017 / REGAIN
RAGNAROK
"BLACKDOOR MIRACLE"
FEMTE ALBUMET FRÅN DENNA ONDSINTA NORSKA KVARTETT. DIABOLISK, KULTFÖRKLARAD OLDSCHOOL-BLACK METAL INSPELAD I ABYSS-STUDION AV TOMMY TÄGTGREN.
RR0402025 / REGAIN
SOUND POLLUTION
www.soundpollution.se